REES HOWELLS, MIJLOCITORUL

NORMAN P. GRUBB

„El nu s-a îndoit de făgăduinţa
lui Dumnezeu, prin necredinţă, ci,
întărit prin credinţa lui, a dat slavă
lui Dumnezeu "
Romani 4:20

Editura Lampadarul de Aur

Titlul original:
Rees Howells, Intercessor
Norman Grubb
CLC Publications, Fort Washington

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale GRUBB, NORMAN
Rees **Howells, Mijlocitorul** / Norman Grubb : trad. Liliana Tomuleţ. - Oradea : Lampadarul de Aur, 2005
ISBN 973-8090-36-9
I. Tomuleţ, Liliana (trad.)
2
Consilier editorial Hubert Emerich.
Copyright © Lampadarul de Aur, 2005

Cuprins

PREFAŢĂ.....5
1 PRIMII ANI.....9
2 DOUĂ ŞOCURI.....14
3 ÎNTÂLNIREA CU DOMNUL ÎNĂLŢAT.....18
4 TREZIREA DIN ŢARA GALILOR.....25
5 DUHUL SFÂNT ÎL IA ÎN STĂPÂNIRE.....28
6 IUBIREA PENTRU CEI RESPINŞI.....36
7 UN SAT NEATINS DE TREZIRE.....43
8 VAGABONZII.....48
9 LEGAREA OMULUI TARE.....55
10 O MLĂDIŢĂ ÎN VIŢĂ.....61
11 FEMEIA BOLNAVĂ DE TUBERCULOZĂ.....65
12 CE ÎNSEAMNĂ A FI MIJLOCITOR?.....73
13 PROVOCAREA MORŢII.....79
14 UN TATĂ PENTRU ORFANI.....83
15LORDRADSTOCK.....89
16 CHEMAT LA O VIAŢĂ ASCUNSĂ.....92
17 BRIGADA CELOR FĂRĂ PĂLĂRIE.....97
18 JURĂMÂNTUL DE NAZIREU.....102
19 VINDECAREA UNCHIULUI DICK.....110
20 CHEMAT SĂ RENUNŢE LA SALARIU.....116
21MADEIRA.....120

22 CĂSĂTORIA ŞI CHEMAREA MISIONARĂ.....130
23 STATUL LA COADĂ.....138
24 TREZIRILE DIN AFRICA.....144
25 CUMPĂRAREA PRIMEI PROPRIETĂŢI.....161
26 COLEGIUL BIBLIC DIN ŢARA GALILOR.....174
27 CUMPĂRAREA CELEI DE A DOUA PROPRIETĂŢI... 177
28 CEA DE A TREIA PROPRIETATE ŞI CASA DE COPIL ..183
29 CARTEA DE RUGĂCIUNI.....189
30 TRIMITEREA FIECĂREI FĂPTURI.....193
31 ETIOPIA.....199
32 POGORÂREA DUHULUI.....204
33 CEA DE A PATRA PROPRIETATE ŞI EVREII....210
34 MIJLOCIREA PENTRU DUNKIRK.....218
35 BĂTĂLIA PENTRU MAREA BRITANIE.....227
36 RUSIA, NORDUL AFRICII, ITALIA, ZIUA „Z"....232
37 CHEMAREA ACASĂ.....243

PREFAŢĂ

Consider că a fost unul din cele mai mari privilegii ale vieţii mele să contribui la pregătirea acestei biografii a lui Rees Howells. L-am întâlnit pe Howells pentru prima dată în anul 1928. Eram misionar pe atunci şi mă aflam în concediu. După ce mi-am petrecut câteva zile cu dânsul, la Colegiul Biblic din Ţara Galilor, care tocmai se deschisese, şi pe măsură ce acesta şi-a făcut timp să-mi împărtăşească unele din lucrările făcute de Domnul în interiorul lui, lumina a început să mi se reverse pur şi simplu în suflet. Aceasta a fost una dintre cele mai importante experienţe ale vieţii mele. Am învăţat secrete ale Duhului - ale Aceluia care s-a pogorât pentru a-şi îndeplini măreaţa Sa lucrare prin reprezentanţi umani - secrete care mi-au revoluţionat viitoarea lucrare.

In anii care au urmat, am petrecut multe perioade de strânsă părtăşie cu Howells, deşi întotdeauna m-am întrebat cum de mi s-a oferit un asemenea privilegiu. în multe rânduri mi-a trecut prin minte cât de mult mi-aş fi dorit să obţin acea mărturie, acea lumină revelată de Domnul slujitorului Său, acele minunate lecţii ale Duhului, împărtăşite lui, şi să le tipăresc pentru folosul lumii. Acum, acele vremuri mi se par o pregătire pentru ceea ce urma să vină, deşi pe atunci nu îmi dădeam seama de acest lucru. Niciodată nu aş fi visat că Domnul îşi va lua slujitorul la El, aşa, dintr-o dată; însă, imediat ce am auzit această veste, au început să-mi reapară în minte gândurile pe care le aveam în acei ani din trecut.

Pentru acest motiv, Samuel Howells, singurul fiu al lui Rees Howells, alături de doamna Rees Howells, mi-au oferit marea onoare de a scrie despre viaţa lui. însă aş dori să clarific de la

început faptul că eu am fost. cum s-ar spune, doar coordonatorul echipei de redactare. în primul rând, trebuie menţionată domnişoara Mary Henderson, secretara voluntară a lui Howells care, pe parcursul ultimilor zece ani, a consemnat cuvântările acestuia, ţinute în fiecare dimineaţă şi seară la colegiu - în total optzeci de fascicole cu manuscrise, grupate alături de alte relatări ale experienţelor sale -, iar apoi, în timpul pregătirilor pentru biografie, şi-a petrecut săptămâni întregi cu indexarea lor, astfel încât să pot ajunge imediat la pasajele importante. Noi am colaborat zilnic la pregătirea cărţii. Ea a fost în stare să mă

menţină pe cărarea cea dreaptă şi îngustă a preciziei, în multe privinţe, incluzând totodată pasaje cu informaţii de o importanţă vitală.
Apoi a urmat Dr. Kingsley Priddy, directorul Colegiului Biblic, care a dedicat ore întregi din timpul său pentru a parcurge fiecare capitol şi a contribuit cu multe sugestii valoroase. Prin aprecierile deosebit de precise făcute la adresa conţinutului spiritual al vieţii lui Howells, a reliefat, în repetate rânduri, miezul real al unor întâmplări.
Alături de aceasta a fost şi lucrarea domnişoarei Mărie Scott. în calitatea ei de profesoară de literatură engleză a şcolii şi a colegiului, şi în virtutea faptului că era una din persoanele a cărei viaţă a fost revoluţionată în urma întâlnirilor avute cu Howells, ea şi-a adus contribuţia la îmbunătăţirea multor pasaje mai greoaie, venind adesea cu formulări inspirate.
Un alt membru al echipei, care a ajutat în special la furnizarea celor mai bune metode de realizare a biografiei, a fost directoarea şcolii, domnişoara Doris Ruscoe, urmată de Samuel Howells, directorul actual al Colegiului Biblic, care a verificat toată informaţia, şi de doamna Rees Howells, care a fost mereu alături de soţul ei, începând cu cele dintâi zile ale lucrării lui, fiind ea însăşi martora unui mare număr de evenimente consemnate în carte.
Am descoperit că producerea unei cărţi în colaborare cu o echipă, şi nu de unul singur, este o experienţă cât se poate de sănătoasă şi amuzantă. Zilnic eram conştienţi, într-un mod extraordinar, de mâna cea bună a Domnului, care era peste noi.
Pentru unele din relatări, referitoare la primii ani de viaţă ai lui Rees Howells, îi suntem recunoscători celui mai în vârstă frate
al său, John Howells, care a fost întotdeauna foarte respectat de familie, apoi unui alt frate a lui, Dick Howells, director de mină pensionat, surorii sale, asistenta Catherine Howells, care i-a fost profund devotată, şi lui Tom Howells, singurul membru al familiei rămas în viaţă, în casa lor veche.
Având o inimă peste măsură de largă şi o bucurie în Domnul de nestăpânit, care se revărsa din el („Duhul este plin de glume", a spus odată cu îndrăzneală), acest om al lui Dumnezeu, care a purtat în inimă păcatul şi suferinţele adânci ale omenirii, până l-au zdrobit, şi-ar fi putut relata propria poveste cu mult mai multă însufleţire decât am putut-o face noi; însă fie ca, dincolo de vălul naturii omeneşti, Dumnezeu să Se descopere pe Sine însuşi, chiar prin aceste pagini, printr-un om „schimbat în acelaşi chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului".
Bine a spus Morgan James, un funcţionar pensionat al Gării Mari de Vest, care i-a fost prieten lui Howells: „El a fost creştinul cu inima cea mai mare din câţi am cunoscut vreodată". Oamenii lui Dumnezeu din generaţia sa au recunoscut ungerea neobişnuită a lui Dumnezeu care se odihnea peste viaţa lui: Lordul Radstock; Albert Head, preşedintele Convenţiei Keswick; D.E. Hoste, directorul Misiunii din Interiorul Chinei; Stephen Jeffreys, folosit într-un mod atât de extraordinar în evanghelizare şi în vindecare, care s-a bizuit mult, în ultimii ani ai vieţii sale, pe credinţa lui Howells; Dan Williams, fondatorul Bisericii Apostolice; Paget Wilkes, din grupul de evanghelizare al Japoniei; Rev. Andrew Murray, care a scris despre el într-o broşură şi 1-a rugat să-i facă o vizită; domnişoara Bentham, a Doctorului Barnardo; doamna Charles Cowman, autoarea lucrării *Streams in the Desert (Râuri în pustie).*
In anul 1921, după o primă întâlnire cu el, Henry Griffiths, contabilul unui grup al Consiliului Naţional de Administrare a Cărbunelui, a afirmat următoarele: „Citisem despre marea mişcare a Duhului care ajunsese prin el în Africa şi, pentru că urma să vină la Llanelly, am mers în seara aceea trei mile pe jos, ca să îl ascult. Apoi am mai mers pe jos încă doisprezece mile, pentru acelaşi motiv. Mi se părea cel mai extraordinar misionar despre care citisem vreodată. Modul lui de vorbire era diferit, atât de mult

lucrase Duhul în viaţa sa. îmi amintesc că un tânăr creştin, care 1-a întrebat cum recunoştea vocea lui Dumnezeu, a primit următorul răspuns: «Tu nu poţi deosebi vocea mamei tale de orice altă voce?». «Ba da, bineînţeles» a răspuns tânărul. «Ei bine, în acelaşi fel îi recunosc şi eu vocea.» Nu voi uita niciodată întâlnirile Convenţiei Llandrindod, după ce s-a întors din Africa. Pot spune, în modul cel mai sincer, că era stăpân pe situaţie. Deşi avea numai înjur de patruzeci de ani, era la apogeul vârstei sale adulte. A ridicat întâlnirea la un asemenea nivel, încât fiecare era mut de uimire. Nimeni nu se mişca, nimeni nu îl putea urmări. I s-a cerut să testeze adunarea şi a întrebat cine ar vrea să I se dăruiască lui Dumnezeu, aşa cum o făcuse el. S-au ridicat cu toţii, inclusiv slujitorii lui Dumnezeu. La o întâlnire cu lucrătorii, care s-a ţinut în ziua următoare şi la care mi s-a permis să particip, vorbitorul era Paget Wilkes. Acesta a recunoscut destul de repede Duhul de care era însufleţit Howells şi a spus: «Avem în mijlocul nostru pe cineva cu care m-aş duce în toată ţara, doar ca să îi duc bagajele şi să îi curăţ pantofii»".
Fie ca, prin citirea acestei cărţi, Dumnezeu să lucreze în viaţa multora aşa cum a lucrat şi în cea a autorului care a scris-o.
N.orman P. Grubb

1
PRIMII ANI

Rees Howells s-a născut în 10 octombrie, 1879. Era al şaselea copil al unei familii compuse din unsprezece persoane. Micuţa casă de la ţară, vopsită în alb, în care Thomas şi Margaret Howells i-au crescut pe copiii lor, trei fete şi opt băieţi, se mai află încă pe strada Llandilo, din satul minier Brynamman, situat în sudul Ţării Galilor. Era o minune că puteau să încapă cu toţii într-o casă atât de mică!
Primii ani au fost foarte dificili. Tatăl lui Rees se angajase la o fierărie, după care îşi continua munca într-o mină de cărbune. Salariile lui, care erau singura sursă de venit a familiei, alcătuiau frumoasa sumă de 2 şilingi şi 3 penny sau 2 şilingi şi 6 penny pe zi, iar uneori, când era o grevă, nu se alegea cu mai nimic, nici măcar cu ajutorul de şomaj. în anii care au urmat, a deschis un mic magazin sătesc în care vindea şi repara încălţăminte. Situaţia s-a îmbunătăţit după ce copiii mai mari au terminat şcoala şi au început să muncească.
In ciuda acestui fapt, ei formau o familie fericită, pentru că evlavia şi dragostea erau proeminente în casa lor. Dragostea mamei a lăsat una din cele mai adânci amprente asupra copilăriei lui Rees, mai ales atunci când îi observa grija neîncetată faţă de cei trei membri mai mici ai familiei, care mai târziu i-au părăsit. Şi ca să ne referim şi la tatăl lui, atât de mândru de copii, într-o zi un vizitator 1-a uimit pe tânărul Rees când, după ce a aruncat o privire asupra tuturor copiilor, a exclamat în faţa tatălui lor: „Ce bogat eşti!". Mai târziu Rees 1-a întrebat pe tatăl său: „Cum a putut să spună că eşti bogat?". „Păi, pe tine pentru ce sumă te-aş putea vinde?" i-a răspuns tatăl. „Pentru 1000 de lire? Sau i-aş
putea vinde pe John, pe David sau pe Dick cu 1000 de lire fiecare? Iată cât sunt de bogat!".

Cei mai mulţi dintre copii au început să lucreze la fabrica locală de conserve, situată la capătul văii, în josul satului. Unica educaţie pe care au primit-o a fost în singura şcoală din sat. Copiii nu aveau voie să se angajeze înainte de împlinirea vârstei de treisprezece ani, însă, într-o zi, pe când Rees avea doar doisprezece ani, s-a dus la fabrică să le ducă fraţilor lui de mâncare. Directorul 1-a întrebat dacă nu i-ar plăcea şi lui să lucreze câte puţin acolo. Numele lui nu ar fi urmat să apară pe statul de plată, însă salariul pe care i l-ar fi dat ar fi fost trecut în dreptul numelui fratelui său, Moses. Astfel, Rees şi-a încheiat şcoala pe când avea doar doisprezece ani. Următorii zece ani şi i-a petrecut în fabrica de conserve, unde era considerat un bun muncitor. Slujba îl ţinea ocupat douăsprezece ore pe zi. Se trezea dimineaţa la ora 6 şi nu se întorcea acasă decât în jurul orei şase după-masa.
Atât Rees, cât şi fraţii lui au simţit nevoia de a-şi continua educaţia. Obişnuiau, astfel, să fie prezenţi la orele care se predau săptămânal, seara, la şcoala din sat. în vremurile acelea nu era nici pomeneală de vreo bibliotecă în sat; singurul loc în care se aflau materiale de citit era un mic chioşc de ziare, în care, pentru un penny pe lună, puteau merge să citească ziarul sau să împrumute o carte. Prin asemenea mijloace, doi dintre fraţii lui Rees au reuşit să-şi ia câteva examene. John, cel mai în vârstă, s-a angajat la Compania de Căi Ferate, iar Dick a devenit director la o mină de cărbuni. Rees nu îşi alesese un domeniu specific de studiu, însă la el erau evidente capacităţile organizatorice. Când mama lor le dădea băieţilor sarcini suplimentare de îndeplinit, fiecare dintre ei îşi făcea treaba, în afară de Rees care, de obicei, reuşea să adune vreo cinci-şase dintre prietenii lui, ca să-1 ajute, iar apoi îi cerea mamei să le dea la toţi de mâncare! în mod sigur că aceasta s-a întrebat dacă, într-adevăr, se merita să-i mai ceară lui Rees să facă ceva! Generozitatea, care era o trăsătură atât de pregnantă a vieţii sale adulte, era evidentă la el încă din zilele copilăriei. Obişnuia să le dea altora tot ce avea. Unul din fraţii lui ne-a povestit cum, în magazinul lor, a intrat o clientă să cumpere pantofi, pe când tatăl lui lipsea. Aceasta a încercat să-1 convingă pe acest frate al
10
lui Rees să reducă preţul, de la 3 şilingi şi 9 penny la 2 şilingi şi 6 penny, însă acesta a refuzat. După câteva zile, când femeia se afla în trecere pe acolo şi i-a relatat această întâmplare tatălui, descriindu-1 pe „vânzătorul", care putea să fie, în egală măsură, Rees sau fratele lui, nu i-a trebuit acestuia nici un moment ca să îşi dea seama despre cine era vorba, deoarece ştia că Rees nu ar fi putut să o refuze!
Rees era preocupat de antrenamentul fizic şi a reuşit să-şi dezvolte un fizic excelent. Obişnuia să aducă acasă haltere, mănuşi de box şi alte aparate asemănătoare, provocându-şi fraţii prieteneşte la lupte. Un asemenea corp sănătos era susţinut de o poftă de mâncare pe măsură. Dick şi Rees obişnuiau să se întoarcă acasă seara târziu, de la diversele lor treburi. Conform povestirii, dacă cel care sosea primul era Dick, mama lui, care era deja la etaj, obişnuia să strige: „Tu eşti, Dick? Serveşte-te cu o felie de tort", însă dacă apărea Rees, înaintea lui Dick, mama lui îi striga: „Tu eşti Rees? Pe masă este un tort. Lasă-i şi lui Dick o felie!".
însă un fapt remarcabil al acestei prime perioade din viaţa lui Rees îl constituia Prezenţa lui Dumnezeu de care era conştient. Se părea că Aceasta îl umbrise de la naştere, că îl pusese deoparte încă din pântecele mamei, că îl chemase prin har, ca şi pe Pavel. In sensul acesta, bunicii lui Rees au avut cea mai puternică influenţă asupra copilăriei lui. Căsuţa lor, vopsită în aceeaşi culoare albă, se numea Pentwyn şi era situată pe Muntele Negru. Rees a afirmat în următorii ani că experienţa trecerii pragului acestei case era acelaşi lucru cu trecerea din domeniul terestru în cel ceresc. Bunicii lui s-au convertit în timpul trezirii din 1859, iar Rees a trăit întotdeauna cu convingerea că binecuvântarea lor îl însoţea pretutindeni. Ceva îl atrăgea în acea casă micuţă: „Atmosfera acesteia era Dumnezeu însuşi", spunea el. îi plăcea să se plimbe pornind de la casa lui, până în josul Văii Amman, să urce printre dealuri, lăsând în depărtare casele, una după alta, până când în urma lui se închidea o poartă de fier şi ajungea într-unui din cele mai liniştite spaţii ale versanţilor muntoşi, care urma să fie adesea locul lui de întâlnire cu Dumnezeu. Aici, singurele sunete care tulburau liniştea erau cântecul ciocârliei, behăitul oilor, care se auzea din când în când, şi muzica păraului de munte, care se rostogolea la vale.
11
Tânărul Rees traversa creasta de munte, coborând pe partea cealaltă, unde se întindeau cele opt mile de vale galeză înverzită, până ajungea în dreptul îndrăgitei lui case, Pentwyn, cocoţată pe versanţii abrupţi,

unde terenul mlăştinos fusese înlocuit cu garduri vii şi câmpii; iar când trecea pragul casei, auzea vocea bunicii cum îi citea din Biblie unchiului său Dick, care era invalid. Această imagine ne reaminteşte de un alt tânăr care se poate să îşi fi petrecut multe ore pe un alt Munte Negru, numit de data aceasta Kara-Dagh, la poalele căruia se întindea Listra. Acolo tânărul Timotei a fost crescut sub influenţa evlavioasă a „bunicii Lois şi a mamei sale Eunice".

Desigur, Rees a fost influenţat în mare măsură şi de bărbaţii tineri din timpurile biblice, cum ar fi Iosif şi David, care s-au temut de Dumnezeu şi L-au slujit încă din copilărie. Tatăl lui, înţelept, obişnuia să-şi educe copiii citindu-le povestiri din Biblie; primele amintiri ale lui Rees erau legate de acele seri în care tatăl lor le citea şi de efectul avut de acestea asupra lui. Istorisirea despre Mântuitorul, naşterea, viaţa şi moartea Lui, trona asupra tuturor celorlalte povestiri şi 1-a ferit totdeauna de a lua în deşert numele Lui sau de a îndrăzni să păcătuiască împotriva Lui.

Până şi plăcerile normale ale lumii nu exercitau nici un fel de atracţie asupra lui. Ar fi umblat mile întregi ca să audă pe cineva predicând şi să fie adus „sub influenţa lui Dumnezeu", însă „nu ar fi trecut strada pentru a asculta un concert". Doar o singură dată a mers la un meci de fotbal şi, în timp ce mulţimea din jurul lui „vocifera şi striga zgomotos", el simţea că locul lui nu e acolo, iar după ce a reuşit cumva să iasă, şi-a promis că nu va mai călca niciodată într-un asemenea loc. Şi nu s-a mai dus niciodată.

Apostolul Pavel a făcut o impresionantă afirmaţie despre a-L sluji pe Dumnezeu cu o conştiinţă curată, aşa cum L-au slujit strămoşii lui, iar Rees părea să fie o altă ilustrare a acestui lucru. „Nu am păcătuit niciodată în mod deliberat", a spus el câţiva ani mai târziu. „Exista întotdeauna în mine o reţinere faţă de păcat. Se pare că unii oameni sunt mult mai sensibili decât alţii în privinţa aceasta, chiar şi înainte de a ajunge la convertire. O singură dată mi-am tulburat conştiinţa, când tatăl meu m-a trimis să-i livrez unui client o pereche de pantofi, iar eu i-am cerut 1 şiling şi 10 penny,

în locul preţului corect de 1 şiling şi 9 penny. Restul sumei de bani l-am cheltuit pe mere. Deşi mi-am mărturisit tatălui meu păcatul, niciodată nu mi-am mai putut şterge din minte acea întâmplare, mai ales atunci când vedeam mere! îmi pătasem conştiinţa. Bineînţeles, datorită faptului că această întâmplare a avut un asemenea efect asupra mea, ea m-a împiedicat să mă implic în alte lucruri mai grave." însă a avut şi o altă influenţă nefastă asupra lui, care avea să-1 dezamăgească mai târziu, întrucât a adăugat: „Am crezut în zilele acelea că poate mă născusem cu o natură bună!".

A devenit membru al capelei la vârsta de treisprezece ani, şi era hotărât ca, potrivit revelaţiei pe care o primise în acea vreme, „să trăiască la înălţimea învăţăturii Mântuitorului". Această idee i-a venit în urma citirii unei cărţi a lui Sheldon, *In His Steps (Pe urmele paşilor Lui),* numai ca să descopere mai târziu că, bineînţeles, acest lucru era imposibil.

Relaţiile pe care le avea cu ceilalţi băieţi de la fabrica de conserve nu l-au făcut să-şi schimbe preferinţele. Swansea era la numai douăzeci de mile depărtare, însă „nu m-a atras niciodată viaţa superficială de la oraş", spunea el. „Nu-mi era greu să mă abţin de la a merge la teatru, deoarece nu îmi plăceau astfel de locuri. Mă simţeam acasă la capelă şi în timpul întâlnirilor de rugăciune. Natura, dealurile, văile şi izvoarele curgătoare mă atrăgeau. Preferam dimineţile de duminica, când pretutindeni domnea o pace profundă. Simţeam că în fiecare noapte m-aş fi putut întâlni cu Dumnezeu, pentru că trăiam o viaţă aşa de curată, dar mai erau sute de oameni în Ţara Galilor care trăiau astfel".

Liniştea, viaţa bună, munca din greu, nu erau lucruri care să atragă atenţia asupra acestui tânăr galez sau să inspire profeţii pentru viitor, exceptând, probabil, această neobişnuită evlavie, care ar fi putut părea ciudată în ochii unui englez, deşi poate că nu şi în ochii unui galez. Dar nu este oare Dumnezeu Cel care transformă lucrurile obişnuite în lucruri extraordinare, atunci când I se oferă o şansă?

DOUĂ ŞOCURI

Nimic nu a deranjat viaţa liniştită a lui Rees, până la împlinirea vârstei de douăzeci şi doi de ani. Până atunci fusese doar un bărbat tânăr, frumos, lat în umeri, de aproape doi metri înălţime, inteligent, cu mâini frumoase, cu o impresionantă frunte pătrată, specifică uneori galezilor, însă, mai presus de toate, cu nişte ochi remarcabili, limpezi şi pătrunzători, asemenea cristalului - ochii unui profet. Cu toate acestea, sub

pojghiţa acestei aparenţe liniştite se zvârcolea valul uriaş al ambiţiei. Dorea să cunoască lumea şi să câştige bani. America devenise pentru el asemenea unei roci magnetice. Câţiva tineri din sat plecaseră în America şi trimiteau de acolo veşti strălucite despre banii pe care îi câştigau. Potrivit acestora, în America se câştiga într-o zi cât se câştiga în Ţara Galilor într-o săptămână. Când Rees a auzit un asemenea lucru, nimic nu 1-a mai putut ţine pe loc, nici chiar familia. Obişnuia „să-şi cântărească pierderile şi câştigurile, însă America câştiga de fiecare dată". în timp ce fraţii lui studiau pentru a-şi face o carieră, el plănuia „să facă bani şi iasă devreme la pensie"! El avea un văr, Evan Lewis, care emigrase şi-şi găsise de lucru la New Castle, în zona feroasă din jurul oraşului Pittsburgh. Rees a luat un vapor şi s-a dus la el, angajându-se la o fabrică de conserve. Totuşi, înainte de a pleca din Brynamman, a auzit un cuvânt din partea lui Dumnezeu, pe care 1-a considerat ca fiind cea mai mare binecuvântare primită de el înaintea convertirii. într-o duminică, cu o lună înainte de a pleca în America, a ajuns seara târziu la biserică şi, din cauză că era multă lume, a rămas pe coridor. Pastorul citea din Evrei 12:1. „Şi noi, dar, fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori" „Aceşti martori", 14
a spus el „sunt oamenii credinţei menţionaţi în capitolul anterior. Trebuie să ne dăm seama că ei se află în jurul nostru, că sunt reali, deoarece chiar Moise şi Ilie au vorbit cu Mântuitorul, pe Muntele Schimbării la Faţă, iar ucenicii au putut să-i vadă". Apoi pastorul s-a adresat direct, de parcă ştia că Rees îl asculta: „Tinere, poate că pleci de acasă, poate că mergi într-un loc în care părinţii tăi nu te pot vedea, dar ţine minte, norul de martori şi Dumnezeu te vor vedea". Aceste cuvinte şi-au atins ţinta. Erau noi pentru Rees, şi l-au copleşit cu „o impresie care venea din cealaltă lume". „Am văzut Muntele din Evrei 12:22", a spus el, „cetatea Dumnezeului celui viu, Judecătorul tuturor, şi Biserica celor întâi născuţi" şi nu i-a perceput ca pe nişte spioni, ci ca pe unii care se aflau acolo pentru a-1 încuraja şi a-1 întări. Era mâna lui Dumnezeu, care îl umbrea din nou, punând o restricţie vasului său ales, până când urma să i-L reveleze pe Fiul Său. Norul acesta de martori a rămas „cea mai importantă realitate" a vieţii lui, până când a sosit ziua aceea.
După ce şi-a părăsit pământul natal, Rees a continuat să ducă aceeaşi viaţă religioasă de până atunci. A devenit membrul unei biserici şi nu a lipsit de la nici o întâlnire de rugăciune. Doar o singură dată era pe cale să cedeze în faţa plăcerilor lumeşti, când un prieten 1-a invitat la un important meci de box. Fără îndoială că ceea ce îl atrăgea era fosta lui pasiune pentru sportul acesta. Dar Mâna care îi punea limite era deasupra lui. Cu o zi înainte de meci, i-a trecut prin minte gândul acesta: „Dacă tatăl sau unchiul tău ar fi aici, ai mai merge la meci? Şi cum rămâne cu norul de martori?". Apoi i-a zis prietenului său că în seara aceea nu îl va mai însoţi, nici dacă i-ar da o avere!
Trăind o viaţă la un standard atât de înalt, cum putea Dumnezeu să-1 facă să-şi dea seama că a fost născut în păcat şi că are nevoie de mântuire? Chiar şi pastorul bisericii credea că Rees era „cel mai bun tânăr din adunare" - această afirmaţie arătându-ne că însuşi pastorul avea aceeaşi nevoie pe care o avea Rees! Starea lui nu se deosebea mult de cea a lui Pavel care obişnuia să afirme că „în privinţa neprihănirii care se capătă prin Lege, era fără vină"; şi Pană când un om nu este convins că are o nevoie, nu poate exista nici o dorinţă de schimbare. însă Dumnezeu are căile Lui.

15

Prima amprentă lăsată de Dumnezeu asupra vieţii lui Rees s-a materializat prin vărul lui, Evan Lewis. într-o noapte, acesta 1-a şocat pe Rees, adresându-i brusc întrebarea dacă era „născut din nou". Rees nu mai auzise până atunci expresia aceasta. Era „la fel de neştiutor ca Nicodim". Insă şi-a dat seama că a fost atins într-un punct sensibil şi a început să se apere: „Ce vrei să spui? Viaţa mea este la fel de curată ca şi a ta". „Nu la aceasta mă refer. Gândeşte-te în modul acesta: Ştii tu că eşti salvat?". „Sunt creştin şi aceasta îmi ajunge". Dar deşi pretindea că nimeni nu-1 poate convinge, mulţumirea lui de sine a început să se clatine. Vărul lui nu s-a dat bătut şi nu a lăsat problema aceasta să treacă neobservată, deşi discuţiile se terminau întotdeauna cu certuri fără rost. Insă într-o zi săgeata a nimerit exact în locul potrivit, când vărul lui i-a relatat un episod în care sora lui, care se afla pe moarte, i-a vorbit despre nevoia lui de a-L primi pe Mântuitorul. în timp ce ea îi vorbea, acesta „a avut o revelaţie a Calvarului". Nici de această dată Rees nu a înţeles ce dorea să-i spună, dar a simţit instinctiv că se afla pe un pământ sfânt, iar o voce părea să îl avertizeze să pună capăt oricărei discuţii contradictorii pe marginea acestei probleme. Impresia lăsată asupra lui a fost atât de puternică, încât s-a hotărât să plece şi să-şi caute de lucru în altă parte, ca să nu cumva „să se mai ajungă la abordarea subiectului tabu".
S-a mutat la aproximativ o sută de mile depărtare, la Martin's Ferry, dar chiar şi în staţie, în timp ce vărul lui îşi lua rămas bun de la el, i-a adresat ultimele sale cuvinte sub forma unei săgeţi menite să-şi atingă ţinta: „Dacă cel puţin ai fi născut din nou, nu m-ar deranja plecarea ta, dar mă doare să te văd că pleci, când ştiu că nu eşti în rânduială cu

Dumnezeu". Rees nu a putut să uite aceste cuvinte. Privirea plină de har a raiului îi însoţea paşii; era o „urmărire lentă, de o pace imperturbabilă", iar „acele picioare puternice îl urmau, îl urmau pretutindeni".
într-o zi, lumina a început într-adevăr să se reverse asupra lui, în timp ce citea o remarcabilă carte a acelei perioade, *Natural Law in the Spiritual World (Legea naturală în lumea spirituală)* scrisă de profesorul Henry Drummond. în această carte, autorul spunea că nu crezuse niciodată că se poate da o definiţie vieţii, până când nu a găsit una în lucrările lui Herbert Spencer. Acesta din urmă spunea că viaţa se manifestă în relaţie cu mediul. Un copil se naşte având cele cinci

simţuri şi diferitele organe ale corpului; fiecare dintre acestea are un corespondent în mediul în care trăieşte; ochii văd imagini, urechea aude sunete, plămânii respiră aer şi aşa mai departe., Atunci când pot să comunic cu mediul în care mă aflu, am viaţă", spunea Spencer; dar dacă mi s-a întâmplat ceva care mă împiedică să comunic cu mediul, înseamnă că sunt mort; moartea este imposibilitatea de a comunica cu mediul." Drummond a luat această definiţie şi a aplicat-o la Adam. Dumnezeu i-a spus acestuia că în ziua în care va înceta să asculte, va muri negreşit. A murit Adam? Aplicând definiţia lui Spencer, el a murit din punct de vedere spiritual. Cu toate că a continuat să trăiască o viaţă naturală, el a pierdut comunicarea cu Dumnezeu şi a putut să se întoarcă la El numai pe calea sacrificiului, care presupunea o victimă ucisă în locul lui.
în timp ce citea această carte, primul gând care i-a trecut prin minte a fost: „Comunic eu cu Dumnezeu?". Putea el să spună că Mântutitorul îi era la fel de real ca şi mama lui? îl cunoştea el pe Dumnezeu ca pe o Prezenţă zilnică în viaţa lui sau se gândea la El doar în timpul întâlnirilor de rugăciune? Dacă era mort faţă de Dumnezeu, avea oare un alt mediu la care să se raporteze? Simţea că era o parte din părinţii săi şi că distanţa nu putea nimici părtăşia lor, însă cu Dumnezeu nu avea o astfel de relaţie. Atunci i-au venit din nou în minte acele cuvinte, pe care vărul său obişnuia să i le citeze mereu: „Dacă un om nu se naşte din nou... nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu".
, Acum îmi dau seama!" a spus Rees. „Deşi credeam în Mântuitorul, acum văd clar că nu am fost *născut* din El. Din punctul de vedere al raportării mele la acel tărâm spiritual în care trăia Salvatorul meu, eu eram un om mort, eram în afara împărăţiei Lui; nici toată viaţa mea bună şi nici religia nu a reuşit niciodată să mă facă în stare să intru pe acel tărâm; eram în afara lui, fără a fi un beţiv sau un hoţ, doar pentru faptul că nu aveam o relaţie directă de comunicare cu Dumnezeu."
Automulţumirea sa religioasă s-a sfărâmat. Şi, deşi, nu se simţea prea apăsat de păcat, ştia că între El şi Dumnezeu era o mare prăpastie. Mintea i-a fost cuprinsă de o preocupare mai mtensă vizavi de destinul lui etern decât faţă de orice altă problemă a acestei vieţi.

ÎNTÂLNIREA CU DOMNUL ÎNĂLŢAT

„Necazurile au început să se ţină lanţ." Rees a trebuit să se confrunte în realitate cu lucrurile asupra cărora începuse să mediteze la modul teoretic. Pe neaşteptate, a fost doborât la pat, cu febră tifoidă. Această boală, care este întotdeauna atât de periculoasă, era adesea fatală în acele vremuri. In curând avea să vadă moartea cu ochii. în această experienţă amară, pe care a trăit-o în timp ce se afla singur în locuinţa sa, departe de casă, era din nou vizibil degetul lui Dumnezeu, deoarece mai târziu Rees urma să mărturisească: „Am descoperit în mine pentru întâia dată teama şi, când mi-am dat seama că s-ar putea să plec din lumea aceasta şi să păşesc pe un tărâm necunoscut, m-au încolţit nişte chinuri pe care nu le mai simţisem vreodată. Slavă Domnului că părinţii mei nu se aflau acolo, de faţă, ca să-mi îndepărteze frica. îi mulţumesc lui Dumnezeu că simpatia umană nu m-a orbit, astfel încât să nu mai pot zări eternitatea, deoarece chiar dacă te afli mereu înconjurat de oameni, pe Dumnezeu îl vei întâlni doar tu, eternitatea o vei înfrunta singur".
El a strigat către Domnul, să nu îi îngăduie să moară. Delectarea pe care o simţise în a câştiga bani, plăcerea călătoriilor şi a contemplării priveliştilor au fost toate uitate, în timp ce el îl căuta pe Domnul, ca să-i dea viaţă veşnică. „Mai dă-mi o singură şansă" a strigat el, „şi îţi voi da viaţa mea". în acel strigăt era

şi o făgăduinţă, pe care Domnul o observase înainte de a-i răspunde, şi chiar în timp ce strigătul lui se înălţa la cer, Rees era conştient în inima lui că nu va muri. Din acel moment a început să-şi revină
18
şi s-a transformat într-un alt om. „Pe când mă gândeam că am pierdut totul şi că urma să intru în întunericul cel veşnic, am atins pentru prima dată adevărata viaţă," a spus el. „Văzusem că lucrurile cele mai bune ale lumii nu au făcut decât să mă tragă în jos, într-o eternitate pierdută, şi am ştiut că tot ce eram şi aveam îi datoram Dumnezeului care mă eliberase." Din acel moment, nu a mai privit niciodată eternitatea cu uşurinţă, deoarece se confruntase cu realitatea iadului - a separării de Dumnezeu pentru totdeauna.
Pe măsură ce îşi revenea, gravitatea experienţei sale recente l-a făcut să-şi examineze poziţia cu o sinceritate reînnoită. Fusese eliberat de moarte, însă nu şi de frica morţii. întotdeauna crezuse în întrupare, ispăşire, înviere; acestea erau cele mai preţioase adevăruri ale vieţii sale. Atunci de ce nu îi erau reale? Dacă Cristos cucerise moartea, de ce îi era teamă? Cei care l-au auzit relatându-şi această perioadă a vieţii nu vor uita niciodată cum i-a fost revelat răspunsul la aceste întrebări: „Am descoperit că aveam doar un Cristos istoric şi nu un Mântuitor personal, care mă putea duce de partea cealaltă".
Timp de cinci luni a căutat zilnic calea spre Dumnezeu. A spus că şi-ar fi cheltuit cu bucurie fiecare penny pe care îl avea, că ar fi colindat acea ţară întinsă de la un capăt la celălalt, numai să fi putut găsi un om care să-i arate drumul spre viaţa veşnică, şi s-a dus la singurul om la care s-a putut gândi. A făcut călătoria de 100 de mile înapoi la New Castle ca să-1 întrebe pe vărul lui despre această problemă, dar, deşi vărul lui cunoştea această cale, nu a putut să i-o explice lui Rees cu claritate.
în această perioadă de câteva luni, el s-a mai dus într-un loc, la Connellsville, Pennsylvania. în sfârşit, aici „fuga" urma să se încheie. „Zgomotul de paşi se opreşte în dreptul meu: Ce este, la urma urmelor, întunericul meu, Umbra protectoare a mâinii Lui, întinsă deasupra mea?" Cât de minunat a fost inclusă fiecare mişcare plină de nelinişte într-o nouă etapă, menită să urmărească şi să captureze prada. Rees tocmai se mutase în noua lui casă, când a auzit că un evreu convertit la creştinism, Maurice Reuben, venise în oraş pentru o misiune. în prima seară când s-a dus să-1 asculte, Reuben a relatat istoria convertirii lui şi modul în care Duhul Sfânt i-a dat o revelaţie a Calvarului. „Auzisem de zeci de
19

ori înainte predicându-se despre Calvar şi credeam acest lucru" a spus Rees, „dar niciodată până atunci nu văzusem Calvarul." Rees a fost readus în acelaşi punct care-1 şocase atât de mult în mărturia vărului său.
Maurice Reuben spunea că aparţinea unei familii bogate, că avusese lucrurile cele mai bune pe care i le putea oferi lumea şi că trăise pentru a face bani. Era director al firmei "Solomon şi Reuben", care avea unul dintre cele mai mari magazine ale oraşului Pittsburgh. Dar viaţa unuia dintre clienţii săi 1-a impresionat într-o asemenea măsură, încât într-o zi i-a spus: „Cred că tu te-ai născut fericit." „Da," a spus cumpărătorul, „de când m-am născut a doua oară. L-am acceptat pe Domnul Isus Cristos şi am fost născut din Dumnezeu. înainte să mă nasc a doua oară nu eram cu nimic mai fericit decât tine!".
Reuben a fost atât de mişcat de această mărturie, încât şi-a cumpărat Noul Testament. A fost impresionat să observe, citind, că toţi cei care L-au urmat pe Isus au fost evrei: Ioan Botezătorul, care L-a prezentat ca fiind Mielul lui Dumnezeu; Petru, Iacov şi Ioan, ucenicii Lui cei mai importanţi; de asemenea, unui evreu i-a spus Mântuitorul: „p$_e$ această stâncă îmi voi zidi Biserica". Apoi a ajuns la povestea tânărului conducător bogat. A fost un moment dramatic - un evreu bogat, din secolul XX, a ajuns să fie convins de păcat în urma citirii despre întâlnirea Mântuitorului cu un evreu bogat din primul secol! Reuben a văzut această problemă în felul următor: dacă Isus i-a spus tânărului să vândă tot ce avea, ca să obţină viaţa veşnică, atunci cum putea el, Reuben, să primească acelaşi dar, fără să îndeplinească aceeaşi condiţie? Acesta a fost testul lui suprem. Dacă devenea ucenic, ştia că şi el trebuie să piardă totul. Dar era prea târziu ca să se mai întoarcă din drum; văzuse acest lucru şi trebuia să-1 urmeze. în timp ce Reuben spunea

aceste cuvinte, ele au găsit ecou în inima lui Rees; şi pentru el era prea târziu ca să se mai întoarcă din drum.
Reuben a abordat problema aceasta într-un mod corect şi cinstit şi a evaluat tot ceea ce avea să îl coste. Poate că soţia lui îl va părăsi, fratele lui îl va scoate din afacere şi nici măcar un evreu nu îl va urma, dar el s-a hotărât; chiar dacă va pierde totul, o va face. Apoi, într-o zi, în timp ce mergea spre magazin, Reuben a auzit o

voce repetându-i cuvintele din Ioan 14:6: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Adevărul l-a străfulgerat - L-a acceptat pe Cristos şi, în acel moment, a intrat în viaţă. Apoi le-a spus fraţilor lui şi altora. Conform testamentului tatălui său, urma să piardă până şi ultimul bănuţ dacă îşi schimba religia, însă fratele lui s-a oferit să-i dea 20.000 de dolari - partea lui din afacere - dacă se învoia să traverseze America şi să se retragă în Montana. Dar Reuben i-a răspuns: „în Pittsburgh am primit lumina, în Pittsburgh voi mărturisi despre ea".
Fratele lui Reuben a venit să îl vadă după două săptămâni şi i-a reproşat absurditatea faptului că se afla într-un asemenea loc. „De ce nu vrei să fii deştept?" l-a întrebat. „Ieşi afară de aici şi pleacă în Montana." „Mai este încă valabilă această ofertă? Atunci înseamnă că ceea ce mă ţine aici nu este nici un fel de stare medicală, ci cu totul altceva!" a spus Reuben cu toată agerimea minţii sale logice. Câţiva prieteni creştini, cu care era în legătură, au făcut demersuri pentru a fi eliberat, şi în şase săptămâni i-a fost obţinută eliberarea. Cazul lui a fost înaintat la tribunal, unde urmau să se prezinte probele. Judecătorul l-a chemat pe doctor şi l-a întrebat de ce acest om fusese declarat nebun. „Pentru că a auzit o voce," a răspuns doctorul. „Dar apostolul Pavel nu a auzit şi el o voce?" a întrebat judecătorul, care era creştin., Aceasta este o ruşine la adresa steagului american," şi i-a spus lui Reuben să dea în judecată pe oricine care fusese implicat în această problemă. „Nu voi da pe nimeni în judecată," a răspuns Reuben, „însă voi face un singur lucru - mă voi ruga pentru ei." A traversat sala şi i-a oferit mâna fratelui său, dar acesta i-a întors spatele. A mers la soţia lui, dar şi ea a făcut la fel. Dar ce victorie avea în sufletul lui!
Reuben a închiriat o cameră mică în Chicago, unde trăia singur cu Dumnezeu şi câştiga mulţi oameni pentru El, deşi timp de doi ani rareori a avut parte de o masă substanţială. Un an mai târziu, soţia lui a venit într-o tabără ca să-1 asculte, şi a fost convertită. Reuben şi-a văzut atunci pentru prima dată băieţelul care s-a născut după ce l-a părăsit soţia. Ea a fost de acord să trăiască cu el în continuare, cu singura condiţie ca el să îşi întreţină familia, la fel ca alţi creştini. Văzându-şi băieţelul, a simţit că i se frânge inima, acest test fiind chiar mai dificil decât primul. Dorinţa ei părea

rezonabilă, dar el ştia că Dumnezeu îl chemase din lume ca să trăiască această viaţă de credinţă. El s-a justificat în faţa lui Dumnezeu, dar singurul răspuns pe care 1-a primit a fost: „înapoi în Egipt!". A fost destul, şi Reuben a îmbrăţişat încă o dată Crucea. A mers să-şi conducă soţia şi copilul la gară; a fost o experienţă care 1-a costat mult; dar în timp ce trenul pleca din staţie, simţea cum Dumnezeu îi toarnă în suflet bucuria raiului. Literalmente a dansat pe peron. Apoi nu şi-a mai văzut soţia încă trei ani, până când, într-o altă tabără, a avut şi ea revelaţia Crucii, după care a mărturisit că, deşi înainte era credincioasă, nu fusese de acord să împărtăşească viaţa plină de sacrificii a soţului ei. Acum, însă, este gata să facă acest lucru pentru slava lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi trebuit să-şi cerşească pâinea din uşă în uşă. S-au reunit, iar ea a devenit o minunată slujitoare alături de soţul ei, în misiunea lui.
Un lucru care îl împiedicase pe Rees Howells să vină la mântuire mai înainte era că, atunci când oamenii ziceau că sunt născuţi din nou, el nu vedea că vieţile lor erau mai bune decât a lui. Cum putea atunci să fie convins că ei aveau ceva ce el nu avea? Dar îi spusese Domnului de câteva ori: „Dacă voi vedea vreodată o persoană care trăieşte Predica de pe Munte, mă voi da bătut". înainte ca Reuben să ajungă la sfârşitul povestirii sale, Dumnezeu i-a spus lui Rees: „Este acesta omul la care te-ai referit?".
Ceea ce a urmat în micuţa capelă metodistă ne povesteşte Rees Howells cu propriile lui cuvinte: „Pe măsură ce Maurice Reuben derula acele imagini sfinte prin faţa noastră, am văzut şi eu Crucea. Mi se părea că aş fi petrecut o veşnicie la picioarele Mântuitorului. Plângeam şi

plângeam. Mă simţeam ca şi când El murise doar pentru mine. M-am pierdut pe mine însumi. Până atunci trăisem cu frica morţii, iar acum îl vedeam cum îndepărtează acea moarte de la mine. Părinţii mei m-au iubit foarte mult şi, până în acel moment, pentru mine nu mai existau alţi oameni la fel de importanţi ca ei, dar ei nu au suferit niciodată moartea pentru mine. El *a făcut acest lucru.* Dragostea Lui pentru mine, comparată cu cea a părinţilor mei, era la fel de sus precum cerurile faţă de pământ. El mi-a câştigat dragostea - fiecare părticică din ea. El m-a zdrobit şi tot ce era în mine se îndrepta direct spre El".

22

„Apoi mi-a vorbit şi a spus, «lată Eu stau la uşă şi bat. Vrei să intru la tine la fel cum am intrat la Reuben. ca să ocup locul soţiei, fiului, casei, magazinului şi al lumii? Vrei să Mă accepţi?» «Da,» am răspuns. El a intrat şi în acel moment m-am schimbat. M-am născut într-o altă lume. M-am găsit în împărăţia lui Dumnezeu şi Creatorul a devenit Tatăl meu. în acea noapte am primit darul vieţii veşnice, acel dar pe care banii nu îl pot cumpăra."

„Când am plecat acasă, prietenul meu care mă însoţise la întâlnire, dar care nu văzuse nimic special în ea, mi s-a părut atât de aspru. Orice om care nu era născut din nou mi se părea aspru. Mântuitorul a devenit totul pentru mine. El nu era doar cel mai frumos din zece mii de oameni, ci era cel mai frumos din milioane! Dragostea aceea a Lui a fost întotdeauna acolo. Până nu am văzut-o, din partea mea nu era nici un răspuns, dar după această întâmplare El mi-a făcut parte de multe răspunsuri. Tot ce aparţinea acestei lumi mi se părea aspru, dar tot ce era despre El mi se părea sfânt, pur şi frumos. M-am schimbat total. Nici unul din vechii mei prieteni nu a putut să înţeleagă ce se întâmplase. Nu mai aveam nici o legătură cu lucrurile fireşti. Ceea ce vedeam nu era o doctrină; nu, ci era Calvarul. Nu era o aprobare mentală; nu, vălul a fost luat, ochii mei s-au deschis şi L-am *văzut* pe El. în acea noapte am văzut această lume ca pe un loc blestemat şi mi-a venit gândul că niciodată nu mă voi mai atinge de ea."

„Dragostea Mântuitorului mi-a fost revelată. Nu poţi explica ce este o revelaţie. Am văzut că Mântuitorul şi Tatăl, înainte ca eu să trebuiască să sufăr, ar fi suferit mai degrabă Ei pentru mine. Nici o dragoste naturală nu face parte din aceeaşi lume cu dragostea lui Dumnezeu. Mântuitorul nu mi-a acordat doar un ajutor exterior, care să nu-L implice pe El, ca Persoană, ci mi-a luat locul. Am văzut orice altă dragoste ca fiind atât de aspră în comparaţie cu dragostea lui Dumnezeu - pentru că motivaţia celei dintâi era şinele. Dar am putut vedea *această* dragoste care rezistă prin nenumăratele epoci ale eternităţii. Când îl primeşti pe Mântuitor, primeşti dragostea lui Dumnezeu. Atunci acea dragoste mi-a inundat fiinţa şi de atunci ea a continuat să se reverse.

Am văzut că prin venirea Lui în mine, El urma să-i iubească, prin mine, pe păcătoşi, la fel cum m-a iubit pe mine. Nu mă forţez

23

să-i iubesc pe alţii mai mult decât s-a forţat El să mă iubească pe mine. Nici o persoană nu poate să-mi fie duşman, pentru că eu fusesem duşman al lui Dumnezeu mai înainte de a fi împăcat cu El. Dacă eu trăiesc în împărăţia în care este El, trăiesc ca să am milă faţă de alţii şi să fiu bun, să-i iubesc pe ceilalţi. Poate dragostea lui Dumnezeu din mine să facă rău cuiva? Eu am părăsit lumea şi nebunia ei şi am fost născut în împărăţia unde nu există decât dragostea lui Dumnezeu - cea mai atrăgătoare viaţă care poate exista pe faţa pământului."

Rees a vorbit întotdeauna despre ziua lui de naştere spirituală ca despre cea mai minunată zi din viaţa lui. A fost ziua care a pus capăt şederii lui în America. Nu a uitat niciodată că L-a găsit pe Mântuitorul în America, printr-un evreu, şi că datora oamenilor aleşi ai lui Dumnezeu de aici un lucru pe care avea să-l plătească în anii următori; dar simţea că prima mărturie trebuie să o dea poporului său, unde a fost crescut în frica de Dumnezeu. Gândul de a se întoarce acasă s-a cristalizat în interiorul lui în câteva zile, din cauza unei ispite puternice care avea legătură cu prima lui slăbiciune - iubirea de bani. Directorul locului unde fusese angajat avea o părere foarte bună despre el şi i-a oferit o slujbă în care ar fi fost plătit cu două lire şi zece şilingi pe zi, un salariu foarte bun chiar şi pentru America acelor timpuri, dar această slujbă ar fi luat mai mult din timpul lui. El i-a spus prietenului său că va pleca cât de repede posibil, „pentru că vine directorul cu o ispită în faţa mea, iar eu I-am spus lui Dumnezeu că nu voi mai trăi niciodată pentru bani". Noua viaţă pe care Rees o trăia acum o împingea repede afară pe cea veche. La fel cum a spus şi el,

plecase cu gândul de a vedea tot felul de locuri, dar a ajuns să contemple cea mai măreaţă privelişte din lume - Calvarul!

TREZIREA DIN ŢARA GALILOR

întoarcerea lui Rees în Ţara Galilor a avut loc într-un an strategic. Era în anul 1904, perioada marii treziri, iar experienţa lui personală recentă l-a ajutat să ia parte la ea. „într-o scurtă perioadă de timp toată ţara era în flăcări," a spus el. „Fiecare biserică era tulburată până în adâncimile ei. Bărbaţi puternici aveau în ochi lacrimi de pocăinţă, iar femeile erau cuprinse de o nouă însufleţire. Oamenii erau copleşiţi de Duhul Sfânt, la fel ca în ziua Cincizecimii, şi erau consideraţi beţi. La întâlniri ei se rugau, cântau şi îşi mărturiseau experienţele. Era o trezire a bisericilor, care îi transforma pe creştinii de pretutindeni în martori: «Cu siguranţă că noi nu putem spune decât lucrurile pe care le-am văzut şi pe care le-am auzit»."

Prezenţa şi puterea Duhului Sfânt în biserică au fost întotdeauna un fapt recunoscut de credincioşii adevăraţi; nu trebuie să-I cerem Duhului să vină, ci să conştientizăm prezenţa Lui şi foarte curând ne vom da seama de puterea Lui. Adeseori ei se rugau la început pentru îndepărtarea obstacolelor, ca să facă loc pentru binecuvântări; neascultarea şi lipsa de iertare din inimi erau două păcate cu care aveau de a face în mod frecvent. Pe de altă parte, ascultarea de îndemnurile Duhului Sfânt şi mărturisirea sinceră a lui Cristos aduceau binecuvântarea. După ce se cânta prima cântare, întâlnirea mergea de la sine. Nu era nici un lider, dar oamenii simţeau o autoritate nevăzută. Cei care vorbeau erau adesea întrerupţi de un cor de cântări sau rugăciuni, dar nu era nici un fel de dezacord sau de distrugere a armoniei. întâlnirile erau pline de zgomot, entuziasm şi înflăcărare, care erau doar manifestări ale unor oameni ale căror legături au fost rupte. Când unii s-au plâns de acest

lucru, un predicator bătrân le-a spus că preferă zgomotul unui oraş în locul liniştii unui cimitir!

Trezirea a demonstrat ce poate să facă Duhul Sfânt printr-un grup de credincioşi, care erau uniţi într-un duh şi un gând, la fel ca în ziua Cincizecimii. Am văzut de nenumărate ori ce poate face Dumnezeu printr-un evanghelist sau un pastor dedicat, cum au fost Moody sau Finney, dar în trezirea din Ţara Galilor exista o putere divină manifestată prin biserică. Ideea fundamentală era: „Supune biserica şi salvează lumea". Singura ţintă era salvarea sufletelor. Mântuitorul a spus că este bucurie printre îngeri atunci când un singur păcătos se pocăieşte, iar ei puteau să spună că în biserică era bucurie peste cei convertiţi. Clopotele raiului răsunau de fiecare dată şi în tabără se auzeau strigăte de bucurie.

Sub influenţa Duhului Sfânt, exista o putere irezistibilă. Oamenii cei mai neînsemnaţi erau adesea îmbrăcaţi cu o slavă de nedescris şi cuvintele lor erau pline de ungerea Duhului Sfânt, pe măsură ce II arătau pe Mântuitorul ca fiind „străpuns pentru păcatele noastre şi înviat din morţi pentru justificarea noastră". Adunări întregi erau mişcate, iar oamenii strigau în agonia sufletului lor: „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiţi?". Mulţimile experimentau puterea sângelui lui Isus Cristos, prin faptul că le erau spălate toate păcatele.

Dar adevărata problemă s-a ridicat pe măsură ce trezirea continua şi mii de oameni erau adăugaţi bisericilor. Erau mai mulţi copii născuţi decât „asistente" care să aibă grijă de ei. Plasarea celor convertiţi a devenit cea mai mare nevoie, care, dacă nu era rezolvată, putea deveni cea mai periculoasă slăbiciune a trezirii. Pe măsură ce entuziasmul se potolea, s-a observat că erau mulţi oameni care se bazaseră mai mult de sentimente şi care încă nu învăţaseră să-şi aibă credinţa solid întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Diavolul a profitat de acest lucru, iar unii au devenit reci şi indiferenţi. Conflictul spiritual a început. Cei care erau la fel ca Rees Howells, deşi erau tineri în Duhul, erau puţin mai avantajaţi decât cei care s-au întors la Dumnezeu în timpul trezirii şi era nevoie de ei ca mijlocitori şi învăţători, ca să-şi asume responsabilitatea copiilor nou-născuţi, să se roage pentru ei şi să-i conducă. Dar aceşti tineri mijlocitori au început să-şi dea curând

seama cât de puternic este duşmanul sufletelor şi că un conflict care nu era împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva conducătorilor întunericului acestei lumii, nu putea fi purtat cu arme omeneşti. Ei aveau nevoie de ceva ce încă nu primiseră, de împuternicirea Duhului Sfânt pentru lucrare. La fel cum a spus Rees

Howells mai târziu: „Mijlocirea Duhului Sfânt pentru sfinţi, în această lume de acum, plină de răutate, trebuie făcută prin credincioşi umpluţi cu Duhul Sfânt" (Romani 8:26, 27).
Această luptă l-a făcut să simtă, alături de alţii, nevoia lui de plinătate. Nimic nu lipsea din bucuria şi împlinirea pe care Rees le găsise în Mântuitorul pentru viaţa lui personală, însă el nu cunoştea secretul puterii pentru lucrare. „Mulţi îi învinovăţeau pe tinerii convertiţi pentru căderea lor din nou în păcat," a spus el, „dar noi ne învinuiam pe noi înşine, pentru că nu eram în poziţia în care să ne rugăm pentru ei până la obţinerea victoriei. O, ce mare tragedie, să fii neajutorat în faţa vrăjmaşului, în timp ce el îi cernea pe tinerii convertiţi ca pe grâu! în Isaia 59 citim că Dumnezeu nu a văzut nici un om şi s-a mirat că nu era nici un mijlocitor, iar acesta era exact cazul nostru. Mulţi dintre noi au simţit nevoia «de a fi înzestraţi cu putere de Sus». Eram exact în aceeaşi poziţie ca ucenicii cărora Domnul le-a spus să rămână pe loc, până vor fi umpluţi cu putere de sus. Mărturia continuă astfel: «Ei L-au lăudat şi s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie». Ei aveau bucuria înainte de a primi puterea, deci bucuria nu era o dovadă a înzestrării cu Duhul Sfânt. Noi avusesem aceeaşi bucurie în timpul trezirii, prin cunoaşterea lui Cristos cel înviat şi a siguranţei vieţii veşnice - o bucurie de nedescris -, dar în acelaşi timp simţeam lipsa puterii pentru lucrare".

27

DUHUL SFANŢ IL IA IN STĂPÂNIRE

La întoarcerea sa din America, Rees s-a reintegrat în viaţa de odinioară a familiei sale, care l-a primit cu mare bucurie. Totuşi, în loc de a se angaja din nou la fabrica de conserve, unde se aflau câţiva dintre fraţii săi, şi-a găsit de lucru la una din minele din apropiere, situată în vale, cam la o milă depărtare. Aici, în subteran, se ocupa de extragerea cărbunelui - care era cea mai grea slujbă dintre toate.
Timpul liber şi-l petrecea cu activităţi legate de Trezire. Printre lucrători creştea tot mai mult nevoia de împlinire spirituală. Astfel, în 1906, o mare parte din ei a hotărât să-şi petreacă concediul de o săptămână din timpul verii căutându-L pe Domnul într-un mod deosebit, în cadrul Convenţiei Llandrindod Wells, care era corespondenta din Ţara Galilor a Convenţiei Keswick din Anglia, având ca scop aprofundarea vieţii spirituale.
Cu puţin timp înainte de a trebui să meargă acolo, Rees a participat la o întâlnire din Brynamman, unde o tânără a citit din Romani 8:26-30. Aceasta nu putea citi decât foarte rar, ceea ce a dat timp fiecărui cuvânt să i se întipărească în minte: „Predestinaţi... justificaţi... glorificaţi". Pe măsură ce Rees asculta, şi-a spus: „Ştiu că sunt predestinat, după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu, şi justificat - dar sunt şi glorificat?". L-a preocupat mult aspectul acesta şi întrebarea care îi stăruia constant în minte era: „Ce înseamnă să fii glorificat?".
După două zile, în trenul care se îndrepta spre Llandrindod, în timp ce medita la aceasta, a auzit o voce: „Când te vei întoarce,

28

vei ti un om nou". „Dar sunt un om nou", a protestat el. „Nu", a venit răspunsul, „eşti un copil". Ceilalţi din vagon cântau cel mai nou cântec al Trezirii, *Cântecul Slavei,* pe care Rees însă nu îl auzise niciodată; el continua să meargă de-a lungul coridorului, în timp ce vocea aceea îi răsuna în urechi: „Vei fi un om nou".
în prima dimineaţă a Convenţiei, Rev. Evan Hopkins, care era unul din predicatorii formaţi la Keswick, şi care prezenta poate cel mai bine viaţa Duhului, a vorbit din Efeseni 2:1-6: „El ne-a adus la viaţă... ne-a înviat... şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Cristos Isus". El a explicat că Domnul cel înviat S-a arătat, după înviere, ucenicilor; dar când Duhul Sfânt S-a coborât pe pământ, El L-a revelat pe Salvatorul înălţat la dreapta Tatălui. Apoi Hopkins a întrebat: „Ai fost tu adus la viaţă de Cristos? Ai fost înălţat ca să stai cu El în locurile cereşti?". Rees a răspuns în inima lui: „Da, ştiu că am fost adus la viaţă, dar nu am fost înălţat cu Cristos în acel loc al puterii". însă chiar când a spus aceasta, a avut o revelaţie a Domnului Glorificat. „La fel de real cum II văzusem pe Cristosul Crucificat şi pe Cristosul înviat, îl vedeam acum şi pe Cristosul Glorificat, iar vocea aceea pe care o auzisem în tren mi-a spus: «ţi-ar plăcea să stai acolo cu El? Există un loc pentru tine acolo», şi m-am văzut înălţat cu El. Acum ştiam ce însemna să fii «glorificat». L-am văzut pe El aşa cum îl văzuse Ioan în Patmos şi eram uimit, ca şi apostolul Pavel.

Când Domnul ne revelează ceva, acel lucru este exact aşa cum este el în realitate, nu este o imaginaţie. Toată noaptea aceea am stat în prezenţa lui Dumnezeu şi a Salvatorului meu glorificat. Nu există nimic în natură suficient de complex ca să descrie această stare. înainte văzusem oamenii ca pe nişte copaci care umblau".

în dimineaţa următoare Hopkins a vorbit despre Duhul Sfânt şi a clarificat faptul că El era o Persoană, având toate atributele unei Persoane, exact ca şi Mântuitorul. El are inteligenţă, dragoste şi o voinţă a Sa proprie; şi, fiind o Persoană, înainte de a veni şi de a locui într-un om, trebuia să I se dea stăpânire absolută asupra trupului acestuia. „In timp ce vorbea", a spus Rees, „mi s-a revelat Duhul Sfânt şi mi-am dat seama că El era Cel care îmi vorbise cu o zi mai înainte. Acum îmi arăta acel loc al splendorii şi gloriei care nu se poate vedea cu ochii naturali. Niciodată până

29

atunci nu mi se revelase faptul că Duhul Sfânt era o Persoană, exact ca şi Mântuitorul, şi că El trebuia să vină şi să locuiască în trupul meu de carne şi oase. De fapt, Biserica ştie mai mult despre Mântuitorul care a fost pe pământ numai treizeci şi trei de ani, decât despre Duhul Sfânt, care este aici de două mii de ani. Mă gândisem la El doar ca la o Influenţă care se manifesta la întâlniri, şi cam aşa am gândit cei mai mulţi dintre noi în timpul Trezirii. Niciodată nu văzusem că El trebuia să trăiască în trupuri, aşa cum trăise şi Mântuitorul într-un trup pe pământ."

întâlnirea lui Rees Howells cu Duhul Sfânt a fost la fel de reală ca şi aceea pe care o avusese cu Mântuitorul în urmă cu câţiva ani. „L-am văzut pe El ca pe o Persoană fără carne şi oase care mi-a spus: «Aşa cum Mântuitorul a avut un trup, tot aşa şi Eu locuiesc in templul curăţit al credinciosului. Eu sunt o Persoană. Eu sunt Dumnezeu şi vin să-ţi cer să-Mi dai trupul tău, ca să pot lucra prin el. Am nevoie de un trup care să fie un templu al Meu (1 Corinteni 6:19), dar trebuie ca acesta să îmi aparţină fără rezerve, deoarece în acelaşi trup nu pot trăi niciodată două persoane, cu două voinţe diferite. Vrei să-mi dai trupul tău? (Romani 12:1). Dar dacă intru, Eu vin ca Dumnezeu, iar tu trebuie să ieşi afară (Coloseni 3:2, 3). Eu nu mă voi amesteca cu eul tău».

El mi-a arătat foarte clar că nu va avea niciodată nimic de a face cu viaţa mea firească. Am văzut onoarea pe care mi-a dat-o prin faptul că S-a oferit să locuiască în mine, dar acolo erau multe lucruri care îmi erau foarte dragi şi ştiam că nu le voi putea păstra pe nici unul din ele. Schimbarea pe care urma să o facă în mine era foarte clară şi însemna că fiecare parte din natura mea căzută trebuia să meargă la Cruce şi că El urma să o înlocuiască cu viaţa şi cu natura Lui proprie."

Era vorba de o capitulare necondiţionată. După întâlnire, Rees s-a dus pe un câmp, unde şi-a vărsat inima, deoarece, aşa cum a spus: „Primisem o sentinţă a morţii, la fel de reală ca aceea a unui prizonier aflat în boxa acuzaţilor. Trăisem în trupul meu douăzeci şi şase de ani, şi cum puteam să renunţ aşa de uşor la el? Cine şi-ar putea da viaţa altuia pentru totdeauna, într-o oră? De ce se chinuie un om când vine moartea, dacă este uşor să mori? Ştiam că singurul loc potrivit pentru natura mea veche era pe cruce.

30

Pavel ne-o spune foarte clar în Romani 6. Dar o dată ce acest fapt devine o realitate, continuă să rămână o realitate pentru totdeauna. Nu puteam să iau această decizie cu uşurinţă. Intenţionasem s-o fac, dar, o, ce mare era preţul! Am plâns zile întregi. Am pierdut câteva kilograme în greutate, doar pentru că am văzut ce implica aceasta. Cât de mult îmi doream să nu fi avut această revelaţie! Un lucru pe care mi 1-a reamintit a fost acela că El a venit numai ca să îmi ia ceea ce îi promisesem deja Mântuitorului - nu o parte, ci totul. Deoarece El a murit pentru Mine, eu am murit în El, şi ştiam că noua viaţă era a Lui, şi nu a mea. Acest aspect îmi fusese clar în minte timp de trei ani; El venise doar ca să ia în stăpânire ceea ce îi aparţinea: şi am văzut că numai Duhul Sfânt în mine putea trăi ca Mântuitorul. Toate lucrurile spuse de El îmi stârneau interesul; rămânea doar această problemă a pierderii pe care urma să o sufăr făcând astfel. Nu i-am dat răspunsul pe loc, şi El nici nu a dorit acest lucru."

Rees a avut nevoie de cinci zile ca să se hotărască, zile pe care le-a petrecut singur cu Dumnezeu. „Ca şi Isaia, am văzut sfinţenia lui Dumnezeu" a spus el, „şi, văzându-L pe El, mi-am văzut propria natură stricată. Nu îmi văzusem păcatele, ci natura atinsă de Cădere. Eram stricat până în măduva oaselor. Ştiam că trebuia să fiu curăţit; ştiam că între Duhul Sfânt şi mine însumi era o asemenea diferenţă ca şi aceea dintre lumină şi întuneric."

„Nimic nu mi se părea mai real decât procesul prin care am trecut în toată săptămâna aceea" a continuat el. „Duhul Sfânt a continuat să se ocupe de mine, să expună rădăcina naturii mele, care era eul - şi nu poţi scoate afară decât un lucru înrădăcinat. Păcatul a fost şters, dar nu de păcat s-a ocupat El, ci de *eu* - de acel lucru care provenea din Cădere. El nu urma să ia în considerare o capitulare superficială. El a pus degetul pe fiecare parte a vieţii mele egoiste, şi a trebuit să iau hotărârea în deplină cunoştinţă de cauză. El nu putea să-mi ia vreun lucru, decât atunci când îmi dădeam consimţământul. Şi în momentul în care am făcut-o, s-a produs o foarte mare curăţire (Isaia 6:5-7). Toate astea nu însemnau doar *a zice* că am fost curăţit de nişte lucruri, în timp ce totuşi lucrurile acelea continuau să aibă stăpânire asupra mea: nu, ci era o zdrobire, era preluarea controlului de către Duhul Sfânt. Procesul

31

a continuat zi după zi. El a venit în mine ca Dumnezeu, iar eu trăisem ca un om, şi «ţie nu îţi este permis ceea ce îi este permis unui om obişnuit», mi-a spus El."

Această „experienţă Llandrindod" a fost criza, urmată de procesul de sfinţire (vezi propriul comentariu al lui Howells, către sfârşitul capitolului 14), în timpul căreia Duhul Sfânt, pe baza capitulării sale iniţiale, a înlocuit pas cu pas natura lui egoistă cu propria Sa natură divină. înainte de toate, S-a ocupat de iubirea de bani, acea „rădăcină a răului", care îl purtase pe Rees altădată în America. Domnul i-a spus că va lua din natura sa orice iubire de bani şi orice ambiţie de a avea bani. „A trebuit să iau în considerare la ce S-a referit prin aceasta" a spus Rees. „Banii nu urmau să însemne pentru mine mai mult decât însemnau pentru Ioan Botezătorul sau pentru Salvator. într-o anumită măsură, acest lucru fusese rezolvat o dată cu naşterea mea din nou, dar acum Duhul Sfânt mergea la rădăcină." Preocuparea cu rezolvarea acestei probleme a durat toată ziua şi, spre seară, „atitudinea sa greşită faţă de bani se schimbase în întregime".

Apoi i-a descoperit că nu va avea niciodată dreptul de a alege să-şi întemeieze o familie. „Am văzut că niciodată nu mi-aş fi putut da viaţa unei alte persoane, în sensul de a trăi doar pentru ea. Putea Salvatorul să-şi dea viaţa Sa şi atenţia unei singure persoane, în loc de a le acorda unei lumi pierdute? Iar Duhul Sfânt, la fel, nu putea face aceasta. Mi-a luat mult timp să-mi arate exact ce dorea: viaţa pe care o va trăi în mine va fi pentru lume. Eram gata pentru aceasta?"

Apoi alte lucruri au fost atinse, inclusiv ambiţia. Cum mai putea avea vreo ambiţie, dacă Duhul Sfânt venea să locuiască în el? Dumnezeu i-a ilustrat această problemă în felul următor: presupunând că el va avea o misiune într-un oraş şi în acelaşi loc s-ar începe o altă misiune; dacă între cele două misiuni va exista invidie şi ar fi mai bine pentru oraş să existe numai una din ele, atunci cea care va trebui să se mute va fi misiunea lui. Iar dacă el şi un alt om vor dori aceeaşi slujbă, el va trebui să cedeze în favoarea celuilalt. Sau dacă el va câştiga 12 şilingi pe zi în timp ce un alt om cu familie câştigă cu mult mai puţin, Duhul ar putea să-i ceară să-i dea acelui om slujba lui. El L-a văzut pe Duhul

32

Sfânt în astfel de moduri, luând locul altora şi suferind în locul lor. Da, era gata pentru aceasta.

în a cincea zi i-a fost atinsă reputaţia. în timp ce se gândea la oamenii plini de Duhul Sfânt din Biblie, în special la Ioan Botezătorul, Dumnezeu i-a spus: „Atunci aş putea să trăiesc prin tine genul de viaţă pe care l-am trăit prin el". Un nazireu îmbrăcat în haine din păr de cămilă, trăind în deşert! Chiar şi în acest lucru, sau în ceea ce putea fi o variantă modernă a acestuia, trebuia să ia o decizie serioasă. „Dacă trăiesc viaţa Mea în tine şi acesta este modul de viaţă pe care îl aleg, tu nu Mă poţi opri," a fost cuvântul Domnului în această privinţă. La fel cum Mântuitorul a fost dispreţuit, şi el trebuia să fie gata să se supună aceluiaşi tratament.

Până vineri seara, s-a confruntat cu fiecare punct. Ştia exact ce i se oferea, alegerea între răsplata temporară şi cea eternă. Duhul a rezumat problema pentru el astfel: „Sub nici o formă nu-ţi voi permite să nutreşti un singur gând cu privire la tine, iar viaţa pe care Eu o voi trăi în tine va fi trăită sută la sută pentru alţii. Nu vei fi niciodată capabil să te salvezi pe tine însuţi, nu mai mult decât a putut s-o facă Mântuitorul, când a fost pe pământ. Acum, eşti gata?". Trebuia să dea un răspuns final.

în acea seară un prieten i-a spus: „Dacă unii dintre noi vom veni la tine după adunare, vrei să ne vorbeşti despre poziţia ta în Cristos?". Duhul l-a provocat din nou: „Cum poţi să faci una ca aceasta? Deşi ai văzut poziţia celor biruitori, încă nu ai intrat în ea. M-am ocupat de tine timp de cinci zile; trebuie să îmi prezinţi decizia ta până la ora şase seara şi, ţine minte, voinţa ta trebuie să dispară. Nu-ţi voi permite sub nici o

formă să vii cu păreri diferite. Unde te voi trimite, acolo vei merge; ce îţi voi spune, aceea vei face". Era ultima bătălie referitoare la voinţă.
„I-am cerut mai mult timp," a continuat Rees, „dar El a spus, «Nu vei avea nici un minut în plus după ora şase.» Când am auzit acest lucru, a fost ca şi când în mine s-a trezit o fiară sălbatică. «Mi-ai dat voinţă liberă,» am răspuns, «iar acum mă forţezi să renunţ la ea». «Eu nu te forţez,» a răspuns El, «dar de trei ani încoace, nu spui tot timpul că nu mai eşti al tău şi că vrei să-i dai viaţa ta înapoi Mântuitorului, într-un mod la fel de complet cum Şi-a dat-o El pentru tine?». într-o secundă am coborât cu picioarele
33
pe pământ. Modul în care vorbisem fusese o insultă la adresa Trinităţii. «îmi pare rău,» I-am spus, «Nu am vrut să spun ceea ce am spus». «Tu nu eşti forţat să renunţi la voinţa ta,» a spus El din nou, «dar la ora şase vreau să aflu decizia ta. După aceea nu vei mai avea niciodată o altă şansă». Era ultima ofertă, ultima şansă ce mi se oferea! Am văzut tronul (Apocalipsa 3:21) şi tot viitorul meu îndreptându-se spre eternitate. Am spus: «Te rog, iartă-mă, vreau să fac lucrul ăsta»."
„întrebarea a fost repetată încă o dată, «Eşti gata?». Mai erau zece minute până la ora şase. Doream s-o fac, dar nu puteam. Atunci când eşti testat, mintea îţi este foarte trează şi pătrunzătoare, şi, într-o străfulgerare, mi-a trecut prin cap următorul gând: «Cum poate eul să vrea să renunţe la el însuşi?». Mai erau cinci minute până la ora şase. îmi era frică de acele ultime cinci minute. Puteam să număr bătăile ceasului. Atunci Duhul a vorbit din nou. «Dacă nu poţi să fii de acord, nu ai vrea să te ajut? Vrei să fii ajutat să vrei?». «Ai grijă,» a şoptit duşmanul. «Când o persoană mai puternică decât tine este pe partea cealaltă, a dori să fii făcut să vrei e acelaşi lucru cu a vrea.» în timp ce mă gândeam la acest lucru, m-am uitat la ceas. Mai era un minut până la ora şase. Mi-am plecat capul şi am spus, «Doamne, vreau»."
într-o oră, a treia Persoană a divinităţii a venit înăuntru. I-a dat cuvântul din Evrei 10:19 - „Astfel dar, fraţilor, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt...". „Imediat," a spus Rees, „am fost transferat într-o altă împărăţie, trecând de perdeaua sfântă, în locul unde trăiesc Tatăl, Mântuitorul şi Duhul Sfânt. Acolo L-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi, şi de atunci înainte am continuat să trăiesc în acel loc. Când Duhul Sfânt intră, El vine înăuntru «ca să rămână pentru totdeauna». Slavă Sângelui Lui!
Cât de mult adoram harul lui Dumnezeu! Dumnezeu este Cel care merge atât de departe, ca să ne dea pocăinţă. Dumnezeu era Cel care m-a ajutat să renunţ la voinţa mea. Erau unele lucruri pe care El mi le-a cerut, în timpul acelei săptămâni, lucruri pe care am putut să le dau, pentru că eram stăpânul lor, dar atunci când El mi-a cerut să renunţ la mine însumi şi la voinţa mea, mi-am dat seama că nu puteam - până când nu m-a ajutat El să trec prin aceasta."
34
Un martor ocular ne spune că nu se poate descrie în cuvinte mica întâlnire din casă din noaptea aceea; gloria lui Dumnezeu a venit pe pământ. Rees a început refrenul: „Sângele are putere" şi nu s-au mai putut opri din cântat timp de două ore; apoi, de la ora nouă seara până la două şi jumătate dimineaţa, a vorbit „doar Duhul Sfânt, lucruri la care nici nu visasem vreodată, înălţându-L pe Mântuitorul".
Când s-a trezit în dimineaţa următoare, a spus, „Mi-am dat seama că Duhul Sfânt a venit înăuntru «ca să rămână pentru totdeauna». Sentimentul pe care l-am avut a fost că «El m-a adus în odaia lui de ospeţe şi că steagul fluturat peste mine era dragostea». Râurile de bucurie care m-au inundat atunci sunt imposibil de descris".
Rees Howells nu era genul de persoană care să vorbească în public. De obicei era tăcut şi retras; dar când Duhul Sfânt a intrat, i-a dezlegat limba şi i-a dat propria Lui îndrăzneală. în acea dimineaţă era o întâlnire de închinare în cortul Convenţiei, în care se aflau aproximativ o mie de persoane, inclusiv vreo două sute de pastori. Prima persoană pe care Rees a văzut-o a fost propriul lui pastor. Dacă exista ceva care să-1 poată opri să vorbească în acea dimineaţă era prezenţa acestui om. Dar în timpul întâlnirii, el s-a ridicat în picioare şi le-a spus într-un mod clar şi liniştit că îi cheamă pe toţi să fie martori ai aceluiaşi Duh Sfânt care a intrat în apostoli în ziua Cincizecimii, că acest Duh Sfânt S-a revărsat şi în el şi că produce exact aceleaşi rezultate. Efectul a fost atât de puternic încât, în următoarea săptămână, când mulţimile s-au adunat ca să audă mesajele unui vorbitor cunoscut, literalmente sute de oameni au venit să-1 întrebe pe Rees cum a pătruns în el Duhul Sfânt. Era primul izvor al acelor râuri promise, despre care Isus a spus că

se vor revărsa din cei în care locuieşte Duhul.

35

IUBIREA PENTRU CEI RESPINŞI

Când proprietarul divin ia controlul asupra unei proprietăţi, El are două obiective: cultivare intensă şi rodnicie din abundenţă. Dar dacă pământul este desţelenit, El poate doar să-1 cultive hectar după hectar. Acum îl vom vedea pe Proprietar la lucru în proprietatea Lui nou declarată.

Primul hectar pe care El a început să-1 cultive în Rees Howells a fost viaţa lui de rugăciune. Rees era obişnuit să rostească rugăciuni generale, dar dacă cineva l-ar fi întrebat dacă ştie că va primi un răspuns, nu ar fi ştiut ce să răspundă. Acum Duhul i-a spus: „Sensul rugăciunii este răspunsul, şi fii atent să nu pierzi nimic din tot ce-ţi dau". De asemenea, i-a mai spus că rugăciunea eficace trebuie să fie ghidată; că nu mai trebuia să se roage pentru tot felul de lucruri, după toanele şi capriciile sale, ci doar rugăciunile pe care Duhul Sfânt i le va da.

Legat de acest lucru, a mai primit o lecţie importantă, şi anume aceea că nu mai trebuia să-I ceară niciodată lui Dumnezeu să-i răspundă la o rugăciune prin alţii, dacă El poate să răspundă la ea prin Rees. Aceasta includea şi banii săi. Când era vorba de o rugăciune pentru bani, el trebuia să permită ca şi banii lui să fie folosiţi. Duhul Sfânt i-a arătat că în starea nepredată se poate întâmpla să-şi petreacă timpul cerându-I lui Dumnezeu să aibă grijă de regiuni străine sau de alte cauze, fără ca el să fie gata ca Dumnezeu sa răspundă la acea rugăciune prin el; şi că adesea Dumnezeu este „plictisit de cuvintele noastre". Toată această nerealitate a fost înlăturată şi el a început să acţioneze pe baza Scripturii în sensul cel mai practic.

Prima rugăciune de acest gen, pe care Duhul Sfânt a spus-o prin el, a fost pentru un tânăr numit Will Battery. El venise în

36

acea zonă cu câţiva ani mai înainte, pentru a locui cu unchiul său, după ce avusese meningită, boală care îl lăsase într-o stare foarte slăbită; pe când era în această stare, a început să aibă probleme cu băutura şi mergea din rău în mai rău. Nu mai dormise într-un pat de doi ani şi îşi petrecea nopţile pe cazanele din fabrica de conserve. Era murdar şi nebărbierit; nu purta şosete şi nu îşi lega niciodată şireturile la pantofi. Trezirea venise în această zonă şi sute de oameni fuseseră convertiţi, dar nimeni nu ajunsese la inima lui. Howells a descoperit cu surprindere că Duhul Sfânt suferea şi se chinuia în el pentru omul acesta, că trebuia să se roage pentru sănătatea şi mântuirea lui şi să-1 iubească „nu cu vorba, nici cu gura; ci cu fapta şi cu adevărul". „Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să-1 iubesc," a spus el, „dar când Duhul Sfânt vine înăuntru, El aduce cu Sine dragostea Mântuitorului. Mi se părea că aş fi putut să-mi dau viaţa pentru omul acesta; era o dragoste care curgea din mine, pe care nu o mai cunoscusem înainte. în mod natural, el ar fi fost ultimul om cu care mi-aş fi petrecut timpul liber, iar fabrica de conserve ar fi fost ultimul loc unde m-aş fi dus".

în orele lui libere a ajuns să şi-1 facă prieten pe acest om şi îşi petrecea toate duminicile cu el. Avea mai multă bucurie, spunea el, căutând să-1 câştige pe acest om, decât la capelă, în compania celorlalţi credincioşi. El chiar a şi mers prin sat alături cu el, deşi o dată sau de două ori s-a simţit stânjenit când oamenii întorceau capul şi se uitau după ei, dar „Dumnezeu m-a trecut şi prin acest lucru," a spus el.

Cu aproximativ zece zile înainte de Crăciun, Duhul 1-a întrebat pe Rees ce cadou i-ar plăcea să primească, pentru că acesta era primul Crăciun de când El venise în viaţa sa. Alegerea pe care Rees a făcut-o era evidentă: ca Will Battery să primească o binecuvântare. Dar din acea zi Battery a dispărut! „L-am căutat zece seri la rând," a spus Rees, „la fel cum o mamă îşi caută copilul. încă nu ştiam căile Duhului Sfânt, şi că El dorea să am încredere în El". Apoi, în ziua dinaintea Crăciunului, Battery a venit să-1 caute. „Şi acum îi aud paşii!" a spus Rees, „Şi ce senzaţie! N-am avut nici cea mai mică idee despre dragostea Duhului Sfânt pentru un suflet pierdut, până nu a iubit El un astfel

37

de suflet prin mine. Ce seară am avut împreună! în următoarea zi am avut bucuria să-mi petrec primul

Crăciun de când Duhul Sfânt venise în mine, în fabrica de conserve, cu acest tânăr, de la zece dimineaţa până la şase seara. Mama mi-a dat un coş cu mâncare pentru cina din ajunul Crăciunului, pentru noi doi; dar bucuria mea a fost prea mare ca să pot mânca. Battery a mâncat tot! La ora patru după-masa m-a întrebat dacă poate să vină cu mine la întâlnirea din casă. Ce bucurie am simţit intrând cu el acolo! Până atunci nu-1 întrebasem niciodată dacă vrea să vină acolo, din cauză că-mi era frică să nu-1 fac să se simtă prost."

Dar lucrarea nu a fost făcută în câteva săptămâni sau luni. El a fost ridicat pas cu pas, până când Rees a fost capabil să-1 instaleze într-o locuinţă cu chirie şi să-i facă rost de o slujbă în mină. Dar chiar şi atunci se mai întâmplau greşeli, de exemplu atunci când Rees a fost obligat să ţină piept proprietăresei furioase. Will Battery se dusese la culcare cu hainele cu care fusese în mină, inclusiv cu ghetele! El i-a spus în grabă să trimită cearşafurile la spălătorie pe cheltuiala lui. A venit şi ziua în care oamenii de la capelă au fost uimiţi să-1 vadă pe Battery venind la întâlniri, îmbrăcat respectabil; dar a durat trei ani până la ultima victorie, când, în sfârşit, Howells a fost în stare să-1 convingă să meargă acasă la mama lui, care era o femeie convertită şi care se rugase mulţi ani pentru el. „Astfel," a spus Howells, „am început cu începutul şi am iubit doar unul; şi dacă iubeşti unul, îi poţi iubi pe mulţi; şi dacă poţi să iubeşti mulţi, poţi să-i iubeşti pe toţi".

A doua rugăciune remarcabilă pe care Duhul Sfânt a spus-o prin el a fost pentru un om care pretindea că-1 cheamă Jim Stakes, deşi numele lui real era James Thomas. Era de asemenea, modalitatea prin care Duhul Sfânt i-a dat lui Rees Howells prima lecţie cu privire la „a dărui într-un mod măreţ". La fel cum a spus mai târziu: „De vreme ce banii mei aparţin acum noului Locatar, vechiul locatar trebuie să fie imparţial cu privire la suma pe care noul Locatar o dă. Noul Locatar, prin natura Lui, este mai generos decât vechiul locatar; ultimul a trăit atât de mult în Egipt şi mai târziu în pustie, sub lege, încât s-a obişnuit să dea cel mult zeciuiala; deci atunci când noul Locatar doreşte să dea daruri măreţe, El mai întâi testează realitatea predării; dacă se dovedeşte a fi autentică, atunci

nu vor mai fi conflicte în viitor, când se vor cere sume mai mari".. Testul pentru Rees era cu privire la Jim Stakes.

Acest om avea un caracter atât de josnic, încât zicala obişnuită despre el era: „Ceea ce Jim Stakes n-ar face, nici diavolul însuşi n-ar putea să facă!". Era unul dintre cei mai decăzuţi eţivi şi a creat o mare senzaţie în timpul trezirii, când, la o întâlnire de rugăciune, a ajuns sub convingerea Duhului Sfânt şi a ieşit în faţă pentru a fi mântuit. El avea o casă plină de copii şi, din cauza vechiului său obicei de a bea, aceştia trăiau într-o mare sărăcie. Rees Howells 1-a întâlnit doar o dată, dar îl cunoştea bine datorită reputaţiei sale. într-o dimineaţă, pe când se ruga, „i-a apărut în faţă" acest om într-un mod destul de neaşteptat. „Nu mai cunoscusem încă un conflict atât de puternic în lumea spirituală, care să se dea pentru un suflet," a spus Rees. „Timp de o oră am făcut tot ce am putut, lăsându-L pe Duhul Sfânt să Se roage prin mine. L-am văzut pe diavol atacându-1, şi dacă ar fi putut să-1 atragă înapoi, ar fi fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care putea să le facă pentru a contracara lucrarea trezirii. Am văzut că era un conflict între Dumnezeu şi diavol pentru un suflet, şi I-am spus Domnului că aş face orice, dacă îl va păstra lângă El."

Exact în acea seară a venit un bărbat la uşă ca să-1 vadă. Niciodată nu mai avusese o asemenea surpriză. Era Jim Stakes! El venise o distanţă de două mile, pentru că, spunea el, în timp ce lucra în mină în acea dimineaţă, la ora zece, Rees Howells „a stat în faţa lui". Era exact aceeaşi oră la care Jim Stakes a stat „în faţa" lui Rees, în timp ce povara rugăciunii a venit peste el!

„Ai probleme?" 1-a întrebat Rees. Fireşte că avea probleme. Era cu doi ani în urmă la plata chiriei şi în acea dimineaţă aprozii i-au însemnat mobila ca să vină să i-o vândă. Doi ani de chirie! Erau mulţi bani. După un moment de ezitare, Howells a spus: „îţi voi da banii de chirie pe un an - şi am un prieten care cred că o să-ţi dea şi cealaltă jumătate". A mers la etaj ca să aducă banii, dar înainte de a ajunge sus, Duhul Sfânt i-a vorbit. „Nu Mi-ai spus azi dimineaţă că o să dai *tot* ce ai ca să-1 salvezi? De ce îi dai numai jumătate? Mântuitorul nu ţi-a plătit toată datoria, eliberându-te?". Rees Howells s-a întors şi a fugit pe scări în jos, zicându-i acestui

om: „îmi pare rău că ţi-am spus că o să-ţi dau banii de chirie doar pe un an. O să-ţi dau banii de chirie pe doi ani şi tot ce mai ai nevoie pe deasupra. Te voi elibera într-un asemenea mod, că diavolul nu va mai putea să profite de această situaţie în continuare, ca să se năpustească asupra ta".
„în momentul în care am spus aceasta," a declarat Howells mai târziu, „bucuria raiului a venit pe pământ. Era ca şi când ceva a plesnit în natura mea, care a devenit mai binecuvântată când dădea decât când primea". Suma pe care a dăruit-o a fost de 70 de lire.
în acea seară Howells 1-a dus direct ca să-1 cunoască pe un prieten al lui şi să se roage împreună; pe drum 1-a întrebat dacă soţia lui era convertită. Nu a văzut schimbarea petrecută în el, şi nu s-a bucurat? „Ba da," a răspuns Jim, „dar nu este mântuită; ea n-a avut haine cu care să meargă la adunare". în timp ce îl asculta, Rees Howells i-a mărturisit că a simţit în Duhul puterea lui Dumnezeu care venea în întâmpinarea ei şi a ştiut că şi ea va fi convertită. în duminica următoare, s-a dus la ei acasă şi a descoperit că şi femeia era sub convingerea Duhului. „Darul măreţ" a zdrobit-o, dragostea a învins, şi Duhul Sfânt a condus-o la picioarele crucii, unde a văzut că, în locul ei, a fost plătită o datorie mai mare, cu un preţ mai mare - cu sângele preţios al lui Cristos.
Binecuvântarea acestui cuplu a fost ceea ce Rees a numit „începutul vremurilor bune" în acea zonă, deoarece întâlnirile din casă au început să se ţină la ei în fiecare sâmbătă şi duminică seara. Erau conduse de Rees Howells şi de prietenii lui. Mulţi au venit la ei şi unii dintre cei care aveau caracterele cele mai dificile şi-au dat inimile Domnului.
în această nouă experienţă a vieţii în Duhul Sfânt, Rees a avut alături pe cineva a cărui părtăşie a însemnat foarte mult pentru el - şi anume pe unchiul său Dick. Când s-a întors din Llandrindod, nu toţi credincioşii au văzut nevoia lor de a se preda total Duhului Sfânt şi unii chiar s-au opus acestui lucru; dar Dumnezeu i-a dat, în persoana unchiului său, pe cineva cu acelaşi fel de gândire şi simţire. Dintre toţi credincioşii din acea zonă se putea crede că unchiul Dick avea cea mai puţină nevoie de această predare totală. Timp de douăzeci şi şase de ani fusese invalid, nefiind în

stare să umble mai mult de câţiva metri, nici să citească mai mult de câteva minute o dată. El a acceptat această situaţie ca fiind voia lui Dumnezeu, petrecând ore întregi în rugăciune sau în ascultarea Bibliei citite pentru el de membrii familiei. înainte de trezire, când starea spirituală a ţării era aşa de proastă, el s-a unit cu mulţi în rugăciune pentru o înviorare şi s-a bucurat foarte mult când a venit răspunsul.
Deja şi el îşi recunoştea propria nevoie. înainte de trezire, chiar şi printre cele mai evlavioase biserici, puţini oameni cunoşteau viaţa veşnică ca pe un dar fără plată, sau siguranţa iertării păcatelor; chiar şi după trezire, adevărul că Duhul Sfânt este o Persoană ce trăieşte în trupul credinciosului era ascuns pentru cei mai mulţi, în această categorie se includea şi unchiul Dick. El avea o dorinţă pentru mai multă putere în rugăciune şi nu ştiuse niciodată cum s-o primească.
S-a bucurat de convertirea lui Rees. Acesta a continuat să-1 privească pe unchiul lui ca pe cel mai valoros ghid spiritual al său. Bineînţeles că el a fost primul la care Rees a mers să-i povestească noua lui experienţă, când s-a întors din Llandrindod. Dar această vizită nu a fost una uşoară, pentru că Domnul i-a arătat lui Rees că el va trebui să-i dăruiască şi unchiului său darul Duhului Sfânt, chiar dacă cel mai tânăr era obişnuit să fie binecuvântat prin cel mai bătrân. Acum trebuia să se întâmple contrariul.
Dar unchiul Dick era gata. în timp ce Rees îi relata despre această binecuvântare şi preţul ei - o predare totală a voinţei, fără nici o rezervă - unchiul lui a recunoscut acest lucru ca fiind cuvântul lui Dumnezeu şi adevărul Scripturii. I-au trebuit trei săptămâni ca să rezolve această problemă, iar la fiecare vizită pe care Rees i-o făcea, unchiul îi spunea: „Sunt sigur că voi depăşi această problemă în câteva zile"; şi când a reuşit să o facă, a fost o victorie glorioasă. El a fost ilustraţia faptului că un om poate fi evlavios şi devotat, şi totuşi să aibă nevoie de Duhul Sfânt, şi să nu considere sub nici o formă această predare totală ca fiind un lucru uşor.
De atunci încolo, pentru mulţi ani, părtăşia în Duhul dintre unchi şi nepot a fost foarte adâncă. Era o tovărăşie spirituală, în

care unchiul Dick a devenit cel mai important partener de rugăciune al lui Rees. El a continuat cu lucrarea

lui de rugăciune de aproximativ opt ore pe zi, deosebirea fiind însă următoarea: până ca Duhul Sfânt să preia controlul total asupra lui, orice nevoie care apărea devenea automat un subiect de rugăciune; dar de atunci înainte, la fel ca şi în cazul lui Rees, rugăciunea a devenit o rugăciune ghidată, cu scopuri precise, o mijlocire victorioasă însoţită de răspunsuri clare.

UN SAT NEATINS DE TREZIRE

Cam la distanţă de o jumătate de milă de casa lui Jim Stakes se afla un sat în care nu era nici un creştin şi nici un loc de închinare. In timpul Trezirii, oamenii începuseră să aibă întâlniri de rugăciune în satul acela, dar în scurt timp a fost clar că acestea nu-şi atinseseră scopul. După ce Jim Stakes şi soţia lui au fost binecuvântaţi, Domnul i-a spus într-o zi lui Howells: „Dacă ai avut o asemenea bucurie când i-ai ajutat pe oamenii aceştia doi, nu ţi-ar plăcea să ajuţi un sat întreg? Insă mergând acolo, te voi mai învăţa o lecţie - şi anume că tu trebuie să fii primul care suferă". Aceasta însemna că el trebuia să fie ca un tată, care e primul care suferă în familia lui, sau ca un păstor bun care îşi dă
viaţa pentru oi.

Duhul i-a arătat că Mântuitorul a luat locul păcătosului, ca purtător al păcatului, al bolii şi al poverilor, şi că în călătoria pe care avea s-o facă în satul acela trebuia să-I permită Duhului să reveleze prin el dragostea Salvatorului într-un mod practic. Oamenii aceştia beneficiaseră de cele mai bune predici în timpul Trezirii, însă nu fuseseră atinşi de ele; acum însă Duhul Sfânt îşi ducea slujitorul acolo pentru a fi primul care suferă, şi orice om care era în nevoie urma să apeleze la el pentru a-i fi împlinită acea nevoie. Astfel, într-o dimineaţă de duminică, Howells, împreună cu prietenul său Johnny Lewis şi cu domnişoara Elizabeth Hannah Jones - care avea să devină mai târziu doamna Howells - şi cu alţi tineri lucrători creştini, au vizitat satul. Niciodată nu mai văzuseră o asemenea privelişte. Pretutindeni se aflau butoaie de bere, iar oamenii beau, jucau jocuri de noroc şi tot felul de alte jocuri. Locul se numea, foarte sugestiv, Străduţa Focul Iadului;

dar, aşa cum avea să spună şi Howells mai târziu: „Aveam un singur gând: că Duhul Sfânt merge acolo şi că are autoritate pentru a scoate demonii şi a ierta păcatele".

Acest lucru s-a dovedit în prima familie pe care au vizitat-o. Femeia casei nu dorea să le dezvăluie vizitatorilor că ea cocea pâine în ziua de duminică, aşa că a lăsat să i se ardă pâinea în cuptor. Când Howells a auzit de acest lucru, s-a întors la ea şi i-a spus că vrea să-i plătească pentru paguba produsă, şi a lăsat pe masă o monedă de 20 de şilingi!

Vestea despre o faptă bună prinde aripi şi la puţin timp sătenii aveau să afle că această trupă de oameni tineri, ei înşişi muncitori la mină sau într-un magazin, aveau mai mult decât simple cuvinte. Femeia şi-a deschis căsuţa pentru întâlniri şi, atât ea, cât şi soţul ei, care fuseseră beţivi, au fost primii convertiţi. Femeia, mai ales, a continuat să fie una din cele mai seriose credincioase din sat. Duhul i-a revelat foarte clar lui Howells că el urma „să trăiască Biblia" în faţa oamenilor. Deoarece hainele lor erau diferite de cele purtate de el, urma să se îmbrace mai simplu, astfel încât să nu atragă atenţia asupra lui însuşi. îşi adusese un ceas de aur din America, de fapt le dăruise câte unul fiecăruia dintre fraţii şi surorile lui, însă el trebuia să nu-1 mai poarte pe al său. „Dacă vrei să fii primul care suferă, nu trebuie să ai nici un lucru pe care oamenii aceştia nu-1 au", i-a spus Domnul. Aproape fiecare om din sat era nevoiaş, iar Duhul i-a reamintit Predica de pe Munte: „Dă celui ce îţi cere". „Oricine se află în nevoie are *dreptul* să-ţi ceară", i-a spus El. „Tu mi-ai dat tot ce ai, iar Eu îţi spun că toate aceste lucruri sunt în egală măsură şi ale oamenilor, iar ei au la fel de multe drepturi faţă de ele ca şi tine".

Cea mai mare pătrundere s-a produs atunci când Domnul 1-a luat în stăpânire pe mai-marele beţivilor. Howells se rugase de multă vreme pentru el şi pentru şansa de a intra în contact direct cu el. Deşi omul acesta putea observa dragostea lui Dumnezeu exprimată faţă de alţii, el însuşi nu o experimentase încă. Ocazia a venit. In afara satului se iscase un scandal, în care era implicat şi omul acesta. Cazul urma să fie judecat la tribunal. Atunci Domnul i-a spus lui Rees Howells: „Acum ţi se oferă şansa de a te ocupa de cazul acesta în locul lui". Astfel, i-a făcut o scurtă 44
vizită acasă şi 1-a întrebat: „Te-ar ajuta dacă acest caz s-ar rezolva fără proces? Dacă ceilalţi oameni implicaţi în aceasta doresc să accepte o compensaţie, mi-ai permite să o plătesc în locul tău?". Acesta a

rămas mut. „Era un bărbat dur," a spus Howells. „Cuvintele simple n-ar fi putut ajunge niciodată până la el, dar când a văzut dragostea lui Dumnezeu, manifestată în modul acela, a fost atins într-un punct sensibil şi a cedat. A mărturisit că el era de vină şi a început să participe la întâlniri, şi să simtă dragoste pentru ceilalţi."
N-a trecut mult timp şi peste zece oameni s-au convertit. Au început să se ţină întâlniri regulate, inclusiv o Şcoală Duminicală şi o Orchestră a Speranţei. Atât de mulţi renunţaseră să mai intre în localurile publice şi se întorseseră la Domnul, încât echipa de lucrători a simţit că trebuie să renunţe la tot timpul liber, pentru a fi cu ei. Aveau cinci întâlniri pe săptămână, iar celelalte seri şi le petreceau vizitându-i pe oameni acasă. Lucrarea Duhului se răspândea dincolo de graniţele satului şi în curând au apărut convertiţi în toată vecinătatea. Exista o aşa putere în lucrare, încât se obişnuia să se spună: „Dacă Rees Howells vizitează o familie, fii atent, cineva de acolo va fi convertit!".
Howells îşi câştiga salariul săptămânal la mina de cărbune; mai avea nişte economii, dar în ritmul în care cheltuia, a observat că în curând i se vor termina banii. în acel moment, Duhul i-a revelat o poruncă şi o promisiune. Salvatorul îi dăduse o poruncă tânărului bogat: „Vinde tot ce ai şi dă la săraci... şi vino şi urmează-Mă". Iar celor care au aplicat porunca aceasta le-a promis: „Nu este nici un om care să fi lăsat casă, sau fraţi, sau pământuri, de dragul Meu şi al Evangheliei, şi care să nu fi primit de o sută de ori mai mult înapoi, în vremea aceasta". Rees a văzut că dacă el dădea o liră, Mântuitorul a spus că va primi înapoi 100 de lire. Putea fi adevărat? Dacă era aşa, aştepta cu nerăbdare ziua când va ajunge la limită. Dar era adevărat? Acest lucru i-a captivat imaginaţia - nu faptul că nu avea bani, ci posibilitatea ca aceştia sa-i fie suplinţi prin promisiuni. Poate să aibă loc un asemenea schimb şi să primească de o sută de ori mai mult?
A venit şi ziua când a ajuns la ultima liră. Atunci Duhul Sfânt i-a spus: „Taie sforile şi obţine efectul promisiunii". Aceasta era

o chemare directă la a păşi în gol, sprijinindu-se pe Dumnezeu. Dar întotdeauna este mai uşor să vorbeşti despre asemenea lucruri decât să le faci. Fusese mult mai uşor să dea 100 de lire din belşugul lui, decât să se despartă de această ultimă liră şi să ajungă la capătul economiilor sale - pentru prima dată în cincisprezece ani. „O, cât de mult îmi plângea diavolul de milă şi ce argumente îmi aducea!" a spus el. „Mi-a spus că pasul acela ar fi unul în întuneric, şi că dacă s-ar ţine o convenţie sau orice alt eveniment de felul acesta, n-aş putea merge, dacă nu mai aveam nici măcar o liră. Dar Duhul Sfânt mi-a arătat că, dacă Dumnezeu dorea să merg undeva, în mod sigur îmi va da şi mijloacele necesare. Pericolul era de partea cealaltă; atâta timp cât o persoană are bani, poate merge oriunde, fără a-L consulta pe Dumnezeu, cum a făcut şi Iona, care şi-a putut permite să-şi achite călătoria prin care fugea de El! Adevărul este că noi nu vom putea fi slujitori cu adevărat până când Dumnezeu nu ne va controla resursele".
Deci a sărit în gol şi a învăţat adevărul binecuvântat că strâmtorarea lui a devenit ocazia lui Dumnezeu. Ochii i-au fost deschişi asupra faptului că putea cere de la Dumnezeu lucrurile pe care el însuşi nu le putea obţine. Exact aşa cum Duhul îi spusese că oamenii din sat aveau dreptul la banii lui, pentru împlinirea nevoilor lor, tot la fel a văzut acum că putea pretinde resursele lui Dumn'ezeu, pentru împlinirea nevoilor lui. în prima săptămână, nevoia lui a fost de două lire, şi I-a putut spune Domnului în rugăciune că n-ar fi apelat la El, dacă ar fi avut banii. „Nu făceam decât să-I cer Domnului să facă ceea ce aş fi făcut eu, dacă aş fi avut banii; şi banii erau pentru lucrarea Sa. I-am primit, şi ce bucurie am experimentat atunci când mi-am dat seama că am ajuns la capătul resurselor limitate ale omului şi am început să am acces la resursele nelimitate ale lui Dumnezeu! Promisiunile lui Dumnezeu înlocuiseră banii din bancă şi au devenit pentru mine echivalentul banilor. Nu mai trebuia să-mi duc pretutindeni cu mine comoara, deoarece ştiam unde se află adevărata mea Comoară şi cum puteam să ajung la ea!".
A venit şi testul cel mai mare pe care 1-a avut de trecut în sat, o dată cu declanşarea unei greve. După ultima grevă, care durase

opt luni, şi în care muncitorii îndurară mari greutăţi, Howells şi-a dat seama că următoarea ar putea ţine la fel de mult. Pe când era copleşit de această povară. Domnul i-a pus întrebarea: I-ar permite Duhului

Sfânt să facă prin el pentru oamenii satului ceea ce ar face pentru propria lui familie? Biblia îi promisese că pâinea şi apa îi vor fi asigurate. Ar face aceeaşi promisiune satului, că le va da pâine, brînză, ceai şi zahăr? Cunoştea două băcănii care i-ar fi dat marfă pe credit, deşi sătenii nu beneficiau de acelaşi drept. S-ar putea hazarda să cheltuiască până la suma de 100 de lire? Aceasta a fost o provocare extraordinară. Cum putea face un asemenea lucru? Nu a vorbit despre aceasta până duminică seara, înainte de a se începe greva. Apoi, la întâlnire, le-a spus: „Această grevă s-ar putea să dureze nouă luni, dar nici unul dintre noi nu va duce lipsă de ceea ce a promis Dumnezeu. Nu este nevoie ca vreunul dintre voi să fie îngrijorat sau plin de teamă". Binecuvântarea care s-a revărsat peste seara aceea a fost atât de mare încât, spunea el, au trebuit să încheie întâlnirea şi să o continue în câmp deschis. „Cântările păreau să se înalţe la cer, iar îngerii să se coboare ca să ne întâlnească".

în dimineaţa următoare s-a întâmplat să dea peste un agnostic binecunoscut, care a început imediat să se plângă de inutilitatea Bisericii şi să rostească invective la adresa autorităţilor miniere, socotindu-le responsabile pentru declanşarea grevei. „Ei bine, dumneata ce ai de gând să faci pentru oameni, în suferinţa lor?" 1-a întrebat Howells; apoi i-a spus ce 1-a făcut Domnul să promită cu o seară înainte. Omul a rămas mut de uimire. Acesta era un creştinism împotriva căruia nu mai avea nici un argument. înainte de a-şi reveni, băiatul cu ziare a venit cu ştirea că greva fusese
soluţionată.

Rees Howells a continuat să meargă în satul acela în fiecare seară, timp de trei ani, mergând pe jos două mile dus şi două mile întors, după terminarea programului zilnic de muncă. Vremea nu 1-a oprit niciodată. într-o noapte, când a sosit acasă, şiroind de apă, după ce parcursese drumul prin ploaia torenţială şi rece, tatăl lui a făcut următoarea remarcă: „Nu m-aş fi dus până acolo în seara aceasta nici pentru 20 de lire". „Nici eu nu m-aş fi dus pentru 20 de lire!" a răspuns Rees.

8 VAGABONZII

Fiecare tânăr slujitor al lui Dumnezeu trebuie să înveţe să-şi ţină trupul în stăpânire şi va trece prin disciplinarea necesară îndeplinirii acestui scop încă din primele zile ale antrenării sale. „Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, leapădă-o de la tine..."

Dumnezeu a început să se ocupe de elementara poftă de mâncare al lui Rees Howells - de dragostea lui pentru mâncare. Acest lucru s-a petrecut într-o perioadă când Rees simţea o mare povară pentru o anumită convenţie, care fusese anulată din cauza atacurilor duşmanului. Dumnezeu 1-a chemat la o zi de post şi rugăciune. Acest lucru era nou pentru el. Obişnuit, cum era, să trăiască într-o casă comfortabilă şi să mănânce patru mese pe zi, a fost şocat când şi-a dat seama că nu va mai avea parte de următoarea masă şi a început să se agite din această cauză. Oare se va întâmpla doar o singură dată? Dar dacă Dumnezeu îi va cere să facă acest lucru în fiecare zi?!

Când a venit amiaza, se afla pe genunchi în dormitorul lui, deşi nu s-a rugat deloc în următoarea oră. „Nu ştiam că aveam în mine o asemenea poftă," a spus el mai târziu. „Agitaţia mea era dovada controlului pe care această poftă îl avea asupra mea. Dacă nu avea nici o putere asupra mea, de ce vorbeam atâta despre aceasta?"

La ora unu, când mama lui 1-a chemat la masă, el i-a răspuns că nu va lua prânzul. însă, ca orice mamă, 1-a chemat din nou şi chiar a început să insiste: „N-o să treacă mult şi o să cobori la masă." Mirosul excelent care venea de jos a fost prea mult pentru el şi a coborât. Dar după ce a mâncat şi s-a întors în camera lui,

nu a mai putut să intre în prezenţa lui Dumnezeu. Trebuia să se confrunte cu neascultarea lui faţă de Duhul Sfânt. „Mă simţeam ca şi când eu aş fi fost omul din grădina Edenului," a spus el. ,.M-am urcat pe munte şi am umblat mile în şir, blestemând acel «om vechi» din mine. Simţeam că dacă Dumnezeu m-ar lăsa fără masa de prânz până la sfârşitul zilelor mele, ar fi justificat să o facă. Unii oameni probabil că nu ar vedea nimic în acest lucru, dar o dată ce devii instrumentul lui Dumnezeu, nu mai poţi, sub nici o formă, să nu I te supui sau să vii cu propriile tale idei. Am plâns foarte mult şi eram aproape să cred că Dumnezeu nu-mi va mai îngădui niciodată să intru în prezenţa Lui, până când El mi-a zis, «Te voi ierta, dar nu vei scăpa nepedepsit, ţine-ţi mâinile sus, în timp ce te rogi, de la ora şase până la ora nouă»" (Exod 17:11, 12; 1

Timotei 2:8). Cu cât o persoană este mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai grav i se pare chiar şi cel mai mic păcat.
Mai multe zile după aceea, a renunţat la cină, petrecându-şi ora respectivă cu Dumnezeu. La fel cum a spus mai târziu: „în momentul în care am victorie asupra unui lucru, el nu mai este atât de greu de îndeplinit; ci este doar o punte de legătură spre următoarea chemare, care îmi este adresată de El. Doar atunci când îţi doreşti cu disperare un lucru, nu poţi să-ţi iei mintea de la el. Când însă te-ai ridicat deasupra lui, El poate să ţi-1 dea înapoi; dar atunci el nu mai are nici un control asupra ta".
Nu la mult timp după aceasta, şi doar la câteva luni după începerea lucrării în sat, Domnul i-a dat o nouă însărcinare, pentru care aceste lecţii erau o pregătire evidentă. El i-a pus pe inimă povara pentru câtorva bărbaţi din acea regiune, care erau vagabonzi şi umblau din loc în loc, fără să aibă case şi slujbe. Cei de la misiune urmau să-i acorde o şansă fiecărui vagabond care venea acolo. Aceasta urma să fie o lecţie practică despre ceea ce poate să facă dragostea divină pentru un păcătos care nu merită nimic. Duhul le-a descoperit clar ce trebuiau să facă: şi anume să dea fiecărui om un costum nou de haine, să-i găsească o locuinţă şi un loc de muncă şi să-i plătească masa şi chiria până la primul salariu. „Noi eram chemaţi să punem în aplicare Isaia 58," a spus Howells. ,,«împarte-ţi pâinea cu cel flămând... şi adu în casa ta pe nenorociţii fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-1.»
49
Când aveam în noi dragostea dintâi, îi învinovăţeam pe toţi cei care nu credeau că Biblia este literalmente adevărată, dar acum, Duhul ne impunea să ne punem credinţa în practică! Predica de pe Munte a stabilit legile împărăţiei, iar noi trebuia să le împlinim cu desăvârşire: «Orişicui vrea să se judece cu tine şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa... Celui ce-ţi cere dă-i... Iubiţi pe vrăjmaşii voştri...».".
„în scurt timp am aflat, de asemenea, că ţinta Duhului cu privire la acest lucru era să mă aducă la acel standard al vieţii în care să-i pot iubi pe cei ce sunt de neiubit. înainte de a putea iubi un vagabond la fel de mult cum l-aş iubi pe propriul meu frate, natura mea şi dragostea mea naturală trebuiau să fie înlocuite cu natura şi dragostea divină. Ajutorarea oamenilor din sat se putea uşor compara cu ajutorarea vagabonzilor, pentru că ei erau oameni care, de obicei, nu se ajutau singuri şi adeseori nici nu apreciau ajutorul altora. Dar eu trebuia să mă comport cu fiecare în parte aşa cum aş fi făcut-o cu propriul meu frate."
Chiar în ziua primirii acestei noi însărcinări, au văzut pentru prima dată un vagabond la întâlnirea lor. El se afla de luni întregi pe drumuri, fără să fi avut vreun loc de muncă sau vreo locuinţă şi venise la misiune pentru că auzise cântările. A fost copleşit de primirea care i s-a făcut. Unul dintre credincioşi i-a făcut rost de locuinţă şi de un loc de muncă. Peste două zile a venit un altul. „Ştirile despre facerea de bine s-au răspândit ca prin radio," a spus Howells, „purtate departe, în multe locuri, într-un timp foarte scurt, făcând să apară un număr şi mai mare de oameni decât ne aşteptam. Nu aveam voie să-i oprim; iar dacă veneau din propria lor voinţă, nu îndrăzneam să-i trimitem înapoi. Eu nu îi numeam vagabonzi, ci preferam numele de fii risipitori, pe care îl folosise Mântuitorul. Conform pasajului din 1 Ioan 4:20, am învăţat că nici pe Mântuitorul nu-L iubeşti mai mult decât îl iubeşti pe fiecare din aceşti foarte neînsemnaţi oameni, pentru care a murit El".
Prin toată această situaţie, Duhul îi dezvăluia slujitorului Său din ce în ce mai multe aspecte ale secretului mijlocirii - referitoare la identificarea mijlocitorului cu cei pentru care se roagă. El 1-a chemat să se unească cu Will Battery, şi acest fapt a rezolvat 50
problema mândriei lui. L-a făcut responsabil pentru datoriile lui Jim Stakes, situaţie care i-a atins buzunarul. Acum El îl chema să fie părtaş la suferinţele fizice ale celor nevoiaşi, fapt care urma să îi atingă trupul. El trebuia să înveţe puţin câte puţin să se simtă la fel cum se simt ei şi să stea în locul în care stăteau ei. Vagabonzii nu aveau mâncarea îmbelşugată de care se bucurau ceilalţi oameni, şi Dumnezeu l-a chemat şi pe el să se coboare la acelaşi nivel. Conducerea Asociaţiei locuinţelor date în chirie le oferea vagabonzilor două mese pe zi, şi Domnul i-a cerut şi lui Rees Howells să trăiască în acelaşi mod, ducându-şi existenţa cu doar două mese pe zi, alcătuite din pâine cu brânză şi supă. Posturile începute pe la mijlocul zilei au fost o pregătire necesară acestui lucru.
In mod clar, se confrunta cu dificultatea aplicării acestei cerinţe la el acasă, unde mama lui nu dorea sub nici o formă să-1 lase să trăiască în modul acela, în timp ce avea o muncă atât de grea de îndeplinit la mină. Cu toate acestea, el a insistat, susţinându-şi argumentele prin exemplul celor patru tineri din

Babilon, care, după multe zile de abţinere de la mâncărurile alese, arătau „mai frumoşi şi mai graşi" decât toţi ceilalţi. Mama lui a trebuit să fie de acord, deşi se spune că ea îşi folosea toată ingeniozitatea specifică mamelor, pentru a adăuga în supa pe care o mânca Rees seara toate vitaminele posibile!
El îşi lua prima masă la 6.30 dimineaţa, iar cealaltă la 5.30 după masa, după o zi de muncă în mină, chiar înainte de a se duce în sat. La început, faptul de a mânca la aceeaşi masă cu alţii, având o mâncare diferită, a fost o adevărată bătălie, atât din punct de vedere fizic, cât şi mental. „Exista o mare suspiciune cu privire la durata acestui nou obicei" spunea el, „şi cu privire la rostul lui. Nici ei şi nici eu nu mai văzuserăm un om chemat să postească, şi ei credeau că «experimentul» urma să se sfârşească în curând. Dar în mai puţin de două săptămâni, Domnul mi-a schimbat atât de mult obiceiurile alimentare, încât preferam aceste două mese pe zi, celor patru cu care fusesem obişnuit. Lăcomia pentru mâncare mi-a fost îndepărtată, şi pe parcursul întregii perioade sănătatea mi-a fost mai bună decât a oricărei alte persoane. Nu am avut niciodată nici cea mai mică durere de cap, iar trupul îmi era în cea mai bună stare posibilă".

împlinirea nevoilor vagabonzilor a epuizat în curând toate resursele financiare ale micului grup de la misiune, astfel încât au fost obligaţi să meargă mai departe prin credinţă. Pilda cu prietenul care a sosit la miezul nopţii le-a devenit foarte reală în zilele acelea, singura diferenţă fiind că acela se dusese numai o singură dată să îşi deranjeze prietenul noaptea, însă ei erau obligaţi aproape în fiecare noapte să meargă să ajute pe cineva! Prin aceasta, a spus Howells, nu făceau decât să dovedească ceea ce obişnuia Rev. Evan Hopkins să înveţe despre cele trei poziţii: lupta, agăţarea şi odihna. Ilustraţia lui Hopkins se referea la situaţia în care un vapor se scufundă şi oamenii sunt aruncaţi în apă. în poziţia de *luptă,* ei sunt în apă, se luptă cu valurile şi au nevoie de ajutor, în poziţia în care *se agaţă,* se ţin de barcă; sunt destul de siguri, însă nu pot să îi ajute şi pe alţii, deoarece au ambele mâini ocupate. în poziţia de *odihnă,* ei stau în barcă, au amândouă mâinile libere şi pot să îi ajute şi pe alţii. Locul eliberării era întotdeauna cel în care experimentau odihna credinţei.
„în primele două săptămâni de când începuserăm să îi ajutăm", a spus Rees, „ne era teamă că vor veni prea mulţi şi că nu vom putea să Ie oferim tuturor cele necesare; şi atâta timp cât ne era frică, se ducea o luptă interioară. în curând ne-am dat seama că, de fapt, noi nu puteam să ne îngrijim de ei, şi acela era exact locul în care Domnul dorea să ajungem. Apoi a trebuit să descoperim că Dumnezeu putea s-o facă, dacă ne încredeam în El. Duhul Sfânt ne-a dat voie să dăm greş o dată sau de două ori, astfel încât am încetat să ne mai luptăm şi să mai încercăm să facem noi lucrurile. Ne-am agăţat de promisiunile lui Dumnezeu, cerându-I Lui să vină în ajutorul nostru, iar El nu ne-a dezamăgit niciodată".
„După mai multe experienţe dificile, am descoperit acel loc de odihnă. Am devenit asemenea unor chelneri care servesc într-un restaurant; nu era treaba noastră dacă veneau zece, cincisprezece sau douăzeci de clienţi, ştiam că Şeful nu va întârzia să ne furnizeze tot ce ne era necesar. I-am cerut Domnului să ne trimită atât de mulţi oameni câţi considera El! Obişnuiam să plătim factura la magazinul de alimente la fiecare două săptămâni, când ne întâlneam cu toţii şi ne goleam buzunarele. într-o anumită ocazie, când ştiam că factura era destul de mare, l-am auzit pe un frate care era

bolnav şi nu-şi luase salariul, spunând: «Mi-e ruşine că am numai 4 penny. Să-i pun înăuntru?» Răspunsul a fost: «Da. Vor fi ca şi bănuţul văduvei». Am intrat în magazin şi, când ni s-a dat factura, am descoperit că suma de 4 penny era exact ceea ce mai lipsea ca să se poată plăti factura integral. Am învăţat în seara aceea să nu mai dispreţuim darurile mici. Am descoperit în repetate rânduri că banii pe care îi aveam completau până şi ultimul penny necesar, ceea ce ne umplea de o bucurie mai mare decât dacă am fi avut

un surplus de 10 lire."
Timp de trei luni, mulţi dintre bărbaţii aceştia au fost ajutaţi; fiecare a primit câte un costum nou de haine, i s-a găsit de lucru şi i s-a oferit o locuinţă bună. Unii au primit viaţă veşnică. într-o seară, erau prezenţi la o întâlnire şaisprezece dintre ei, erau bine îmbrăcaţi şi cântau din toată inima: „Sufletului meu îi merge bine"; un frate care stătea alături de Howells a şoptit: „Da, şi trupurilor lor le merge la fel!".
însă numai cei care au făcut o asemenea lucrare pot să-şi dea seama care este adevăratul ei preţ. Au fost ocazii când acelaşi vagabond, care primise un costum nou de haine, se întorcea după un altul, pentru că îl vânduse! Era o femeie bătrână care căzuse foarte adânc în patima băuturii şi colinda străzile „având vedenii". I-au găsit şi ei o casă, însă, când s-a îmbolnăvit de pneumonie, nici fiul şi nici fiica ei n-au vrut s-o îngrijească. Howells însuşi a stat cu ea o noapte întreagă, iar când s-a întors acasă, dimineaţa, s-a pomenit certat chiar şi de mama lui pentru că „stătuse toată noaptea treaz, având grijă de păcătoasa aceea bătrână". Rees a trebuit să-i amintească faptul că Tatăl ne-a primit pe toţii înapoi la El „cu mâinile goale şi în zdrenţele noastre murdare". într-o altă împrejurare, a găsit o casă pentru o familie de vagabonzi, iar soţului i-a găsit de lucru. însă, când o altă familie a venit după ajutor şi Rees le-a cerut primilor să-şi împartă casa cu ei, deoarece era destul de mare, răspunsul pe care 1-a primit a fost: „Ce? Să stăm cu vagabonzi în casă!". Fără să mai spună un cuvânt, s-a întors şi le-a căutat un alt loc.
„După mai multe luni petrecute în această şcoală a credinţei", a spus Rees, „Duhul Sfânt a pus o asemenea dragoste în inimile noastre pentru aceşti oameni, încât am fi făcut orice, renunţând

chiar şi la noi înşine, numai ca ei să nu ducă lipsă de nimic. Deveniserăm taţii lor. Au fost însă şi multe dezamăgiri; dar unele au fost îngăduite tocmai cu scopul acesta, deoarece şi dezamăgirea face parte din instruire. Unii nu ne-au apreciat bunătatea, ci L-au întristat mereu pe Duhul Sfânt, călcând în picioare Sângele legământului. Aveam multe fapte cu care puteam să îi reducem la tăcere pe cei ce ne criticau, şi aceştia erau o mulţime".
Testul final pe care Rees 1-a avut de trecut cu vagabonzii s-a petrecut în propria lui casă. Se obişnuise să ducă în sat orice haină din casă care era pusă deoparte pentru că nu mai era folosită, într-adevăr, mama lui chiar făcuse o glumă, spunând că, dacă înainte aveau o cameră mai mică plină cu haine vechi, acum nu mai putea găsi nici o bucăţică de material cu care să cârpească ceva! însă încercarea s-a înăsprit atunci când vagabonzii au început să-1 viziteze acasă. Domnul îi spusese lui Rees că nu trebuia să aibă acasă un alt statut decât cel al vagabonzilor. „Ştiam că dacă îi dădeam afară, îl respingeam chiar pe Mântuitorul," a spus el; „şi puteam vedea că testul se apropie şi că putea să însemne fie menţinerea mea pe poziţie, fie plecarea din casă". Apoi, într-o seară, situaţia s-a înrăutăţit foarte mult. Unii membri ai familiei au spus că ei vor pleca de acasă dacă lucrurile urmau să mai continue astfel. De fiecare dată când veneau acasă de la lucru, vagabonzii aceştia erau acolo. întotdeauna se aşezau pe scaunul tatălui lor şi nu se ridicau nici măcar când acesta intra; de asemenea, fraţii lui Rees i-au spus acestuia că nu vor fi responsabili dacă i se întâmpla ceva mamei lor, când ei erau plecaţi cu toţii. „A fost una din cele mai grele încercări ale vieţii mele," a spus Rees, „văzând posibilitatea ca familia tatălui meu să se dezbine. însă răspunsul dat de tatăl meu în faţa tuturor acestor lucruri a dovedit o mare înţelepciune. El le-a spus celorlalţi: «Dacă îi opresc pe vagabonzi să vină, sunteţi de acord să-i opresc şi pe prietenii voştri? Noi ne aducem cu toţii prietenii acasă, iar dacă Rees s-a afundat atât de mult în mocirlă, încât nu mai are decât prieteni vagabonzi, trebuie să aibă şi ei libertatea să vină»". Victoria a fost câştigată, şi partea curioasă a fost că, după aceea, nici un alt vagabond nu a mai venit la el acasă.
54

LEGAREA OMULUI TARE

într-o seară, pe când Rees Howells şi prietenii lui se întorceau din sat, au trecut pe lângă un grup de femei care nu participaseră niciodată la întâlnirile lui. Vocile lor trădau faptul că băuseră. Una dintre ele a exclamat: „Unde este puterea de a schimba oameni ca noi?". Aceasta a fost o provocare, de care Rees a ţinut cont. Atunci, pe loc, Duhul i-a pus pe inimă să o aleagă pe femeia aceasta, care era capul răutăţilor din acel grup, o beţivă notorie şi fără caracter, şi să se roage pentru intrarea ei în împărăţie, până

în ziua Crăciunului.
Acesta era un lucru nou. El văzuse mulţi beţivi convertiţi, însă Domnul lucrase în ei prin contactele sale personale; în cazul acesta, el nu avea nici o legătură cu femeia, iar Domnul i-a spus că nici nu trebuia să facă uz de influenţa personală, ci să ajungă la inima ei pe calea Tronului. Acesta urma să fie un adevărat test de tărie. Putea Duhul Sfânt, prin el, să se folosească de puterea ispăşirii şi să rupă stăpânirea diavolului de peste viaţa ei, îndeplinind astfel cuvintele Mântuitorului din Matei 12:28, despre legarea omului tare şi jefuirea bunurilor lui? A văzut că, dacă ar putea obţine această dovadă vizibilă a înfrângerii diavolului, Duhul Sfânt ar putea aplica prin el victoria la o scară mare. Pentru a îndeplini acest lucru, Duhul i-a amintit pasajul din Ioan 15:7: „Dacă rămâneţi în Mine, şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da". Totul urma să depindă de
rămânerea lui în Isus.
De vreme ce această „rămânere" urma să ocupe un loc central în viitoarea viaţă de mijlocire a lui Howells, este important să vedem ce 1-a învăţat Duhul Sfânt în această privinţă. Acest pasaj
55
cheie, din Ioan 15:7, explică foarte clar că promisiunea este nelimitată, însă îndeplinirea ei depinde de această „rămânere". De aceea, în toate cazurile de mijlocire, Howells vorbea în mod constant despre păzirea acestui „loc al rămânerii". Cheia scripturală a rămânerii în El ne este dată în 1 Ioan 2:6: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus". Cu alte cuvinte, însemna să fie de acord ca Duhul Sfânt să trăiască prin el viaţa pe care ar fi trăit-o Salvatorul, dacă ar fi fost în locul lui.
Modul în care Howells a continuat să rămână în El a fost prin petrecerea unei anumite părţi din zi înaintea lui Dumnezeu, pe parcursul întregii perioade cât a durat mijlocirea. Apoi Duhul Sfânt îi vorbea prin Cuvânt, descoperindu-i orice standard la care trebuia să ajungă, în special „legile împărăţiei" - Predica de pe Munte. El trebuia să îndeplinească orice poruncă primită din partea Duhului, deoarece calea rămânerii în El era aceea a ascultării de poruncile.Lui (Ioan 15:10). Duhul îi cerceta în egală măsură inima şi revărsa lumină asupra vieţii sale zilnice, revelându-i orice motive sau acţiuni pe care trebuia să le mărturisească şi să le curăţească cu Sângele lui Cristos. însă preocuparea Duhului nu viza atât de mult defectele vizibile în exterior, cât natura lui egoistă, din care izvorau acestea. Orice încălcare a legii urma să nu mai fie repetată. Tocmai în acel punct al slăbiciunii era nevoie de o ascultare specifică, până când se producea o schimbare interioară radicală. Astfel, a fost purificat „prin ascultarea de adevăr, prin Duhul" (1 Petru 1:22) şi nu putea în nici un caz să vină în prezenţa lui Dumnezeu, dacă nu asculta mai întâi tot ce i se spusese în ziua precedentă.
Necesitatea rămânerii în El e observată în acelaşi capitol -Ioan 15. Viaţa este în Viţă. Aşa cum mlădiţa rămâne unită cu viţa, prin faptul că sălăşluieşte în ea, acea viaţă a Viţei produce roadă prin mlădiţă. Cu alte cuvinte, puterea este în Cristos. Pe măsură ce mijlocitorul rămâne unit cu El, prin sălăşluirea în El, puterea Lui acţionează prin mijlocitor şi îndeplineşte tot ceea ce trebuie îndeplinit.
în timp ce Howells continua să rămână în acest loc, în Cristos, zi de zi, era din ce în ce mai conştient că Duhul se angajase într-o luptă cu duşmanul, care urma să se finalizeze cu biruirea lui, o
56
dată cu obţinerea siguranţei victoriei depline. Atunci Duhul îi va confirma că mijlocirea era terminată, că poziţia era câştigată şi că urma doar să aştepte eliberarea vizibilă, prin laudă şi credinţă. Există niveluri şi stadii în această rămânere. Cu cât unitatea este mai profundă, cu atât mai mult puterea Cristosului înviat poate acţiona prin acel canal, fiind câştigate noi poziţii de autoritate spirituală. Rămânerea în Cristos a lui Rees Howells era întotdeauna în conformitate cu lumina primită în acea perioadă. In sensul acesta, rămânerea, într-un anumit interval de timp, putea fi considerată „perfectă", iar victoria, proclamată, deşi urma să experimenteze şi alte căi de a deveni mai asemănător Salvatorului său.
în timpul primei săptămâni de rămânere în El, Domnul i-a vorbit în timpul nopţii despre multe lucruri. „A început să se ocupe de natura mea" a spus el, „şi să-mi arate lucruri despre care nici nu aş fi visat vreodată că se ascund acolo, săpând adânc în motivele mele. Era o moarte zilnică. M-am gândit în repetate rânduri: «Oare nu este posibil să mă retrag?»". Dar ascultarea a fost însoţită de curăţire, până când, aproximativ în a doua săptămână, a spus: „Devenisem din ce în ce mai obişnuit cu poziţia mea şi puteam vedea cum Duhul Sfânt îl lega pe diavol. Mi-am dat seama că nu luptam împotriva cărnii şi sângelui, ci «împotriva

duhurilor rele din locurile cereşti»". Săptămânile care au urmat, pe măsură ce „asculta cu promptitudine de Duhul Sfânt, în toate lucrurile", au fost perioade de părtăşie minunată, până când, la sfârşitul celei de a şasea săptămâni, Duhul i-a spus că rămânerea lui a fost completă, iar victoria îi era asigurată. „Acum rămâneam în El fără a fi chemat să rămân, umblam în acea poziţie şi Domnul mi-a spus că de acum înainte mă puteam aştepta să văd schimbări vizibile în femeia aceea."
în aceeaşi seară, cu o bucurie nemăsurată în suflet, a văzut-o pentru prima dată la întâlnirea care se ţinea în aer liber şi i-a spus diavolului: „Acum ştiu că Duhul Sfânt este mai puternic decât tine; tu ai fost total înfrânt la Calvar".
Nu a mişcat nici un deget în a exercita vreo influenţă asupra femeii. în ciuda acestui fapt, ea a început în curând să participe Şi la întâlnirile ţinute în casă, alături de alţii, care veneau în mare număr, doar ca spectatori, deoarece auziseră despre rugăciunea

aceasta. Acum tot ceea ce mai trebuia făcut era să se aducă laude înaintea victoriei. în celelalte şase săptămâni care mai rămăseseră până la Crăciun, Duhul Sfânt i-a interzis să se mai roage pentru ea. „în absenţa rugăciunii, sesizam că se desfăşura un conflict", spunea el, „pe măsură ce adversarul ne sugera că e nevoie să ne rugăm; însă, dacă ne-am fi rugat, aceea nu ar fi fost altceva decât o rugăciune a îndoielii. In intervalul acela de timp, în femeie nu se putea observa nici o manifestare exterioară care să denote pocăinţă".
A venit şi dimineaţa de Crăciun, şi cuvântul primit pentru ziua aceea a fost: *Du-te şi ia în stăpânire.*, Aveam şansa de a experimenta ceea ce au trăit unii oameni ca Moise, când vorbeau despre lucruri înainte ca ele să se întâmple", a spus el. „Nici măcar o singură îndoială nu mi-a venit în minte în ziua aceea, şi cât de puternic eram! L-am lăudat pe Domnul întreaga zi. Nici nu mi-a trecut prin minte să mă uit la felicitările de Crăciun sau la cadouri, deoarece acesta era cadoul meu de Crăciun!"
Când a sosit ora întâlnirii, femeia era de faţă, însă mulţi oameni îşi aduseseră copiii cu ei. Era o mare gălăgie şi lipsea atmosfera care ar fi putut influenţa pe cineva să se pocăiască. însă, la mijlocul întâlnirii, femeia „s-a aşezat în genunchi şi a strigat către Dumnezeu după milă. A fost o victorie nepreţuită, iar ea a rămas în picioare până în ziua de astăzi".
Nu după mult timp, Rees Howells a avut o nouă şansă de a dovedi marele secret pe care-1 învăţase. Un director de la o fabrică din apropiere, deşi se lăuda că nu îngenunchease niciodată pentru rugăciune, fusese impresionat de toate faptele făcute pentru ajutorarea vagabonzilor şi s-a oferit să le dea slujbe în fabrica sa. Acelora dintre ei care veneau la el, obişnuia să le spună: „Tu trăieşti pe spinarea acestor tineri, nu-i aşa? De mâine să vii la lucru aici!".
Soţia lui fusese binecuvântată şi venise în grupa lucrătorilor tineri ca să se roage pentru mântuirea lui. In timp ce stăteau înaintea Domnului, s-a ridicat întrebarea: cum puteau să ajungă la el? în cele din urmă au primit îndrumarea clară să se roage ca acesta să-i invite la el acasă, lucru pe care acesta 1-a şi făcut, în săptămâna următoare. Ca să nu-1 sperie, invitaţii au evitat rugăciunea

cu totul şi s-au rezumat doar la cântarea unor imnuri şi la petrecerea unui timp plăcut împreună. Apoi au fost invitaţi din nou, la ceai. De data aceasta, el era mult mai relaxat. Apoi le-a cerut să vină joia viitoare, ca să aibă o întâlnire. „în seara aceea, imediat ce am ieşit din casa lui", a spus Howells, „Duhul Sfânt mi-a cerut să pun în practică acea poziţie de mijlocire, pe care o câştigasem. Ne-am adunat cu toţii într-un cerc şi ne-am rugat: «Acum, Doamne, diavolul a fost legat, nu-1 lăsa pe omul acesta să scape, nu-i mai da o a doua şansă»". Domnul i-a spus atunci să rămână în El până joia viitoare, şi va obţine victoria.
în seara următoare de joi, în timp ce patru dintre ei treceau prin sat, pe lângă un grup de case, Duhul i-a spus lui Howells, fără să-i fi dat vreo avertizare anterioară: „Mergi la casa aceea şi bate la uşă". Cum putea să facă aşa ceva? Nici măcar nu cunoştea pe nimeni din şirul acela de case, cum putea să bată la o poartă străină, fără nici un motiv sau fără să aibă măcar o broşură asupra lui? Călăuzirea părea atât de ciudată, încât nu putea nicidecum s-o asculte. A trecut pe lângă casa aceea şi a înaintat vreo câţiva zeci de metri, până când mâna Domnului a venit peste el cu putere şi a auzit vocea Lui, care-i spunea cu hotărâre să nu meargă la întâlnire până nu trece mai întâi pe la casa aceea. Acum ştia că nu mai era nici o cale de scăpare, şi s-a întors din drum, însoţit de unul din prietenii lui.

Când au bătut la uşă, le-a deschis o fetiţă, şi fără a le pune vreo întrebare, i-a invitat înăuntru. Acolo, au descoperit o femeie care zăcea într-un pat. Suferea de tuberculoză şi era în ultimul stadiu al bolii. Când Howells i-a spus cine erau, aceasta şi-a ridicat mâinile şi a exclamat: „Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciune! Toată ziua I-am cerut să vă trimită aici!". Cu o noapte înainte, prietenii ei, care crezuseră că se afla pe moarte, trimiseseră după un preot. Acesta dorise să o împărtăşească, însă ea refuzase, deoarece nu avea pace în suflet. Cineva îi povestise despre lucrarea lui Rees Howells şi a prietenilor lui în cadrul misiunii, iar femeii i-a venit ideea că asemenea oameni ca ei, care aduseseră în locul acela o aşa binecuvântare, puteau cu siguranţă să o ajute şi pe ea să-şi găsească pacea. Deşi femeia fusese membră a bisericii de ani de zile, nu avea nici o siguranţă a mântuirii. Simţind că e pe
59
cale să treacă la cele veşnice, o cuprinse frica de moarte. Rees şi prietenul lui au început să-i vorbească despre lucrarea de pe Calvar şi, în seara aceea, ea L-a acceptat pe Cristos. Când a primit siguranţa mântuirii şi a fost eliberată, a simţit „o bucurie nemărginită, ca marea". De atunci au început să se întâlnească la ea acasă, în fiecare joi seara, iar femeia nu a încetat să le mulţumească, până când s-a dus, plină de pace, în prezenţa Regelui.
Datorită acestei întâmplări, ei au întârziat la întâlnirea programată în casa directorului fabricii. însă Domnul, prin ascultarea lor, a făcut în câteva minute mai mult decât ar fi putut face în ore, fără ascultare. în timp ce povesteau ceea ce se întâmplase cu femeia muribundă, directorul s-a prăbuşit în genunchi, de parcă ar fi fost împuşcat, a tras un scaun după el şi a început să-I ceară lui Dumnezeu să aibă milă de el. „S-a deschis cerul deasupra noastră" relata Rees Howells, „iar noi ne uneam cu îngerii în bucuria pe care o aveau pentru un păcătos care se pocăise".

60

10 O MLĂDIŢĂ ÎN VIŢĂ

într-o seară era programată o întâlnire specială, la care trebuia să vorbească un prieten de-ai lui Rees Howells. Cei doi stabiliseră să meargă în sat împreună, însă, când să pornească, acel vorbitor special a trimis vorbă că nu mai putea veni. Când a auzit una ca aceasta, Rees s-a supărat foarte tare şi a realizat imediat de ce. El nu purtase povara întâlnirii în ziua aceea, cum făcea de obicei, ci depinsese mai mult de prietenul său decât de Duhul Sfânt. în curând, şi-a dat seama că Prezenţa care îl însoţise întotdeauna în călătoriile pe care le făcea spre sat, pe înserate, se retrăgea, iar Duhul era întristat. A mers cam o jumătate de drum cu inima doborâtă de întristare, până când nu a mai putut îndura şi I-a zis Domnului: „Te rog să mă ierţi. îţi promit că nu se va mai întâmpla niciodată. Dacă vei vrea să mă însoţeşti şi să îmi dai victorie la întâlnirea aceasta, îţi promit că deseară, pe drumul de întoarcere, îţi voi da orice îmi vei cere, aşa cum a făcut Iefta".
Peste întâlnirea aceea s-a revărsat o mare binecuvântare, iar în drum spre casă, când a ajuns la locul în care făcuse jurământul, L-a întrebat pe Domnul ce ar dori de la el. Răspunsul pe care l-a primit a fost neaşteptat. „Din seara aceasta," a spus Domnul, „aş vrea să fii un administrator, şi să nu mai fii proprietar. Vrei să renunţi la orice drept asupra banilor tăi, pentru Mine?". Rees nu a înţeles lucrul acesta. Nu erau banii lui deja ai Domnului? Apoi Domnul i-a arătat poziţia în care se afla. Se confruntase mai înainte cu faptul că nu-I putea cere lui Dumnezeu să îi îndeplinească o nevoie, dacă putea el însuşi să o satisfacă. Astfel că toţi banii lui fuseseră cheltuiţi în lucrarea Domnului. însă au continuat să rămână banii lui, şi avea bucuria şi dreptul de a-i da sau de a-i
61
reţine. „în viitor, în calitatea de administrator", a spus Domnul, „nu vei avea nici măcar dreptul de a-i da mai departe, fără permisiunea Mea. Şi nici un penny din banii Mei nu voi fi cheltuiţi decât pe lucruri esenţiale". Explicându-i ce înţelegea prin aceasta, Domnul 1-a întrebat: „Dacă ai avea o familie cu copii, care n-ar avea de mâncare sau haine, ai cheltui vreun penny pe ziar sau pe alte lucruri lipsite de importanţă? Nu. Ei bine, lumea este parohia Mea, şi atâta timp cât există o persoană care are nevoie de lucrurile de bază ale vieţii, tu nu vei cheltui nici un penny pe nimic altceva".

A trebuit să se confrunte cu ceea ce ar fi însemnat pierderea bucuriei de a da şi robia în care urma să se afle pentru tot restul zilelor sale. în ciuda acestui fapt, a venit înaintea lui Dumnezeu ca să-şi împlinească jurământul şi, întorcându-se din drum, a îngenuncheat pe iarbă, la marginea drumului; şi, pentru că nu mai era nimeni de faţă, a chemat stelele şi norul ca martori, ca să audă că din seara aceea el nu urma să fie altceva decât un simplu instrument.
Apoi, în timp ce îşi continua drumul, duşmanul i-a şoptit: „Ştii ce ai făcut? Te afli într-o situaţie mai rea decât un întemniţat de la Swansea, care primeşte o sumă mică de bani, pe care o poate cheltui, când iese din închisoare, însă tu nu vei avea niciodată vreun penny". „Da", a răspuns Rees, „dar aminteşte-ţi un lucru -am ales să fac acest lucru". în momentul în care a spus aceste cuvinte, „se părea că întreg cerul se luminase", iar Duhul Sfânt i-a spus: „Dă-mi voie să-ţi explic ce s-a întâmplat în urma deciziei tale. Din seara aceasta, te-am altoit în Viţă şi toată seva din ea va putea curge prin tine. Tu eşti o mlădiţă în Salvatorul. Mlădiţa nu primeşte nimic - însă cel nevoiaş beneficiază de roadă ei. Dar după această noapte, din acest loc al rămânerii în Mine, orice va vrea Tatăl să toarne în lume prin tine, o va putea face. «Prin aceasta este Tatăl Meu glorificat, dacă voi veţi aduce roadă». Pentru că ai făcut aceasta pentru Mine, nu mai eşti un slujitor, ci te numesc un prieten". Un prieten al Trinităţii! Aceasta a fost o revelaţie personală a cuvintelor Mântuitorului din Ioan 15. Rees a povestit că a fost copleşit zile întregi de bucuria înţelegerii acestui fapt.
62
în timpul următoarelor optsprezece luni nu a cheltuit nici un penny decât pe lucrurile de strictă necesitate; în acea perioadă a simţit că a fost eliberat total de orice sentiment al proprietăţii asupra banilor. Adevăratul test, aşa cum se întâmplă adesea, a venit într-un punct foarte delicat şi numai după patru luni. Era o problemă de un penny şi, aşa cum a remarcat, „s-a văzut cât de mult îşi cercetează Vierul mlădiţa".
La ultima Convenţie Llandrindod, întâlnise un domn din Londra, pe John Gosser, despre care vom continua să auzim multe lucruri. Acest prieten îi ceruse adresa şi atunci, de Crăciun, îi trimisese două cărţi şi o felicitare. Conflictul s-a declanşat o dată cu apariţia dorinţei de a-i răspunde la rândul lui, printr-o felicitare de Anul Nou, însoţită de o scrisoare de mulţumire. A spus: „Cum era şi normal, doream să îi înapoiez la rândul meu complimentul. M-am gândit: «Nu va costa decât un penny»; însă Duhul Sfânt mi-a spus clar că nu suma de bani conta, ci principiul şi ascultarea, în vederea menţinerii acelei poziţii. O felicitare de Anul Nou nu era o necesitate stringentă a vieţii!". Astfel că i-a scris lui Gosset, mulţumindu-i pentru cărţi, dezvăluindu-i în acelaşi timp motivul pentru care nu îi trimitea şi o felicitare. După ce a pus scrisoarea la poştă, a venit asupra lui un atac din partea acuzatorului fraţilor: „Prin aceasta ţi-ai insultat prietenul, sugerându-i că îşi cheltuieşte banii fără rost!". în ciuda acestui fapt, tânărul administrator a fost în stare să se încreadă în Stăpânul lui, că nu-i va permite duşmanului să-i dea prietenului său o impresie falsă, care era atât de departe de intenţiile lui.
Două săptămâni mai târziu, ei se rugau pentru două lire de care aveau nevoie. Chiar în dimineaţa aceea sosise o scrisoare de la Londra. Era din partea lui Gosset. Când Howells a deschis-o, primul lucru pe care 1-a descoperit a fost o bancnotă de două lire. Scrisoarea începea astfel: „Am primit scrisoarea ta, şi binecuvântarea pe care am primit-o prin ea am considerat-o mai valoroasă decât toate felicitările de Crăciun şi de Anul Nou puse la un loc. în fiecare duminică vizitez spitalul Westminster, iar duminica trecută, scrisoarea ta a fost predica pe care am spus-o în faţa pacienţilor: O poziţie câştigată prin har. Ori de câte ori vei avea nevoie de bani pentru lucrarea ta, anunţă-mă doar, şi va fi bucuria mea să
63
te susţin din punct de vedere financiar". Bineînţeles că Howells nu ar fi procedat niciodată astfel; nevoile lui urmau să fie împărtăşite doar pe calea Tronului. „Dar", a adăugat el, „am descoperit că este destul de uşor să ajung la domnul Gosset în modul acesta! Mi-a devenit un prieten de nădejde şi a fost adesea folosit de Domnul ca să răspundă la rugăciunile noastre".
Când s-a referit mai târziu la acest tratament radical, administrat de Duhul Sfânt, Howells a spus: „Am încheiat-o o dată pentru totdeauna cu proprietatea. Am devenit la fel de mort faţă de bani, precum sunt pietrele de pe drum. Era o mare bucurie pentru mine, în acele zile, să mă gândesc că Salvatorul m-a făcut o mlădiţă, un simplu canal prin care să se reverse propria Sa viaţă înviată, către o lume aflată în nevoie.
Nu există o relaţie mai strânsă decât aceea dintre o mlădiţă şi Viţă. Insă există un singur lucru pe care

Vierul nu-1 poate face, şi anume, să altoiască viaţa veche în Viţă. Eul nu va putea locui niciodată cu Mântuitorul, nici un atom din el. înainte de a fi altoit în Vie, trebuie să te descotoroseşti total de viaţa cea veche. Cu acest lucru fusesem confruntat şi în trecut, apoi au mai urmat şi alte faze în viaţa mea, până când am ajuns aici. Fără viaţa Lui nouă, toată activitatea şi munca noastră nu reprezintă nimic în ochii lui Dumnezeu. Totuşi, Via nu poate face nimic fără mlădiţă. Toată seva din trunchi curge prin mlădiţă. Iar când viaţa aceasta nouă curge prin noi, fiecare parte din noi palpită din pricina ei, chiar şi trupul. Dacă Viţa are bucurie, mlădiţă are şi ea aceeaşi bucurie, iar cei nevoiaşi au parte de roade".
In anii care au urmat, Rees Howells a administrat banii Domnului cu miile, iar mai târziu a spus: „El niciodată nu m-a tras la răspundere pentru nimic din ce am cheltuit". Pentru o asemenea administrare, fără a-şi mai revendica vreodată dreptul de proprietate, experienţa acelei nopţi si cele optsprezece luni de ascultare care au urmat au fost o pregătire fundamentală.

11

FEMEIA BOLNAVĂ DE TUBERCULOZĂ

Primul caz grav de boală întâlnit printre convertiţii din acel sat 1-a pus pe Howells în faţa unei noi provocări. Era vorba de femeia aceea cu pâinea arsă. Ea se îmbolnăvise de tuberculoză. Doctorul renunţase la cazul ei şi toată lumea se aştepta să moară. însă, într-o seară, şi-a revenit în mod remarcabil, anunţându-i pe prietenii ei că Marele Doctor i-a descoperit că se va vindeca.
Dimineaţa, ea a trimis după domnul Howells şi 1-a întrebat dacă Domnul îi revelase ceva; dar el i-a răspuns că nu i-a descoperit nimic, şi că până atunci Duhul Sfânt nu-i dăduse nici un fel de rugăciuni pentru vindecare. Totul a rămas la fel şi în următoarele trei nopţi, însă el a mângâiat-o, spunându-i că se va mai ruga pentru lucrul acesta.
în următoarea noapte, în timp ce sta înaintea Domnului, Duhul i-a spus că ar putea începe să se roage pentru ea şi i-a arătat cererea lui Moise din Numeri 12:13: „Dumnezeule, Te rog, vindec-o!", precum şi cuvântul pe care îl mai primise adesea înainte, din Ioan 15:7: „Dacă rămâneţi în mine... cereţi orice veţi vrea...". A fost o mare încurajare pentru această femeie să afle că Domnul a vorbit prin Cuvântul Lui, şi s-a creat mare vâlvă în tot satul când s-a auzit că aceasta va fi următoarea provocare a credinţei.
Deşi era pregătit să meargă mai adânc cu Dumnezeu, Howells a mărturisit că a experimentat şi o anumită frică, pe măsură ce intra în acest timp de „rămânere". Ascultarea fusese deja atât de costisitoare pentru el, încât îi era frică de ceea ce ar putea să se

întâmple după câştigarea acestei noi poziţii. Lui nu i s-a spus de la început cât de mult va dura rugăciunea, şi deja se ruga de şase luni. Şi, Ia fel cum a mărturisit-o chiar el, „era o ascultare zilnică, o rămânere zilnică şi o pătrundere zilnică'.
în timp ce rugăciunea continua, două lucruri puneau stăpânire pe el într-o măsură mereu crescândă. In primul rând, atenţia i-a fost căpiată de versetul: „El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre" (Matei 8:17), şi şj-a dat seama pentru prima dată că, prin jertfa Lui ispăşitoare, Mântuitorul ne-a acordat nu numai iertarea păcatelor, ci şi o răscumpărare totală de toate efectele păcatului şi ale căderii. Deoarece El a fost „făcut blestem pentru noi", de ce aceste persoane care suferă trebuie să suporte în continuare efectele acelui blestem?
întrucât credea că Cristos ,.a purtat păcatele noastre în propriul Său trup pe Cruce", Howells le oferea întotdeauna păcătoşilor nu numai eliberarea de vină şi de pedeapsa păcatului, ci şi de sub puterea şi stăpânirea păcatului. „Dar" a gândit el, „dacă El «a purtat şi suferinţele noastre», de ce nu le vorbesc în egală măsură şi despre vindecarea în Numele Său? De ce n-ar exista şi libertatea de sub puterea şi stăpânirea bolii?". A simţit că, dacă nu va face acest lucru, nu-I va aduce Salvatorului gloria pe care o merita, şi era hotărât să plătească orice preţ pentru a dovedi că şi această putere era cuprinsă în ispăşire.
în al doilea rând, în timpul acelor luni în care a experimentat „rămânerea", L-a cunoscut mai mult decât oricând pe Duhul Sfânt ca Mijlocitor divin. Face parte din slujirea Lui pe pământ să „mijlocească pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu... cu suspine negrăite" (Romani 8:26, 27). Măreţul adevăr care i se revela

slujitorului Său, cu o claritate din ce în ce mai mare, era că Duhul Sfânt putea face mijlocire numai prin acele temple omeneşti în care locuia El; de asemenea, că El nu putea niciodată mijloci într-un mod arbitrar, ci numai în măsura în care canalul uman care îi aparţinea putea deveni una cu El în mijlocire. Howells deja ştia câte ceva despre suspinele negrăite ale Duhului în el pentru cei nevoiaşi şi îndureraţi din sat, pentru Will Battery şi pentru vagabonzi, precum şi despre ascultarea la care era chemat, însă, ce însemna să mijlocească pentru o bolnavă de tuberculoză?

Ca mijlocitor, el trebuia să împărtăşească suferinţele persoanei pentru care se ruga şi să-i ia locul. Ştia că o persoană bolnavă de tuberculoză, ţintuită la pat, nu putea avea o viaţă normală de familie, era închisă într-o singură cameră şi ruptă de orice lucru care odată i-ar fi stârnit interesul sau plăcerile vieţii. Astfel, în acest timp de „rămânere", Duhul Sfânt l-a învăţat mai profund ce înseamnă identificarea lui cu suferinţele altora. Şi pe măsură ce a făcut astfel, asupra lui nu a venit numai povara acelei femei, ci şi a tuturor bolnavilor şi suferinzilor din lume.

Howells nu a trebuit să înainteze prea mult pe această cale ca să se convingă total că, înainte de victorie, Domnul urma să lase pur şi simplu ca boala aceasta să vină asupra lui, şi că nu putea mijloci pe deplin pentru aceşti oameni, dacă nu era el însuşi bolnav de tuberculoză. Aceasta nu era o imaginaţie nebunească, ci o posibilitate practică. Se va vedea mai târziu, în viaţa sa, că, atunci când şi-a asumat mari riscuri personale pentru a avea grijă de acea femeie bolnavă de tuberculoză, se părea că şi el contractase boala. Mai mult decât atât, în toate mijlocirile sale anterioare, el luase practic locul celor pentru care se ruga şi trăia asemenea lor.

El s-a confruntat cu ceea ce ar fi însemnat această experienţă şi a găsit harul de a-şi dori să o aibă, dacă prin ea Domnul o putea însănătoşi pe această mamă, redând-o copiilor ei; şi a avut o mare bucurie când s-a gândit că, după o primă victorie, Domnul ar putea elibera mult mai mulţi oameni.

în perioada aceea de câteva luni, când Domnul îi vorbea în felul acesta, El o ajuta şi pe femeie într-un mod extraordinar. Familia ei era foarte săracă şi nu-şi putea permite să-i cumpere orice fel de mâncare pe care şi l-ar fi dorit. însă, dacă îşi dorea ceva, se găsea întotdeauna o persoană care să îi aducă exact felul de mâncare dorit. în fiecare seară, Howells şi alţii veneau s-o asculte cum relata răspunsurile primite la rugăciuni şi obişnuiau să „râdă veseli ca nişte copii". Toată regiunea a ajuns să afle că oamenii aceştia se rugau pentru ea, iar doctorul spunea că nu trăia cu ajutorul plămânilor ei - „ci din rugăciune".

Criza a survenit însă într-o seară, înainte de Vinerea Mare. în acea noapte, ea le-a spus prietenilor că starea ei se înrăutăţea şi că simţea că va muri. Howells nu a putut îndura una ca aceasta

şi a început să o îndemne să nu-şi piardă credinţa, după toate aceste luni de mijlocire. întreaga zonă ştia că ea se va vindeca şi nu putea să se gândească sub nici un chip la un eşec. Insă ea insista că va muri. în timp ce se îndrepta spre casă, şi-a dat seama pe deplin de înţelesul spuselor ei. A fost un moment de întuneric, „întuneric în exterior", a spus el, „dar şi mai întunecos era în interior". A căutat să-şi examineze poziţia. Era ceva greşit cu rămânerea lui? Nu, o experimentase „zi de zi, oră de oră", şi Duhul îi dăduse confirmarea că era aşa. „Atunci, nu va muri", i-a spus el Domnului. însă răspunsul pe care 1-a primit a fost neaşteptat. „Acum, moartea a venit. Dacă vrei să fie eliberată, acceptă moartea în locul ei în această noapte."

El se oferise cu toată sinceritatea să fie bolnav de tuberculoză în locul ei; însă nu s-a gândit deloc la faptul că sfârşitul acestei boli ar însemna o moarte prematură. Domnul nu îi cerea doar ceea ce el afirmase pe tot parcursul acelui proces că era gata să facă - ci şi să ia locul acestei femei, pentru ca ea să poată ajunge la eliberare. însă acum aceasta însemna moartea lui în decurs de câteva ore. Adesea simţise că în cuvintele Mântuitorului: „Nu există o dragoste mai mare decât aceasta ca cineva să îşi dea viaţa pentru prietenii săi" există o strălucire, însă acum nu mai era nimic - ci numai întuneric.

Şi nu era ţinut în această lume de nişte legături fireşti, ci de lucrarea în cadrul misiunii, de sufletele de acolo, pe care le iubea, şi de viitorul pe care credea că Duhul Sfânt 1-a plănuit pentru el. Să părăsească toate acestea, atunci, şi să înfrunte cu sânge rece acea despărţire a sufletului de trup, era mai mult decât îşi putea dori.

El spunea: „A fost o noapte îngrozitoare, deoarece pierdusem Faţa lui Dumnezeu. A fost prima noapte din

viaţa mea în care m-am dus la culcare fără să mă rog, cu hotărârea de a nu mai continua nici o clipă să practic această viaţă de mijlocire şi de a nu dezvălui nimănui momentul acesta de eşec. Toată noaptea aceea m-am învinovăţit pentru faptul că mă apucasem vreodată de aşa ceva. Ar fi fost mai bine, mă gândeam, dacă aş fi mers mai departe cu viaţa mea de credinţă, fără a atinge această problemă a vindecării.
M-am trezit în următoarea dimineaţă, nu pentru a merge la lucru, şi nici cu gândul de a mă aşeza pe genunchi - nu puteam să mă întâlnesc cu Duhul Sfânt; îl simţeam ca pe un străin. M-am dus să-mi vizitez un prieten, care se ruga şi el pentru ea, şi prima întrebare pe care mi-a adresat-o, ca de obicei, a fost aceasta: «Cum se simte?». Apoi: «Ce ai experimentat în ultimul timp rămânând în El?». Am izbucnit în lacrimi şi i-am spus că am dat greş, că nu am putut merge mai departe. Mă simţeam mai rău decât în întunericul din Egipt.
în seara aceea, Duhul Sfânt mi-a vorbit din nou, şi nu voi uita niciodată cât de dulce era vocea cu care îmi vorbea astfel: «Nu ţi-ai dat seama că ceea ce ţi-am oferit ieri era un privilegiu?». «Un privilegiu?» «Da, ţi s-a oferit un loc printre martiri.» într-un moment mi-au căzut solzii de pe ochi şi am văzut armata glorioasă a martirilor din Oraşul ceresc şi pe Salvatorul care se uita de două mii de ani la aceia care fuseseră gata să facă pentru El acelaşi lucru pe care îl împlinise şi El pentru ei. Un martir înseamnă un om care îşi scurtează de bună voie viaţa lui de aici, de pe pământ, de dragul Mântuitorului, şi nu doar unul care moare în timp ce îşi îndeplineşte datoria; iar Domnul îmi arăta că şi eu puteam să fiu în rândul lor. M-am temut la început că îmi pierdusem şansa, prin refuzul meu din seara dinainte. I-am cerut Domnului să mă ierte şi I-am spus că aş îndeplini bucuros ceea ce mi-a cerut. Am păşit în moarte -însă acolo nu am găsit nici o moarte! Am descoperit că Salvatorul băuse fiecare strop din acea cupă pentru noi. «Acea cupă amară a fost sorbită de dragoste. Acum nu mi-a rămas decât să sorb din binecuvântări.» într-o secundă am fost «de partea cealaltă»".
Cuprins de slava a ceea ce văzuse, Howells a fugit două mile până la casa femeii bolnave, ca să-i spună ce se întâmplase. El i-a chemat pe toţi să se roage ca Domnul să facă tranzacţia acolo pe loc - ca El să o vindece şi să-1 ia pe el în slavă, chiar în noaptea aceea. A simţit că ar fi o şansă, mai ales că era Vinerea Mare; şi în mod sigur, era dorinţa Domnului să accepte viaţa sa în ziua în care Salvatorul fusese „ascultător până la moarte". Au fost multe lacrimi, însă femeia a refuzat să se roage.
Când au vizitat-o în seara următoare, a văzut dintr-o dată că se întâmplase ceva. Faţa ei radia ca aceea a unui înger şi insista
68
.69

ca toată lumea să vină în dormitorul ei să afle despre ce era vorba. Pe măsură ce meditase la ceea ce îi spusese Howells, şi-a dat seama că nu-şi dorea acel lucru, deoarece el fusese pentru ea şi pentru atâţia din sat mai mult decât un tată; prin urmare, s-a aşezat pe genunchi în patul ei şi s-a rugat: „Doamne, nu vreau să fiu vindecată. Nu mai permite nimănui să se roage ca această boală să vină asupra lui; el îţi este mult mai de folos decât îţi sunt eu, şi nu vreau să fiu eliberată pe seama lui". în momentul în care s-a rugat astfel, prezenţa Lui a copleşit-o şi a început să înalţe laude Salvatorului ei. Camera s-a umplut de slava. Lui şi ea a continuat să-L laude toată noaptea.
„Săptămânile care au urmat nu au fost altceva decât raiul pe pământ" relata Howells. „Nu ne rugam; nici nu era nevoie de rugăciune, ci aşteptam doar ca Dumnezeu să-Şi împlinească voia. Era o atracţie mult mai mare să fii chemat să stai în spărtură şi să mergi direct în glorie, decât să ţi se permită să rămâi aici jos şi să îndeplineşti o mică misiune. în fiecare zi, timp de trei luni, m-am aşteptat să-mi fie luată viaţa, iar Domnul a îngăduit ca lucrurile să se petreacă astfel, pentru ca eu să nu fi luat decizia aceea sub o influenţă de moment. Tânjeam să fiu cu Dumnezeu. Era o asemenea realitate în acel cântec: «Străzile despre care mi se vorbeşte sunt toate pavate cu aur curat, iar soarele de acolo nu apune nicicând»."
Apoi, după trei luni, dintr-o dată Domnul a chemat-o acasă. într-o sâmbătă dimineaţa, când Howells era la lucru, a primit un mesaj că ea dorea să-1 vadă imediat. însă, înainte de a sosi acolo, murise. în timp ce stătea în casă, Domnul s-a ocupat de el mai mult de o oră. „Cu toate că mai erau şi alţii în cameră", a spus el, „eu eram singur cu Dumnezeu. El mi-a spus că deşi, îmi acceptase mijlocirea, nu urma să îmi ia viaţa

acum; însă dorea să fiu un «martir în viaţă», pe care să-1 folosească. Niciodată nu mai auzisem o asemenea expresie, însă m-a făcut să înţeleg că, dacă voi revendica asupra vieţii mele vreun drept mai mare decât acela pe care îl are un om mort, îmi voi pierde poziţia.
Iar în ce priveşte cazul acestei vindecări, urma să mă comport ca şi când ar fi fost un eşec, fără a pronunţa vreun cuvânt de apărare. Toţi din zona aceea ştiau că mă rugasem pentru vindecarea
70
acelei femei, iar nereuşita era vizibilă. Era o reacţie ciudată, în locul slavei pe care o anticipasem. însă chiar când mă obişnuisem cu gândul, dorind să mă comport ca atare, a intrat una din persoanele convertite. Ea a spus că înainte ca sora noastră dragă să treacă la cele veşnice, îmi lăsase un mesaj: «Spune-i lui Rees şi celorlalţi că abia aştept să-i văd. Mântuitorul m-a chemat şi vreau să merg la El. Spune-le că am să mă întorc să-i întâmpin» (1 Tesaloniceni 4:14). Apoi a spus la revedere, a dat mâna cu toţi cei din jur şi s-a dus să fie cu Domnul.
Această mărturie glorioasă a primei persoane din misiune care a adormit în Domnul Isus a transformat acea «nereuşită» în cel mai dulce lucru din lume. Primul test a avut loc la înmormântare. Sute de oameni se adunaseră, deoarece auziseră atât de multe despre ea, şi în special despre vindecare. Pastorul care trebuia să oficieze înmormântarea nu ne simpatiza lucrarea în acea vreme. Şi-a deschis Biblia la Iov 13:1-5 şi a citit: «Iată, ochiul meu a văzut toate acestea, urechea mea a auzit şi a luat seama. Ce ştiţi voi, ştiu şi eu, nu sunt mai pe jos decât voi. Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu. Căci voi sunteţi nişte făuritori de minciuni, sunteţi cu toţii nişte doftori de nimic. O, de aţi fi tăcut, ce înţelepciune aţi fi arătat!». El era de o parte a mormântului, iar eu de cealaltă, şi aceasta în mai multe sensuri! Am auzit ceea ce a zis, însă am rămas total neclintit, ca şi când nu aş fi auzit. Apoi Domnul m-a călăuzit să fac câteva observaţii la adresa vieţii pe care o trăise ea înainte ca noi să ajungem în sat şi a vieţii transformate pe care a avut-o după aceea. Dovada acestui lucru era în triumful pe care-1 avusese asupra morţii, deoarece moartea a fost înghiţită de victorie. Am relatat cum povestise ea că Domnul a venit să o ia, că a dorit să plece cu El şi că şi-a luat rămas bun de la cei din jurul ei. Am spus: «Aţi auzit vreodată de o persoană aflată pe moarte, care să dea mâna cu fiecare, ca şi când ar pleca într-o călătorie?». Oamenii au început să cânte ca la Trezire. Cerurile s-au deschis, 'ar victoria a fost atât de mare, încât toţi au început să îşi fluture batistele - chiar şi cei care o jeleau au trebuit să facă la fel.
Niciodată nu am simţit o milă mai profundă pentru un om decât
[3] de acel pastor. Mormântul trist s-a transformat într-o uşă a
71
raiului, iar acea înmormântare a marcat începutul unei vieţi de înviere în misiunea noastră.
După aceea Duhul Sfânt mi-a revelat de ce a fost necesar să se întâmple cazul acesta - «ca să nu se laude carnea în prezenţa Lui». într-o poziţie atât de însemnată ca aceasta, Dumnezeu nu putea folosi o persoană care n-a «murit» mai întâi faţă de ea însăşi. Prima dată vine moartea, abia după aceea învierea. Aşa cum primul născut şi primele roade erau puse deoparte pentru a-I fi date înapoi Domnului, la fel a fost şi cu primul caz de vindecare şi cu primele roade ale acestei mijlociri - ele îi aparţineau Domnului şi trebuiau să meargă la altar".
72

12
CE ÎNSEAMNĂ A FI MIJLOCITOR?

Adevărul central, pe care Duhul Sfânt i 1-a revelat în mod progresiv lui Howells şi care a reprezentat resortul principal al întregii sale slujiri, a fost acela al mijlocirii. Duhul poate fi observat conducându-1 înspre aceasta în toate lecţiile pe care i le-a predat, din perioada în care 1-a luat total în stăpânire, în timpul Convenţiei Llandrindod, până când, în urma experienţelor avute cu femeia bolnavă de tuberculoză, înţelesul mijlocirii i-a devenit clar pe deplin. De atunci înainte, Duhul 1-a condus în mod constant, atât înspre a câştiga noi poziţii ca mijlocitor, cât şi în a descoperi altora adevărurile preţioase pe care le învăţase, unor oameni care erau în stare să le poarte. Prin urmare, ar fi folositor să vă opriţi un moment şi să studiaţi mai atent ce înseamnă să fii mijlocitor.
Dumnezeu caută mijlocitori, însă rar îi găseşte; acest lucru se desprinde clar din durerea ascunsă în

exclamaţia Sa din Isaia: „El a văzut că nu era nici un om; şi se mira că nimeni nu mijloceşte", precum şi din protestul Său plin de dezamăgire din Ezechiel: „Am căutat printre ei un om care să ridice un zid şi să stea în spărtură înaintea Mea pentru ţară... dar n-am găsit nici unul".
Probabil credincioşii au privit mijlocirea, în general, doar ca pe o formă de rugăciune puţin mai intensă. Şi aşa şi este, atâta timp cât se pune un mare accent pe termenul „intens"; deoarece sunt trei lucruri vizibile într-un mijlocitor, care nu se găsesc în mod neapărat într-o rugăciune obişnuită: identificare, agonie şi autoritate.
Identificarea mijlocitorului cu cei pentru care mijloceşte este Perfect vizibilă în Mântuitorul. Despre El se spune că Şi-a dat
73
sufletul în moarte, şi a fost pus în numărul celor fărădelege: că a purtat păcatul celor mulţi şi *a mijlocit* pentru cei vinovaţi. Ca Mijlocitor Divin, care a pledat pentru o lume pierdută, El a golit cupa stării noastre pierdute până la ultimul strop, „a gustat moartea pentru fiecare om". Pentru a face aceasta, în sensul cel mai deplin posibil, a stat unde stăm noi. Luând natura noastră asupra Lui însuşi, învăţând ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit, fiind ispitit în toate privinţele în care suntem şi noi, devenind sărac de dragul nostru şi. în cele din urmă, fiind făcut păcat pentru noi, El a câştigat poziţia în care, cu o deplină autoritate de Căpetenie a salvării noastre, făcut drept prin suferinţă şi înţelegând pe deplin toate lucrurile prin care trecem, poate trăi pentru totdeauna ca să mijlocească pentru noi; iar printr-o apărare eficientă a cauzei noastre în faţa Tatălui, „poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei care vin la Dumnezeu prin El".
Identificarea este, aşadar, prima lege a mijlocitorului. El pledează în mod eficient, deoarece îşi dă viaţa pentru cei pentru care pledează; el este adevăratul lor reprezentant; el şi-a cufundat interesele sale personale în nevoile şi suferinţele lor, şi, pe cât a fost posibil, le-a luat locul cu totul.
Mai este şi un alt Mijlocitor, în care vedem agonia acestei lucrări; deoarece El, Duhul Sfânt, „mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite". Acesta Unul, Singurul Mijlocitor prezent pe pământ, nu are alte inimi asupra cărora să-şi poată lăsa poverile, şi alte trupuri prin care să poată suferi şi lucra, decât inimile şi trupurile celor care sunt Locul Lui de sălăşluire. Prin ei, El îşi îndeplineşte lucrarea Sa de mijlocire pe pământ, iar ei devin mijlocitori prin faptul că Mijlocitorul se află în ei. El îi cheamă la o viaţă reală, la acelaşi mod de viaţă, însă într-o măsură mai mică, pe care 1-a trăit şi Salvatorul pe pământ.
Dar, înainte ca El să poată conduce un vas ales la o asemenea viaţă de mijlocire, prima dată trebuie să se ocupe până în străfunduri de tot ceea ce este natural. Iubirea de bani, ambiţia personală, afecţiunea naturală pentru părinţi şi cei iubiţi, poftele trupului, dragostea de viaţă în ea însăşi, toate acele lucruri care îl fac chiar şi pe un convertit să trăiască pentru sine însuşi, pentru propriul său confort sau avantaj, pentru avansarea sa, chiar pentru propriul lui cerc de prieteni, toate trebuie să meargă la cruce. Şi nu este
74
o moarte teoretică, ci o adevărată răstignire cu Cristos, una pe care doar Duhul Sfânt însuşi o poate face reală în experienţa slujitorului Său. Atât ca situaţie de criză, cât şi ca proces, mărturia lui Pavel trebuie să devină a noastră: „Am fost şi încă sunt răstignit cu Cristos". Eul trebuie eliberat de sine, pentru a deveni un agent al Duhului Sfânt.
Pe măsură ce răstignirea continuă, începe mijlocirea. Prin poveri interioare, prin chemări la o ascultare exterioară, Duhul începe să-Şi trăiască propria Sa viaţă de dragoste şi jertfă pentru o lume pierdută, prin vasul Său curăţit. Observăm aceasta în viaţa lui Rees Howells. O vedem zugrăvită în Scripturi, în cel mai înălţător mod. Priviţi-1 pe Moise, tânărul mijlocitor, care şi-a părăsit palatul de bună voie, pentru a se identifica cu fraţii săi din sclavie. Urmăriţi-1 cum îi însoţeşte prin „pustia stearpă şi înspăimântătoare". Observaţi-1 cum ajunge pe însăşi culmea mijlocirii, când mânia lui Dumnezeu se revărsa peste ei, din pricina idolatriei, iar distrugerea lor era iminentă. Şi nu trupul şi-1 oferă acum pentru ei, ca mijlocitor, ci sufletul său nemuritor: „Dacă le vei ierta păcatul...; dacă nu, şterge-mă, te rog, din Cartea Ta"; de fapt, el numeşte aceasta „a face ispăşire" pentru ei.
Uitaţi-vă la apostolul Pavel, cel mai mare om al noii dispensaţiuni, aşa cum a fost Moise în vechime. Ani de zile trupul său, prin Duhul Sfânt, a fost o jertfă vie, ca neamurile să poată avea Evanghelia; în cele din urmă, sufletul său nemuritor este oferit pe altar. Acelaşi om, care se bucura cu cei din Roma, spunând că nimic nu l-ar putea despărţi pe el şi pe ei de dragostea lui Dumnezeu (Romani 8), afirmă un moment mai

târziu că Duhul pe care îl poartă mărturiseşte că ar dori mai bine să fie „blestemat (separat) de Cristos pentru fraţii mei, pentru neamul în care m-am născut" (Romani 9). Acesta este mijlocitorul în acţiune. Când Duhul Sfânt îşi trăieşte cu adevărat viaţa într-un vas ales, nu există nici o limită a extremelor în care îl va duce, în pasiunea Lui de a avertiza şi salva o lume pierdută. Isaia, acel aristocrat, a trebuit să umble „gol şi desculţ" timp de trei ani, ca o avertizare pentru Israel. Noi cu greu putem da crezare unui asemenea lucru! Osea a trebuit să se căsătorească cu o prostituată,

pentru a le arăta oamenilor că Soţul ceresc dorea să îşi aducă înapoi mireasa care îl înşelase. Lui Ieremia nu i s-a permis să se căsătorească, pentru a-1 preveni pe Israel despre groaza şi tragediile captivităţii. Lui Ezechiel i s-a interzis să verse măcar o lacrimă la moartea soţiei sale, care era „lumina ochilor săi". Şi lista poate continua. Fiecare instrument folosit mult de Dumnezeu a fost, cu limitele lui, un mijlocitor: Wesley, pentru Anglia care căzuse de la credinţă; Booth, pentru cei din păturile de jos ale societăţii şi izgoniţi din rândul ei; Hudson Taylor pentru China; C.T. Studd pentru lumea neevanghelizată.

Dar mijlocirea înseamnă mai mult decât ca Duhul să-Şi împărtăşească suspinele Sale cu noi şi să-Şi trăiască viaţa Sa de sacrificiu pentru lume prin noi. Duhul pătrunde până în adâncimile harului îmbelşugat. Dacă mijlocitorul ştie ce înseamnă identificarea şi agonia, el cunoaşte în egală măsură şi autoritatea. Este legea grăuntelui de grâu şi a recoltei: „Dacă grăuntele moare, aduce multă roadă". Mijlocirea nu este o substituţie pentru păcat. A existat doar un singur înlocuitor pentru o lume de păcătoşi - Isus, Fiul lui Dumnezeu. Dar mijlocirea îl identifică pe mijlocitor atât de mult cu cel care suferă, încât îi oferă o poziţie înălţată în Dumnezeu. îl impresionează pe Dumnezeu, îl face să-Şi schimbe intenţia. Mijlocirea îşi atinge obiectivul, sau mai degrabă Duhul îl atinge prin ea. Astfel, Moise, prin mijlocire, a devenit salvatorul lui Israel şi a împiedicat distrugerea lor; şi e posibil ca supremul act de mijlocire a lui Pavel pentru poporul ales al lui Dumnezeu să fi generat marea revelaţie încredinţată lui în acea perioadă, că lumea va fi evanghelizată în lung şi-n lat şi că Israelul va fi în cele din urmă mântuit (Romani 10 şi 11), împuternicindu-L astfel pe Dumnezeu să o aducă la îndeplinire.

Howells a vorbit adesea despre „poziţia câştigată a mijlocirii", iar adevărul acesteia este evident în multe ocazii ale vieţii sale. Este un fapt care ţine de experienţă. Preţul a fost plătit, ascultarea s-a realizat, luptele şi suspinele interioare au fost purtate şi exprimate în întregime, iar apoi „vine cuvântul Domnului". Vasul slab este îmbrăcat cu autoritatea Duhului Sfânt şi poate rosti un cuvânt de eliberare. „Lucrări mai mari" sunt îndeplinite. Şi nu numai atât, dar este câştigată şi menţinută o nouă poziţie, deşi, chiar şi atunci,

harul poate fi însuşit şi aplicat în fiecare împrejurare sub directa călăuzire a Duhului. Howells obişnuia să se refere la acest lucru folosind expresia lui Muller, de a intra în „harul credinţei", spre deosebire de a primi „darurile credinţei". Ceea ce dorea să spună prin aceasta era că, atunci când ne rugăm în mod normal, putem crede că Dumnezeu, în bunătatea Sa, ne va da lucrul cerut. Dacă o face, ne bucurăm; este darul Lui pentru noi; dar nu avem puterea sau autoritatea de a spune că întotdeauna putem obţine acelaşi răspuns. Astfel se comportă „darurile credinţei". Dar, când un mijlocitor a câştigat o poziţie de mijlocire într-un anumit domeniu, atunci a intrat în „harul credinţei"; în sfera de acţiune a acestei poziţii speciale, oceanul nemărginit al harului lui Dumnezeu îi este pus la dispoziţie. Aceasta este poziţia câştigată a mijlocirii.

Howells s-a referit la experienţa lui George Muller. Muller nu câştigase niciodată un loc al mijlocirii cu privire la boală, dar, într-o anumită împrejurare, Dumnezeu a vindecat o persoană bolnavă pentru care se rugase. Altă dată, s-a rugat pentru o altă persoană bolnavă şi nu s-a produs nici o vindecare. Cu toate acestea, Muller spunea că experienţa aceasta nu a fost un eşec în rugăciune, deoarece el niciodată nu

câştigase o poziţie de mijlocire cu privire la boală, şi prin urmare, răspunsul la prima rugăciune a fost doar rezultatul unui „dar al credinţei", care nu este obligatoriu să se repete. Pe de altă parte, obţinuse o poziţie de mijlocire pentru orfani. Era întotdeauna gata să fie primul care suferă în folosul lor; dacă era suficientă mâncare pentru toţi, în afară de o singură persoană, el era cel care pleca fără să ia masa; iar în această privinţă a resurselor, Dumnezeu îl făcea responsabil să vegheze ca nevoile să fie întotdeauna îndeplinite, deoarece uşile Visteriei lui Dumnezeu fuseseră permanent deschise pentru el şi putea lua oricât de mult ar fi avut nevoie.

Pe de altă parte, pastorul Blumhardt din Germania era un om care câştigase o poziţie de mijlocire pentru cei bolnavi. în primele sale lupte cu duhurile rele, i-a luat mai mult de optsprezece luni de rugăciune şi post, înainte de a obţine victoria finală. Au fost depuse plângeri împotriva lui că îşi neglija lucrarea de slujire, pentru că se dedica vindecării bolnavilor, dar spunea că Domnul îi vorbise prin pilda prietenului care vine la miezul nopţii să ceară

trei pâini şi, deşi este nevrednic, era hotărât să continue să bată la uşă. A reuşit să ajungă la o pătrundere în rugăciune, iar Dumnezeu i-a deschis. Şi nu numai că au fost binecuvântaţi sute de oameni, ci a ridicat şi un standard pentru biserică. După victoria finală, el a obţinut un acces atât de uşor la Tron, încât adesea, când veneau scrisorile prin care se cerea rugăciune pentru oameni bolnavi, nu trebuia să se uite pe ele decât un singur moment, pentru a-şi putea da seama care era voia lui Dumnezeu, dacă vor fi vindecaţi sau *nuJ* Suferinţele altora au devenit atât de dureroase pentru el, încât pleda pentru ei ca şi când ar fi făcut-o pentru el însuşi. Aceea era mijlocire.

PROVOCAREA MORŢII

în ciuda acestui eşec aparent pe care-1 avusese cu femeia bolnavă de tuberculoză, Howells ştia că îşi câştigase poziţia de mijlocire. El, personal, nu avea nevoie de nici o dovadă, însă era sigur că Domnul va pune o pecete exterioară peste victoria lui interioară. Aceasta s-a întâmplat după câteva luni, când a fost chemat să viziteze un om din sat care era pe moarte. Când a ajuns acolo, acesta era deja inconştient. Soţia lui plângea tare, deoarece aveau zece copii şi el era singurul care câştiga pâinea în casă. Efectul acestei situaţii asupra lui Howells a fost subit. Suferinţa femeii a venit asupra lui şi se simţea de parcă aceasta i-ar fi fost propria soră; a ieşit afară pe câmp, unde a plâns, şi, aşa cum a spus: „O dată ce începi să plângi, sau mai bine zis Duhul Sfânt care este în tine, eşti în contact direct cu Tronul".

Ştia că singura cale de a o ajuta era să-i aducă soţul înapoi, însă starea lui depăşea orice posibilitate omenească de a fi vindecat. Cu toate acestea, i se părea că Domnul 1-a făcut să înţeleagă sentimentele femeii, până în punctul în care suferinţele ei au devenit ale lui, iar nevoia ei, responsabilitatea sa. Dumnezeu este „un Tată al orfanilor" şi „un ajutor al văduvelor"; deci ştia că, dacă nu va izbuti să-i vindece soţul, Duhul Sfânt va insista să-i •a el locul şi responsabilitatea de a se îngriji de această femeie şi de copii ei.

S-a întors în casa femeii şi, în timp ce stătea acolo, aşteptând-o să coboare la parter, a auzit o voce care-i vorbea dintr-o sferă ce ' se părea nouă: „El nu va muri, ci va trăi". „Ce linişte s-a coborât [lf]i acea cameră!" relata Howells. Soţia a coborât, iar el s-a grăbit [Sa]-i spună: „De când te-am văzut, mai devreme, a venit peste

79

mine o mare povară de rugăciune pentru soţul tău şi Domnul mi-a spus că nu va muri, ci va trăi". însă ea nu părea deloc convinsă. El a putut observa că nu-i primise cuvintele şi că existau toate motivele fireşti pentru aceasta; în primul rând, era situaţia critică a soţului ei, iar apoi faptul că ultima persoană despre care Howells spusese că se va vindeca murise recent.

A plecat de la ea şi s-a întors acasă. însă, în timp ce trecea prin camera comună, Domnul a început să-i vorbească din nou, astfel: „Tu nu te-ai adresat acelei femei în modul în care obişnuieşti să vorbeşti când eşti într-adevăr sigur de ceva. Mâine dimineaţă, devreme, trebuie să mergi din nou la ea şi să-i spui acelaşi lucru, însă fără îndoieli". Era o atât de puternică confirmare, încât, atunci când s-a dus la culcare, a declarat cu voce tare: „Mă voi întoarce mâine să sfidez moartea şi să-i spun: «Nu-1 vei lua pe omul acesta»".

în dimineaţa următoare, a ieşit din casă înainte de ora şase pentru a merge pe jos cele două mile până în sat, deoarece trebuia să prindă trenul de opt. Cel Rău 1-a atacat tot drumul, în timp ce afară ningea şi era un întuneric ca smoala. „Era ca şi când mi se opuneau legiuni de demoni", a spus el, „mă simţeam ca un om care merge împotriva curentului, în vreme ce duşmanul continua să-mi spună: «Omul acela a murit noaptea trecută, imediat ce ai ieşit tu din casă»". A fost o încercare severă a credinţei, dar după ce s-a luptat ca să obţină victoria, pe când se apropia de casă „era atât de plăcut să văd lumina". Când a intrat, i-a spus femeii: „Nu te condamn că nu ai crezut ceea ce ţi-am spus ieri. Nu ţi-am vorbit cu certitudinea cu care spun lucrurile pe care le cunosc, însă am venit din nou, în dimineaţa aceasta, ca să-ţi reamintesc că soţul tău nu va muri; şi ca o dovadă că vorbele mele sunt adevărate, dacă va muri, o să vă întreţin eu, pe tine şi pe copii". Ea s-a luminat la faţă în mod vizibil şi de data aceasta 1-a crezut, iar el a plecat cu mare bucurie, cu totul altfel decât venise. „Mi se părea că cerul se coborâse pe pământ ca să se bucure, şi am ştiut că moartea nu va avea nicicând putere asupra lui. Acolo nu mai exista moarte", a spus el.
A fost plecat două zile, perioadă în care a refuzat să ia în considerare atacurile duşmanului. Pe când se întorcea, diavolul
80
continua să o ţină una şi bună, spunându-i că îl aşteaptă oamenii ca să-i dea vestea că omul murise şi să-1 roage să vorbească la înmormântare! Când a ajuns în staţie, câţiva credincioşi îl aşteptau, iar unul dintre ei a strigat: „Este în afara oricărui pericol. Din momentul în care ai părăsit casa, a început să se simtă mai bine!".
Următorul caz a fost şi mai dificil. Era vorba de o femeie, una din cele mai bune persoane convertite, în a cărei casă se ţinuseră întâlniri. Era soţia unuia pe care îl chema William Davies şi cumnata femeii bolnave de tuberculoză. Ea s-a îmbolnăvit grav după ce a dat naştere unui copil, iar doctorul nu i-a mai dat nici o speranţă de însănătoşire. Când Howells a intrat în casă, plângeau cu toţii. „Ştii care este voia Domnului?" a fost prima întrebare grăbită a lui William Davies. „El nu mi-a revelat-o încă" a răspuns el, „dar nu cred că o va lua la El fără să-mi spună". Aceasta a fost prima rază de speranţă. Nu mai era timp de amânare, iar William Davies, în neliniştea lui, îl zorea mai departe: „Crezi că îţi va vorbi astăzi?". „Cred că da", 1-a asigurat din nou. „O să merg acum acasă şi sunt sigur că-mi va vorbi".
întrebarea vitală, bineînţeles, era aceasta: care era voia lui Dumnezeu? Chiar dacă mijlocirea fusese câştigată, voia Domnului trebuia descoperită în fiecare caz; iar în situaţia aceasta, însuşi faptul că el dorea ca ea să trăiască putea să-i influenţeze judecata. Numai un om imparţial poate să afle voia lui Dumnezeu, aşa cum a spus Salvatorul în Ioan 5:30. întotdeauna Dumnezeu îi vorbea slujitorului Său, pe drumul acela de două mile. „V-am numit prieteni" nu era pentru el doar o teorie inutilă, ci vorbea de o relaţie preţioasă şi practică. El se aştepta întotdeauna ca învăţătorul să-Şi împărtăşească secretele cu el. Astfel, în timp ce umblau împreună, în ziua aceea, cuvântul Domnului i-a vorbit din nou: „Ea va fi vindecată şi nu va muri". „în momentul în care am auzit aceasta", a spus Rees, „am şi trăit bucuria vindecării".
El s-a întors devreme, în aceeaşi după-masă, la familia respectivă, deoarece fiecare minut conta. Acum putea chiar să şi glumească Puţin cu William Davies. „Dacă îţi spun care este voia Domnului, ^{0} să mă crezi? Dacă îţi spun că soţia ta se va face bine, reţine, nu trebuie să mai plângi! Dacă vrei să plângi, mai bine plânge acum, •nainte să-ţi spun!" „Duhul Sfânt era în casa aceea", a spus
81
Howells, „şi ştiam că El cucerise moartea. Luându-ne după împrejurările naturale, da, moartea era în cameră, însă eu aveam o pace perfectă. Am îngenuncheat şi ne-am rugat, alături de vreo şase dintre copii. Ce întâlnire de laudă am avut, iar din acea zi ea a început să-şi revină!".
Prin poziţia câştigată în mijlocirea sa pentru femeia bolnavă de tuberculoză, slujitorul lui Dumnezeu devenise sensibil la auzirea vocii Lui în cazurile de boală, într-un mod în care nu mai fusese niciodată înainte. în cazul primei femei, fusese un urcuş spiritual lung, dar acum descoperise că putea primi cuvântul Domnului într-o secundă. A avut atât de multe cazuri de felul acesta în perioada aceea, încât i se părea că aceasta va fi misiunea lui specială; şi obişnuia să îşi exprime adesea în acea vreme credinţa că va începe o nouă eră de vindecare în biserica creştină. Poate că numai eternitatea ne va putea spune câtă mijlocire a Duhului şi câtă credinţă în El au fost necesare pentru trezirea vindecării spirituale, care a fost adeverită în ultimii ani în multe părţi ale bisericii.

82

14 UN TATĂ PENTRU ORFANI

Când a murit femeia bolnavă de tuberculoză, a lăsat în urmă patru copii mici. Această încercare a fost atât de grea pentru soţul ei, încât a început să bea şi să-şi neglijeze copiii. Howells a simţit într-o zi povara acestui lucru, iar Domnul i-a arătat cu limpezime că trebuia să facă ceva pentru aceşti copii şi 1-a întrebat ce crede că ar trebui făcut. însă Howells nu I-a răspuns în nici un fel. Atunci i-a spus: „Dacă nu îmi dai nici un răspuns, vor trebui să meargă la azilul de săraci". Apoi 1-a întrebat: „Dacă i s-ar întâmpla ceva fratelui tău sau cumnatei tale, le-ai permite copiilor acestora să meargă la orfelinat?". „Bineînţeles că nu" a răspuns Howells. „De ce îmi răspunzi atât de repede, când este vorba de cei din neamul tău," i-a spus Domnul, „şi totuşf nu ai nimic de spus cu privire la aceşti patru orfani?". „Ei, bine, pentru că sângele apă nu se face." „Da, dar în Duhul, relaţiile spirituale sunt mai puternice decât cele fireşti!"

Situaţia a degenerat în criză atunci când tatăl şi-a părăsit copiii. Primul gând al lui Howells a fost să-şi asume responsabilitatea pentru ei, în calitate de tutore, şi să angajeze o femeie care să se mute cu ei în casă şi să aibă grijă de ei. Era mai mult decât ar fi făcut mulţi alţii, însă Domnul i-a spus: „Ei au nevoie de un tată - nu de un tutore. Eu sunt un Tată al orfanilor, însă nu pot să le fiu Tată din ceruri, trebuie să le fiu un Tată prin tine".

„A trebuit să mă gândesc la ce ar fi însemnat aceasta pentru mine - să stau cu ei şi să câştig suficient de mulţi bani ca să-i cresc, până când cel mai mic avea să ajungă la vârsta majoratului." Aceasta ar fi însemnat să-şi piardă cincisprezece sau douăzeci de ani din viaţă, împreună cu toate speranţele pe care le avea că

83

într-o zi va duce lumii mesajul Duhului Sfânt. De altfel, nici nu erau copiii lui; nu primise o dragoste de tată pentru ei şi nu avea nici cea mai mică pornire de a se implica în lucrul acesta.

Această provocare, care 1-a luat prin surprindere, era primul test menit să îi arate realitatea poziţiei sale de martir. Duhul Sfânt îl provoca în această privinţă. Trebuise să ia locul mamei lor în tuberculoză şi în moarte. însă acum, când Domnul o luase la El, îi reamintea de poziţia lui de „martir în viaţă". Dacă acea experienţă a fost reală, atunci trebuia să-i ia locul acum, prin grija pe care trebuia să o arate faţă de cei patru copii minori ai ei. Nu mai era nimic de comentat şi nu îndrăznea să pună la îndoială autoritatea Duhului Sfânt în viaţa sa. „Dar", şi-a spus el, „trebuie să ai natura lui Dumnezeu, ca să-i iubeşti pe copiii altora ca şi cum ar fi ai tăi". Astfel, I-a spus Domnului: „Sunt gata ca Tu să le fii un Tată prin mine, însă eu nu pot să le fiu tată, dacă nu îi iubeşti Tu prin mine, astfel încât să nu fie ca nişte copii adoptaţi, ci asemenea copiilor născuţi în familie. Iar pentru aceasta, trebuie să îmi schimbi natura".

Niciodată nu s-a gândit că Dumnezeu ar putea să-i dea o altă natură, însă acest lucru s-a întâmplat. într-o noapte, pe când stătea la marginea patului, a simţit că dragostea lui Dumnezeu se revarsă în el - dragostea Lui pentru cei orfani. Această iubire nemărginită curgea înspre aceşti patru copii mici - acum nimic nu-1 mai putea opri să meargă şi să trăiască cu ei. Simţea că aceştia aveau drepturi asupra lui şi a descris această experienţă în felul următor: „Orice copil fără părinţi putea să-i ceară lui Dumnezeu să-i fie Tată; la fel şi aceşti patru orfani puteau să-I ceară Duhului Sfânt să le fie Tată prin mine". însă dragostea divină nu se putea limita doar la patru. Apoi a adăugat: „Simţeam că iubesc fiecare copil din lume care nu avea pe nimeni care să-i poarte de grijă. Dragostea; lui Dumnezeu era aceea care se revărsa prin mine".

A aranjat ca cineva să aibă grijă de copii temporar, până când îşi făcea pregătirile să se mute la ei. Acum nu mai era un test, ci numai bucurie. Totuşi, chiar în ziua în care se pregătea să meargă la ei, trei surori ale mamei copiilor şi-au exprimat dorinţa să-i ia la ele şi să le asigure un cămin. Domnul i-a arătat că aceste oferte erau rânduite de El pentru ei, însă i-a spus şi că îşi câştigase| poziţia de „tată al orfanilor".

84

Dovada realităţii acestui fapt urma să fie văzută în anii următori. Nimeni din cei care au locuit cu Howells, în primii ani. la Colegiul Biblic, şi l-au văzut împreună cu doamna Howells îngrijind şi iubind copiii de misionari sau de refugiaţi evrei, pe unii în propria lor casă, iar pe mulţi alţii în familiile fericite ale misionarilor din apropiere, nu a putut să nu-şi dea seama de măsura în care Dumnezeu le dăduse, într-adevăr, o inimă de tată şi de mamă, care putea aduna, nu doar patru copii, ci chiar şi şaptezeci sub aripile lor.

Mai târziu, comentând pe marginea acestui lucru, Howells a spus: „Locul mijlocirii pe care l-am câştigat în perioada aceea îmi este de mare folos astăzi. Nu a mai fost nevoie ca Domnul să mă încerce din nou, decât dacă între timp s-ar fi strecurat în mine indiferenţa sau dacă aş fi recăzut în vechea stare. Din acea poziţie câştigată, cineva se poate ruga permanent pentru orfani, cerându-I Domnului să le fie Tată prin alţii, deoarece îi cere să facă prin alţii ceea ce ar vrea ca Domnul să facă prin el. Aceasta este legea mijlocirii, aplicată în fiecare plan al vieţii, şi anume că numai în măsura în care am fost testaţi şi ne-am dovedit dornici să facem un lucru putem mijloci pentru alţii. Cristos este Mijlocitor deoarece a luat locul fiecăruia pentru care S-a rugat. Noi nu suntem niciodată chemaţi să mijlocim pentru păcat; această mijlocire s-a făcut o dată pentru totdeauna; însă suntem chemaţi mereu să mijlocim pentru păcătoşi şi pentru nevoile lor, iar Duhul Sfânt nu poate niciodată «lega omul tare» prin noi la un nivel mai înalt decât acela în care a avut El mai întâi victorie în noi. Eu nu pot scoate lumea din altul, până când nu este scoasă din mine".

De asemenea, Domnul 1-a folosit pe Howells într-un mod minunat pentru a-Şi revela dragostea faţă de tatăl care îşi părăsise copiii. începând cu mai mult de şaisprezece ani în urmă, pe când [er]a băiat, Howells obişnuia să plătească o sumă de bani la Clubul de Binefacere pentru Bolnavi, un fel de casă de asigurări a satului. Insă Domnul i-a spus într-o zi să înceteze să mai plătească aceste [ra]te. „Deoarece Domnul intrase în posesia banilor mei", a spus "owells, „nu puteam să-i folosesc fără permisiunea Lui. Diavolul [m]ă avertiza tot timpul că nu voi avea bani albi pentru zile negre, [Cu] alte cuvinte, că voi ajunge la azilul de săraci - şi toată viaţa

mea mă îngrozise chiar şi numele acelui loc! Dar Domnul m-a îndemnat să mă bazez pe un verset din Scriptură: «Cel ce strânsese mult, n-avea nimic de prisos şi cel ce strânsese puţin nu ducea lipsă» (2 Corinteni 8:15)". Astfel, a trebuit să pună Clubul „pe altar" şi nu i s-a permis nici măcar să-şi scoată sumele deja achitate.

Dar la trei luni după ce bărbatul acela îşi părăsise copiii şi fusese obligat să părăsească districtul, în urma unui delict pe care-1 comisese, Howells a fost călăuzit, destul de ciudat, să plătească restanţele acestuia la Clubul de Binefacere pentru Bolnavi, iar apoi să continue să-i achite sumele la zi. Era o călăuzire surprinzătoare, deoarece, dacă fusese greşit pentru el să-şi plătească propria rată la Club, cum era bine să plătească contribuţia acestui om? Dar Duhul Sfânt i-a descoperit că nu faptul că-şi plătea suma la Club era greşit, ci motivaţia pe care o avea în menţinerea acestor rate. Domnul îl chemase în şcoala credinţei, prin urmare, poziţia credinţei, odată câştigată, trebuia să înlocuiască complet Clubul, în ciuda ideii care-i venea în minte despre azilul de săraci, „însă era la fel de clar", a spus Howells, „că nu putem spune că un lucru este rău pentru alţii, doar pentru că nouă ni s-a cerut să renunţăm la el; depinde de poziţia sau de nivelul la care am ajuns în viaţă". Astfel, a plătit rata acestui om, fără ca cineva să ştie despre aceasta.

Nu a mai auzit nimic despre el decât cu aproximativ cinci luni mai târziu, când a primit o scrisoare din partea lui, în care scria că fusese bolnav la pat cu tuberculoză şi că avusese o hemoragie puternică. Timp de două săptămâni se luptase cu el însuşi să se aşeze pe genunchi şi să-I ceară Domnului iertare, dar îi era prea ruşine s-o facă, pentru că adusese dezonoare „binecuvântatului Nume". Insă, într-o dimineaţă de duminică, lucrătorii din Armata Salvării s-au oprit în faţa casei sale şi, în timp ce cântau, el s-a dat jos din pat, s-a aşezat pe genunchi şi a primit iertare şi pace. Acum scria cât de rău îi părea că cedase ispitei şi că făcuse misiunea de ocară prin păcatul în care căzuse, şi le cerea prietenilor iertare, aşa cum îl iertase şi Domnul. Nu mai avea bani să-şi plătească chiria la apartament, însă doctorul îi aranjase să fie internat la azilul de săraci săptămâna următoare. Când omul a

auzit ce a făcut Howells pentru el, dragostea lui Dumnezeu 1-a copleşit. în loc să ajungă la azil, a fost dus în casa tatălui său şi a primit o guinee pe săptămână, timp de cinci luni, când a plecat plin de pace în prezenţa Domnului; iar celor mici le-au rămas 38 de lire după moartea lui. întâmplarea aceasta a avut un mare efect asupra satului, fiind şi o dovadă dată slujitorului Său că Domnul nu numai că îl putea ajuta să nu ajungă la azil, ci îi ajuta şi pe alţii prin el, dacă era perfect ascultător faţă de Duhul Sfânt.

Prin toate aceste experienţe, Domnul avusese în vedere două aspecte - binecuvântarea celor nevoiaşi şi transformarea slujitorului Său. „Duhul Sfânt m-a condus pas cu pas", a spus el. „Procesul de schimbare a naturii omeneşti (înlocuirea naturii egoiste cu natura divină) a fost foarte lent şi amar. Era o moarte zilnică

şi o reflectare a vieţii lui Cristos, însă viaţa aceea era viaţa unei victime. Cristos a fost cea mai mare Victimă, privind doar la o latură a Crucii, însă şi cel mai mare învingător, privind la cealaltă; şi calea zilnică era calea Crucii; fiecare motiv egoist şi fiecare gând egoist erau dintr-o dată anihilate de Duhul Sfânt. în zilele copilăriei mele, cel mai strict bărbat pe care-1 cunoscusem era învăţătorul de la şcoală, dar de atâtea ori am spus că Duhul Sfânt era de o mie de ori mai strict cu mine - învăţătorul mă putea judeca doar după acţiunile mele, însă Duhul Sfânt îmi judeca motivaţia".
într-o seară, de exemplu, împreună cu prietenul lui trebuia să vorbească în aer liber; prietenul său a predicat primul, iar Duhul Sfânt 1-a folosit atât de bine, încât Howells a început să se întrebe cum ar mai putea predica după el (el nu era un vorbitor foarte bun în public) şi din acest punct a început să nutrească gânduri de gelozie. „Nimeni nu a ştiut despre aceasta", a spus el, „dar în noaptea aceea Duhul Sfânt m-a biciuit şi m-a umilit până m-a făcut una cu pământul. Mi-a arătat urâţenia a ceea ce am făcut şi cum se putea folosi diavolul de un asemenea lucru pentru a pierde sufletele acelor oameni. Niciodată nu mai văzusem un lucru pe care să-1 urăsc mai mult, şi m-aş fi putut blestema pentru aceasta. «Nu ai venit aici, în aer liber, ca aceste suflete să fie binecuvântate?» Şi apoi a adăugat: «Şi dacă pentru aceasta ai venit, ce contează Prin cine le binecuvântez?». Mi-a spus să-mi mărturisesc păcatul

prietenului meu, şi dacă îl va mai vedea vreodată în mine, va trebui să-1 mărturisesc în public. Din acea zi înainte, n-am mai îndrăznit să nutresc vreun gând de gelozie; ca dovadă, de atunci Duhul Sfânt nu a mai venit niciodată la mine să-Şi împlinească cuvântul pe care mi 1-a spus. Indiferent ce avertizare de pedeapsă mi-ar fi dat, dacă nu ascultam, trebuia să-mi ispăşesc pedeapsa pe deplin. S-ar putea crede că aceasta era o viaţă de sclavie şi frică. Putea fi, pentru carne, dar pentru omul nou în Cristos era o viaţă de libertate deplină. La început am avut tendinţa să-mi plâng de milă şi să cârtesc la ideea pedepsei pentru neascultare, însă am văzut că, fie îmi pierd acest *eu* stricat într-o situaţie când mi se cere, fie voi îndura ruşinea expunerii lui, mai târziu. Am început să fiu de partea Duhului Sfânt şi împotriva mea, şi să privesc dezbrăcarea de *eu* ca pe o eliberare, mai degrabă decât ca pe o pierdere."

15 LORD RADSTOCK

La Convenţia Llandrindod din august 1909, Howells 1-a întâlnit din nou pe prietenul său, John Gosset, cu care corespondase pe marginea felicitării de Anul Nou. Auzindu-1 vorbind la o întâlnire despre rugăciune şi mijlocire, Gosset a fost atât de binecuvântat, încât i-a relatat lui Lord Radstock ce se întâmplase acolo. Ca urmare, Howells a fost rugat de către acesta din urmă să vorbească la o întâlnire specială pentru credincioşi. El s-a referit la două aspecte care fuseseră dovedite în propria lui experienţă, şi anume, la diferenţa dintre un luptător în rugăciune şi un mijlocitor. Se merită să menţionăm punctele asupra cărora a insistat, deşi au mai fost menţionate şi în capitolul anterior.
Un luptător în rugăciune se poate ruga pentru împlinirea unui lucru fără a dori neapărat ca răspunsul să vină prin el însuşi; şi nici măcar nu este legat să continue în rugăciune până când primeşte răspunsul. însă un mijlocitor este responsabil să-şi atingă obiectivul şi nu poate fi niciodată liber până nu şi 1-a atins. El va merge până în pânzele albe ca rugăciunea să primească răspuns prin el. însă, după ce şi-a câştigat poziţia de mijlocire, a fost testat Şi s-a dovedit vrednic, mijlocitorul poate pretinde toate binecuvântările de la nivelul acela, ori de câte ori este voia lui Dumnezeu să o facă. Este ca şi în geometria euclidiană, a punctat Howells: până la nivelul la care o persoană a demonstrat teoremele, Poate rezolva problemele cu ajutorul lor, dar nu şi mai departe; •ar la teoremele demonstrate nu mai trebuie să se întoarcă niciodată, decât dacă este nesigur de ele.
In timpul mesajului, Howells a atins şi problema vindecării divine şi a relatat lecţiile pe care i le predase

Domnul în cazul
89
femeii bolnave de tuberculoză: cum primul caz câştigat trebuise să meargă la altar, pentru că primele roade îi aparţineau lui Dumnezeu; şi cum, în ciuda faptului că Duhul Sfânt i-a dat mărturia interioară că reuşise, a trebuit să se comporte ca şi când mijlocirea ar fi fost un eşec; şi cum, prin aceasta, Domnul îi dăduse o asemenea sentinţă de moarte cărnii, încât, în toate cazurile viitoare de vindecare, eul să nu primească nici o slavă.
Spunând aceasta, nu avea nici o idee că şi Lord Radstock fusese condus într-un mod similar. Istorisirea a fost după aceea consemnată în biografia lui. El acceptase adevărul despre vindecarea divină, din Iacov 5:15: „Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav, şi Domnul îl va însănătoşi" şi şi-a promis în mod solemn că va acţiona pe baza lui; de fapt, el credea că neglijarea acestei porunci de către Biserică era cauza atâtor suferinţe. însă, după ce îşi luase poziţia, fiica lui cea mare s-a îmbolnăvit foarte tare. Cunoştea mulţi doctori printre prietenii lui credincioşi, însă s-a simţit îndemnat să le refuze ajutorul; şi totuşi, în ciuda credinţei sale în cuvântul lui Dumnezeu, „Cerul tăcea şi copilul a murit". Stând la căpătâiul patului ei de moarte, a primit puterea să spună: „Deşi El mă loveşte, eu totuşi mă voi încrede în El". A fost o încercare extraordinară a credinţei sale, care i-a cauzat o mare agonie personală, însă din acea durere el a ieşit mai mult decât biruitor, şi a fost folosit după aceea în sute de cazuri de vindecare divină. Cu toate acestea, nu a înţeles niciodată de ce a murit fiica lui, până nu 1-a ascultat pe Howells. A primit imediat cuvântul despre primele roade, care trebuiau să meargă la altar; însă 1-a mirat cum a putut Domnul să-i reveleze aceste legi tânărului Său slujitor. Acest lucru 1-a impresionat într-atât, încât i-a spus lui Rees Howells că Dumnezeu îi dăduse o lumină care trebuia transmisă mai departe bisericii lui Cristos, şi, pentru că o instruire universitară ar fi un avantaj, ar dori să-1 trimită la colegiu pe cheltuiala sa. De asemenea, i-a prezentat pe mai mulţi dintre prietenii lui şi i-a cerut să le repete şi acestora revelaţiile sale. însă, aşa cum a spus şi Howells, referitor la cerinţa lui Dumnezeu de a primi cele dintâi roade: „Numai o persoană care a trecut pe acolo va înţelege".
Gosset a fost atât de încântat de rezultatul vizitei, încât i-a spus lui Rees că i-ar plăcea să-i întâlnească pe mulţi dintre prietenii
lui din Londra, inclusiv pe Sir Robert Anderson, Directorul General al Poştelor. Astfel, 1-a invitat să vină la el în vizită. Aceasta a fost deschiderea unei noi uşi - ca tânărul miner să întâlnească „oameni din înalta societate"! După cum a spus: „Nimic nu-i plăcea omului meu natural mai mult decât o asemenea ocazie şi primul meu gând a fost: «Nu ştii unde vor duce toate acestea». Noi ocazii favorabile veneau din multe direcţii, însă aceasta mi-a plăcut mai mult decât oricare. Aveam o satisfacţie ascunsă să le spun şi prietenilor mei despre aceasta. Când le-am spus celor de acasă, au fost atât de încântaţi şi se gândeau că această viaţă ciudată se va termina, că voi renunţa la mâncarea simplă şi aşa mai departe! Din exterior, părea o mare onoare să mi se ceară să le vorbesc despre rugăciune şi mijlocire unor oameni ca Lord Radstock şi Sir Robert Anderson, dar prea puţin mă gândeam ce mare lecţie urma să mă înveţe Domnul prin toate acestea".

90
91

16 CHEMAT LA O VIAŢĂ ASCUNSĂ

Aproximativ la o lună de la primirea invitaţiei din partea lui Gosset, a venit o nouă chemare la mijlocire. Deşi mulţi beţivi din sat fuseseră convertiţi într-un mod glorios, mai erau câţiva bărbaţi! care nu reuşiseră să ajungă la mântuire. Cu toate că participau la întâlniri şi îşi exprimaseră dorinţa de a-L urma pe Domnul, erau I atât de înrobiţi de băutură, încât duşmanul continua să-i ţină cu] putere. Era o nouă nevoie de a „lega omul cel tare şi de a-i jefui i bunurile" De fapt, mijlocirea s-a dovedit a fi primul pas dini lucrarea publică spre o viaţă ascunsă.
Timp de trei ani, după terminarea zilei de muncă, Rees Howells] fusese în fiecare seară la misiune. Erau stabilite cinci întâlniri pe | săptămână, în fiecare seară, iar celelalte două seri şi le petrecea făcând vizite. Lucrul său în mină dura de la 7 dimineaţa până la 4.30 după-masa, apoi mai avea de făcut câte două mile

pe jos în ambele direcţii, indiferent de vreme. Nu mai avea când să frecventeze şi alte întâlniri, deoarece de-abia îşi părăsea uneori turma, îii timpul săptămânii, pentru a merge la Convenţia de la Llandrindod,; la care duceau cu ei cât mai mulţi din noii convertiţi. Lucrarea fusese atât de bine organizată, încât mulţi oameni din împrejurimi veneau duminica seara, şi părea să fie o trezire continuă. Efectul exterior asupra satului se putea observa în faptul că, dacă în urmă cu trei ani fabrica de bere trimitea aici, la fiecare două săptămâni, în zilele de salariu, câte două vagoane şi o căruţă încărcate c«i butoaie de bere, acum totul se redusese la o singură căruţă, şl aceasta era numai pe jumătate plină. Era o glumă obişnuită că cei de la fabrica de bere ar fi avut de câştigat dacă i-ar fi convins pe Rees Howells şi pe prietenii lui să devină acţionari! „Singurul;

92

duşman pe care îl aveam", a spus Howells, „era diavolul însuşi! Xoţi oamenii ne respectau, deoarece ştiau că ne aflam acolo pentru prosperitatea lor. Deşi în interior treceam adesea prin încercări şi teste, ei nu aflau nimic din toate acestea; pentru ei era o trezire continuă. O, cât de preţios ne era Numele lui Isus! La întâlnirile ţinute în aer liber, toată regiunea răsuna de cântarea «Binecuvântat să fie Numele Domnului»".

Dificultatea pe care o avea Howells era să-şi găsească timp pentru rugăciune. într-adevăr, singura posibilitate era în plimbarea de două mile spre misiune, din care doar o milă putea fi singur, întotdeauna încerca să fie singur pe parcursul acelei mile şi, după ce lăsa în urmă ultima casă, îşi scotea pălăria şi continua să meargă având o atitudine de rugăciune. Obiceiurile din vremurile acelea excludeau orice posibilitate de a ieşi din casă fără să ai capul acoperit, însă, când era singur, prezenţa lui Dumnezeu îi era atât de reală, încât întotdeauna îşi descoperea capul. Acest lucru i-a devenit atât de obişnuit, încât nu se întâmpla niciodată să treacă de ultima casă, fără să-şi pună şapca în buzunar, iar când se întorcea seara târziu, după ce luminile oraşului se stingeau, mergea astfel întregul drum. Dar indiferent cât de curios ni s-ar părea nouă, celor de astăzi, nimic nu l-ar fi putut face să meargă fără şapcă în timpul zilei! După cum a spus: „Brigada celor fără pălărie nu era cunoscută în vremea aceea!".

Acest obicei, aparent neînsemnat, a fost primul folosit de Duhul pentru a-1 face să moară faţă de influenţa opiniei publice. Intr-o duminică dimineaţa, foarte devreme, se ruga Domnului, iar ulterior a relatat: „Slava acelei dimineţi era cu mult mai strălucitoare decât lumina soarelui. Era o asemenea pace şi o tăcere atât de solemnă, încât simţeam că locul acela era sfânt. Mai simţisem aceasta şi înainte, dar în acea dimineaţă sentimentul era cu mult mai intens, ca şi cum cuvintele lui Isaia deveniseră un fapt: «Şi lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare, ca lumina a şapte zile». Domnul mi-a arătat apoi că locul rămânerii în mijlocire la ᶜare mă chemase era să-mi păstrez o atitudine de rugăciune pe tot Parcursul zilei. Pentru prima dată nu-mi puteam lua pălăria cu "rine! Să trec prin oraş, spre misiune, fără pălărie mi se părea •mposibil, niciodată nu puteam face aşa ceva! *Niciodată!* Slava

L

93

s-a îndepărtat repede, soarele nu avea mai multă lumină ca de obicei, dacă nu cumva avea chiar mai puţină, şi, o, ce întuneric m-a copleşit! Cât de mult îmi doream să nu mai merg nicăieri în dimineaţa aceea. Nici chiar postul nu se putea compara cu ceea ce mi se cerea acum. în încercarea cu postul nu fuseseră implicaţi decât cei de acasă, dar în lucrul acesta urma să mă dau în spectacol în faţa întregului oraş. Niciodată nu se mai văzuse un om fără pălărie pe stradă!".

Când s-a apropiat timpul să meargă la misiune, Duhul Sfânt i-a spus să nu mai meargă, dacă nu avea de gând să asculte. în timp ce era pe genunchi, Domnul i-a cerut să-i spună motivele pentru care nu dorea să asculte. Dorea să iasă din prezenţa Domnului? Nu, nici vorbă de asta. Singurul motiv pe care 1-a putut invoca a fost acela că influenţa opiniei publice era atât de mare asupra lui, încât nu va fi în stare să o suporte; prin urmare Domnul i-a spus căi tocmai din motivul acesta îi ceruse să procedeze astfel şi că nuj putea să mai predice despre a fi mort faţă de lume, dacă nu avea victorie asupra acestui lucru. „Cât de multă lume este în noi, când credem adesea că suntem morţi faţă de ea!" a comentat Howells. „Obişnuiam să râd de un bărbat care îşi pusese pe cap o şapcă a Armatei Salvării, iar acum cât de mult îmi doream să

vină ziua când Duhul Sfânt mi-ar permite să port măcar una de felul acela! însă El nu îmi dădea voie să fac nici un compromis. A trebuit să spun: «Sunt un sclav, Tu să mă treci prin aceasta!»"
Se gândea ce mult ar însemna dacă ar putea-o evita pe maică-sa, pentru că acest lucru, pe lângă post, ar fi făcut-o cu siguranţă să creadă că ceva nu era în regulă cu el. Ar fi făcut orice, numai să nu-i rănească sentimentele. Familia lor era bine cunoscută şi foarte respectată în oraş, iar gândul de a-şi face părinţii de ocară a făcut ca testul să fie de două ori mai greu. „Eram la etaj şi măj rugam", spunea el, „încercând să îmi adun puterile, pe cât posibil, însă Domnul părea să fie foarte departe. Adesea, într-o încercare, ai impresia că nu există nici un Dumnezeu în lume".
Mama lui ştia că întârzia mai mult decât de obicei şi 1-a auzii coborând scările. A venit să-1 întâlnească, ţinându-i în mână pălăria, periindu-i-o, cu grijă maternă. „Când i-am spus că n-o să-mi iau pălăria cu mine" a spus el, „mă gândeam la cuvintele
bătrânului Simeon adresate Măriei: «O sabie îţi va străpunse sufletul»". Ce greu este pentru părinţi să-şi vadă unul din fii umblând pe o cale ciudată!
„Nu voi uita niciodată cum am mers prin oraş în ziua aceea, trecând pe lângă oamenii care se duceau la alte biserici. Să nu mai vorbim despre a fi mort faţă de lume! Cel mai fin nerv din mine era sensibil la influenţa ei! Nu eram cu mult mai bun decât un om orb. Se părea că diavolul adunase toate forţele iadului ca să atace această simplă ascultare. în ea însăşi, aceasta nu însemna nimic; fusesem chemat doar să-mi petrec ziua având o atitudine de rugăciune, şi aceasta însemna puţină separare de lume. Dar, ce să mai vorbim de adâncimile acestei respectabile naturi egoiste, decât că era pe cale de a fi schimbată cu natura divină! A fost o mare uşurare să ajung la misiune. Era ca o cetate de scăpare din mâna răzbunătorului sângelui, iar după trecerea testului, obişnuiam adesea să râdem pe această temă."
însă această atitudine de rugăciune nu trebuia menţinută doar duminicile. „Indiferent că lucram, umblam sau făceam altceva, sufletele pentru care mă rugam trebuiau să fie în inima mea"; deci aceasta însemna că trebuia să umble în fiecare zi fără pălărie. „Intr-o anumită măsură, am avut victorie asupra acestui lucru", a spus el, „dar era o adevărată moarte să merg la lucru fără ea; totuşi, a ajuns să-mi fie mai greu să nu ascult, decât să ascult, iar oamenii s-au obişnuit cu aceasta".
Punându-1 pe Rees deoparte pentru El însuşi, Domnul Se pregătea să-1 ducă mult mai departe. Urma să-1 facă să renunţe total la slujirea publică, iar următorul pas a venit printr-un atac [a]l duşmanului asupra prietenului şi colaboratorului său deosebit în lucrare. Ei ţineau unul la celălalt şi, „prin natura lui", a spus Howells, prietenul lui „era unul din cei mai simpatici oameni pe care-1 întâlnisem vreodată. Pe deasupra, asemenea lui Apolo, era elocvent şi cunoştea bine Scripturile". însă duşmanul, prin unii [Cr]edincioşi, a început să-i spună că atâta timp cât rămânea cu [^e]es Howells în sat, nu îşi va putea atinge întregul potenţial şi că [tr]ebuia să aibă o lucrare a sa proprie. Domnul i-a arătat lui "°wells seriozitatea acestui atac şi că el era singurul care îşi P[u]tea salva prietenul: „Singura cale prin care poţi rezolva această

situaţie este de a-i oferi însuşi lucrul pe care duşmanul îi spune că nu-1 va obţine. De ce nu îi dai lui conducerea misiunii? Retrage-te, dă-i lui primul loc şi mijloceşte pentru el. Roagă-te ca misiunea să aibă un succes mai mare în mâinile lui decât în mâinile tale". Şi i-a reamintit că acesta era unul din lucrurile pe care i le descoperise cu câţiva ani mai înainte la Llandrindod.
Trebuia să se gândească la efectul pe care lucrul acesta îl va avea asupra vieţii sale. „Timp de trei ani de zile mi-am investit tot timpul, banii şi tot ce aveam, în misiune" a spus el, „şi fusesem] acolo în fiecare seară. Iar acum, când aveam mari perspective, EU îmi cerea să mă dau la o parte şi să-mi ajut din umbră prietenul, aşa cum mă susţinuse şi el mai înainte. Misiunea creştea şi urma să devină şi mai cunoscută, iar oamenii, în mod normal, ar atribui tot succesul acesteia prietenului meu; ei nu vor vedea niciodată şi nu-şi vor aminti că a fost nevoie de cineva care să aşeze temelia. Era un mare conflict interior să-i permit prietenului meu să obţină succesul exterior. Acesta era următorul nivel al eului de care se ocupa Duhul Sfânt; şi a fost un proces greu să-i permit să fie înlocuit cu natura Sa divină. Timp de trei zile n-am putut să accept acest lucru da bunăvoie, dar ştiam că voi fi determinat să o fac. Acesta era modul] în care lucra Dumnezeu, ca să am la fel de multă bucurie într-d viaţă ascunsă, ca şi într-o viaţă deschisă şi plină de succes. Dacă ţelul vieţii mele era să fac voia lui Dumnezeu, atunci puteam spune cu adevărat că ambele

posibilităţi îmi dădeau la fel de multă bucurie"! A fost ajutat în acea perioadă de povestirea despre Madame GuyonJ în care procesul de sfinţire a fost foarte evident. Chiar şi în închisoarea ea obişnuia să spună: „Nu mai cer nimic, la bine şi la rău, dec» unirea cu voia Ta sfântă".
Dumnezeu 1-a trecut prin aceasta şi a realizat o nouă schimbară profundă în natura sa. Ca şi Ionatan, putea să-1 iubească pe omul care i-a luat locul. El i-a împărtăşit acest lucru prietenului său şl i-a spus cum 1-a călăuzit Dumnezeu şi că, din punctul acelsa misiunea urma să devină a lui, în timp ce el îl va susţine dii umbră în rugăciune: „Zideşte-o ca pe o mare misiune. Domnul vi câştiga prin tine suflete şi eu mă voi ruga pentru tine. Vreau ci misiunea să aibă un succes mai mare prin tine decât a avut prii mine".

17

BRIGADA CELOR FĂRĂ PĂLĂRIE

La scurtă vreme după ce Howells îi încredinţase misiunea prietenului său, a sosit de la Londra scrisoarea pe care o aştepta, prin care era invitat să meargă în vizită la Gosset în următoarea săptămână. Primul lui gând a fost că nu putea să meargă, deoarece fusese chemat să atingă un nou nivel în mijlocire, şi pentru aceasta ar fi avut nevoie de trei luni. S-a dus la culcare cu sentimentul că făcuse un adevărat sacrificiu. însă, îri dimineaţa următoare, Domnul 1-a întrebat „De ce nu te duci la Londra?". „Din cauza mijlocirii." Duhul Sfânt ne va examina întotdeauna în profunzime, pentru a afla cele mai adânci şi ascunse rădăcini ale eului. „Spune-mi adevăratul motiv pentru care nu vrei să mergi," i-a spus El. Howells a trebuit să mărturisească adevărata cauză: nu putea da ochi cu cei din Londra fără pălărie. „Am avut victorie asupra acestei probleme acasă", a spus el, „dar să mă duc şi la Londra astfel, fiind oaspetele unor oameni din înalta societate, nici nu intra în discuţie. Ştiam că Gosset nu mi-ar permite vreodată să-1 insult. Eram sensibil la sentimentele celorlalţi oameni, iar după ce acesta mi-a arătat atâta bunătate, aş fi refuzat orice sumă de bam, numai să nu-1 insult! Firea a inventat o mie şi una de [Sc]uze! însă Duhul Sfânt n-a acceptat-o pe nici una. El planificase [tQ]ate acestea pentru a-mi arăta dacă îl ascultam pe El mai mult [de]cât îi ascultam pe oameni. Oamenii spun uneori într-un mod toarte superficial că este o onoare să fii nebun de dragul lui [Cr]stos, însă este cu totul altceva să-ţi ceară Duhul Sfânt să fii nebun".
96

1

97
Conflictul era intens. I-a venit în minte pe moment chiar şi gândul să renunţe la „această viaţă de predare, de sclavie, la această moarte zilnică şi să trăiască doar o viaţă creştină obişnuită",! cum trăiau mulţi dintre prietenii lui. însă Duhul îl menţinea înj realitatea poziţiei de „martir în viaţă", fără a avea pretenţii maij mari de la această viaţă pământească decât ar putea să aibă un **omi** mort. Aşa cum s-a întâmplat întotdeauna, a avut unele întrebări, până ce a ajuns în realitate să fie întru totul de acord cu lucrarea! pe care o făcea Duhul Sfânt, însă ştia că nu avea dreptul de a alege în această problemă; nu îndrăznea nici să-şi arate încăpăţânarea, ca să nu cumva să-şi piardă privilegiul poziţiei de martir.
Duhul, „care niciodată nu te împinge de la spate", 1-a atras cu funii de dragoste, arătându-i crucea amară pe care a purtat-oj Domnul. După cum spune Scriptura: „Nu avea nici frumuseţe, nici strălucire; era dispreţuit şi respins de oameni, lovit de Dumnezeu! şi mâhnit". „în cadrul misiunii", spunea Howells, „obişnuiam să] cântăm:
Unde mă conduce, acolo îl voi urma...
Mă voi duce cu El prin Grădină,
Voi merge alături de El întregul drum.
Dar ce luptă amară era să merg acum cu El! L-am rugat să-mii arate din Scriptură exemple în care le-a cerut unor slujitori ai Săi! din trecut să facă asemenea lucruri, în cazul în care Gosset **şij** prietenii lui şi-ar fi exprimat dorinţa să le dovedesc cu Scriptura! ceea ce făceam. I-am spus că voi fi gata să merg, dacă îmi va da un răspuns. Atunci mi-au trecut prin minte imaginile lui Ioan **Botezătorul** şi Ilie: unul îmbrăcat într-

o haină din păr de cămilă şi cu mâncarea sa care consta din lăcuste şi miere sălbatică, **şil** celălalt care şi-a petrecut trei ani şi jumătate între o peşteră şi **îni** casa unei văduve, unde obişnuia să ia ultima masă a zilei. Aceasta! fusese calea crucii lor spre putere.
Domnul mă trecea mereu prin situaţii grele şi, când se întâmpla! aşa, obişnuiam să-i spun râzând: «Ei bine, Doamne, trece-mă **Til** prin asta». Astfel, am cedat, însă de data aceasta m-am **plana** puţin. Când mi-a adus aminte de Ioan Botezătorul, am început să mă tem că m-ar putea trimite la Londra şi fără alte lucruri, în afară de pălărie! Prin urmare mi-am ocupat toată ziua cu activităţi,!
98
pentru a nu fi disponibil, în cazul în care ar mai fi adăugat ceva la ascultarea mea".
A sosit şi ziua în care trebuia să meargă la Londra. Mama lui se obişnuise deja cu faptul că nu-şi purta pălăria în oraşul lui, însă acum i-o pregătise şi o periase bine toată dimineaţa. Acesta era primul test! Diavolul i-a şoptit la ureche că ar fi mai bine să-şi ia măcar o şapcă în buzunar, în cazul în care urma să plouă; însă a trebuit să admită că o umbrelă era totuşi mai potrivită!
Când trenul cu aburi intra în Paddington, relata el, se simţea asemenea unui om care se îndrepta spre eşafod! Gosset îl aştepta acolo şi, când a păşit din vagon, i-a urat un bun venit regesc. Apoi şi-a băgat capul în compartiment şi a spus: „ţi-ai uitat pălăria în tren". „Nu, nu mi-am luat pălăria." „Ce? Ai venit la Londra fără pălărie? O, nu, nu se poate! Rees, trebuie să-ţi dai seama că aici nu mai eşti la ţară. Nu poţi veni la Londra fără pălărie." „Atunci trebuie să mă întorc." „Nu se pune problema să te întorci" a răspuns Gosset; „problema este că trebuie să-ţi pui pălărie".
„Niciodată nu mi-a fost atât de milă de un om pe cât mi-a fost de gazda mea", a spus Howells, „când treceam cu o maşină decapotabilă din Paddington spre Piccadilly. Era roşu ca un homar, şi pe drum mi-a spus: «Am o şapcă nouă acasă, una foarte scumpă, care nu mi-e bună. O să ţi-o dau pe aceea». A trebuit să îi spun atunci că dacă mi-ar fi dat toate şepcile din Londra, ca să le port în acea zi de Crăciun, n-aş alege nici una, pentru că umblarea fără pălărie era una din condiţiile de a rămâne în El, cu scopul de a atinge un nou nivel al mijlocirii. Mi-a spus după aceea că mândria lui nu mai fusese niciodată atinsă în modul în care fusese atinsă atunci. Domnul încercase să se ocupe şi mai înainte de ea, însă el n-a permis nimănui acest lucru. A spus că roşise mai mult în timpul acelei călătorii cu maşina decât în toată viaţa lui".
Dacă pălăria stârnise un asemenea conflict, ce urma să spună când va afla de post şi de mâncarea simplă? Ce avea să creadă despre „meniul lui Daniel"? în timp ce aştepta masa, el îi citea lui Howells lista tuturor invitaţilor la masă. „Ce povară s-a lăsat asupra mea!" a spus Rees. „Trebuia din nou să-mi apăr poziţia. Ştiam că puteam mânca doar două mese pe zi din cea mai simplă mâncare, atunci care era rostul acestor mese? Nu am spus nici un
99

I

cuvânt; nu puteam niciodată vorbi înainte de a fi constrâns să o fac, şi nici atunci nu aveam suficientă putere! Clopoţelul a sunat şi ne-am aşezat la masă. «Toate acestea au fost pregătite pentru tine», a spus el, «şi aş vrea să guşti din fiecare fel de pe masă». Atunci a trebuit să-i mărturisesc faptul că în următoarele trei luni trebuia să mănânc numai două mese pe zi, care să conţină doar pâine, brânză şi supă! Şi-a pus mâinile în cap şi a exclamat: «Ce mi-ai făcut, Rees? Ce vor spune invitaţii despre musafirul meu? Vor crede că este unul din profeţii din vechime?». Amândoi am râs tare şi i-am vorbit despre testul prin care Domnul îmi cerea să îl ascult şi să merg la Londra... I-am spus că a-1 insulta, după toată bunătatea arătată faţă de mine, a fost mai mult decât mă aşteptam, când îmi luasem poziţia de rămânere. «Cred că faci toate acestea pentru a-i câştiga pe cei pierduţi», a fost răspunsul lui, «şi iată-mă aici, un om de acum în vârstă, care nu am făcut practic nimic ca să-i câştig». Apoi mi-a spus: «Să nu cumva să nu îl asculţi pe Dumnezeu, chiar dacă te-ar invita regele însuşi la masă»; însă, în acelaşi timp, a spus: «Nu pot merge alături de tine în Piccadilly! Trebuie să mergi cu doi metri mai în faţă sau mai în spate!». Am râs ore întregi. O asemenea cruce şi, totuşi, ce victorie extraordinară!"
Gosset 1-a luat cu el să-şi viziteze toţi prietenii şi s-au bucurat de „un bun venit şi de un timp deosebit cu fiecare dintre ei, mai ales cu Lord Radstock şi cu Sir Robert Anderson. Domnul mă încerca dorind să vadă dacă înalta societate mă va influenţa şi am putut spune că eram mort faţă de toate acestea".

însă, abia în ultima zi Dumnezeu i-a descoperit adevăratul scop al vizitei lui acolo. Cu o seară înainte de plecare, Gosset a intrat în camera lui şi i-a spus: „Dumnezeu mi-a revelat ceva.j Mi-a spus că îmi va binecuvânta casa, pentru că tu ai fost aici, aşa cum a binecuvântat casa lui Obed-Edom, datorită prezenţei[1] Chivotului lui Dumnezeu". „în timp ce vorbea", a spus Howells.i „locul s-a umplut de prezenţa lui Dumnezeu, astfel încât abia na mai puteam ţine pe picioare". în dimineaţa următoare, Domnul 1-a călăuzit pe Howells să citească despre femeia sunamită şi să-1 spună astfel lui Gosset: „Ştii că tu ai făcut faţă de mine acelaşi lucru pe care femeia 1-a făcut pentru profet? în acelaşi fel tel
100
întreb: «Ce ai dori să ţi se facă?». Orice binecuvântare ai dori de la Dumnezeu. El ţi-o va da". S-a prăbuşit în lacrimi. A spus că avea o singură mare dorinţă, ca fiul său din armată, căpitanul Ralph Gosset, care uitase căile în care fusese crescut şi urma să se întoarcă din Africa, să nu-şi mai desconsidere familia. „Dumnezeu va face mai mult" i-a răspuns Howells. „El nu se va întoarce în armată fără să fie convertit." Aceasta urma să fie împlinirea cuvântului adresat de Mântuitorul celor şaptezeci: „în orice casă veţi intra, să spuneţi mai întâi: «Pacea să fie peste casa aceasta». Şi dacă acolo este un fiu al păcii, pacea voastră să se odihnească peste el".

101

18 JURĂMÂNTUL DE NAZIREU

Cărarea mijlocirii pe care mergea acum Howells a devenit mai clară şi a început să urce. Situaţiile grele pentru care fusese chemat să mijlocească în continuare erau toate în sat şi sun influenţa lui personală. însă, în cazul fiului lui Gosset, era vorba de un suflet pe care nu-1 mai văzuse şi pe care probabil nici nu urma să-1 vadă vreodată, pe care nu-1 putea influenţa altfel decât pe calea Tronului. Domnul i-a spus: „Acesta va fi cazul prin care va fi testată mijlocirea ta". Era evident că Domnul îşi pregătea slujitorul pentru a atinge o poziţie mult mai înaltă decât atinsese vreodată. Pentru acest scop urma să renunţe la lucrarea pe care o avea în mijlocul oamenilor şi să se ocupe numai de relaţia lui cu Dumnezeu. Rugăciunea era destul de precisă, fusese aşternută pe hârtie şi semnată, atât de Gosset, cât şi de el, urmând ca fiecare să păstreze câte un exemplar. Howells considera scrisoarea **cal** făcând parte din cele mai preţioase lucruri pe care le avea înj posesie.

29 Oct. 1909 89, PICCADILLY. w
Este dorinţa inimii mele ca Ralph să fie convertit, iar Rees
Howells este întru totul de acord să-şi ia poziţia de mijlocire
***pentru** manifestarea acestei îndurări considerabile. Dorinţa noastră*
este ca el să fie convertit înainte de a se întoarce din permisie.
***Rees** Howells Gosset*

Când s-a întors din Londra, i s-a cerut să stea pe genunchi timp de trei ore în fiecare seară, ca parte a rămânerii lui în Cristos, şi anume de la ora 6 la 9, după ce venea de la mină. A văzut că
102
Domnul îl pregătise pentru aceasta în urmă cu câteva săptămâni, când îi ceruse să renunţe la poziţia de conducere pe care o avea în cadrul misiunii şi să i-o încredinţeze prietenului lui. Acum era chemat să renunţe la toate activităţile spirituale din exterior, precum şi la frecventarea întâlnirilor misiunii. Trebuia să-şi citească Biblia în genunchi, aşa cum obişnuia dintotdeauna, iar Duhul Sfânt urma să-i fie învăţător. „Mi-a luat o vreme înainte de a învăţa să stau în linişte absolută în prezenţa Sa", a spus el. „Eram atât de obişnuit să predic, încât ori de câte ori aveam o nouă lumină din Cuvânt, mă trezeam că încep să predic, fără să-mi dau seama, deşi acolo nu se afla nimeni! Trebuia mereu să renunţ la acest obicei." Condiţiile esenţiale ale rămânerii erau: (1) postul -două mese pe zi; (2) trăirea într-o atitudine de rugăciune - ceea ce însemna să umble fără pălărie; (3) renunţarea la întreaga slujire exterioară în cadrul misiunii şi neparticiparea la nici un serviciu; (4) timp de trei ore, seara, trebuia să stea pe genunchi; în primele două citea Cuvântul, iar în ultima aştepta înaintea lui Dumnezeu. Ştia că mai erau şi alte poziţii ale rămânerii, însă lui nu îi fuseseră încredinţate până în acel moment.

Această viaţă de a rămâne ascuns, după atâţia ani de activitate, era într-adevăr diferită de aceea pe care o trăise. în loc să aibă părtăşie cu creştinii, trebuia să stea doar cu Domnul. Nu i s-a permis nici măcar să le spună celor de acasă sau cercului mai larg de prieteni că el îi încredinţase prietenului său misiunea şi că apucase de bună voie pe această cărare a mijlocirii. Prin urmare, s-a răspândit zvonul că fusese dezamăgit, dintr-un anume motiv, în timpul vizitei sale la Londra, fapt care îl făcuse să renunţe la misiune şi să nu mai participe niciodată la vreun serviciu de închinare.

La început i s-a părut că nu va reuşi niciodată să poată experimenta în perioada acestei vieţuiri ascunse bucuria pe care o trăise în timpul muncii active. I se părea o mare tragedie să poată primi atâta lumină din Cuvânt şi să nu o poată împărtăşi şi altora; îi venise chiar şi ideea că Dumnezeu nu îi va mai permite [s]ă predice vreodată. Un alt dezavantaj pe care-1 observase era că [n]u îi era la fel de uşor să se roage serile cum îi era dimineţile, deoarece lucrurile petrecute pe parcursul zilei îi copleşeau mintea,

şi la început îi era greu să le alunge afară. „Cât de greu ne estel să reducem la tăcere vocile eului, chiar şi când reuşim să **nel** îndepărtăm de prezenţa oamenilor", obişnuia el să spună. „Dar după o perioadă, Domnul m-a adus în punctul în care, în momentul în care închideam uşa, la ora şase, lăsam afară lumea şi aveam acces imediat în prezenţa Lui. Era o părtăşie perfectă. Puteam spune cu adevărat: «Atât de aproape, lipit de tine, Dumnezeule; nu pot să fiu mai aproape; căci, în persoana Fiului Tău, sunt la •■ fel de aproape de Tine ca El»".

Domnul i-a împărtăşit apoi că trebuia să fie deschis pentru a j fi ridicat de El în orice poziţie de care s-au bucurat profeţii şi | apostolii. „Am văzut cum nelegiuirea naţiunii a fost pusă asupra lui Ezechiel", a spus el, „însă nu îmi mai era teamă că voi fi testat în problema mâncării, aşa cum a fost el. Nu mă temeam nici când mă gândeam la Ieremia sau la Isaia! N-a existat vreodată un asemenea profet ca acest om de viţă nobilă, unul din cei mai mari oameni de stat şi scriitori, însă am văzut cum 1-a smerit Duhul Sfânt în ceea ce i-a cerut să facă (Isaia 20). Singura mângâiere pe care o aveam era că, începând să citesc de la Geneza, mi-ar fi trebuit aproximativ două luni ca să ajung la el! însă, am reuşit mult mai repede să înţeleg un alt aspect, pe care nu mi l-am mai putut scoate din minte. Nu am fost testat din Geneza, ci când am ajuns în Numeri 6:2-6: «Când un bărbat sau o femeie se va despărţi de ceilalţi, făcând o juruinţă de nazireat, ca să se închine Domnului, să se ferească de vin şi de băutură îmbătătoare; să nu bea nici oţet făcut din vin, nici oţet făcut din vreo băutură îmbătătoare; să nu bea nici o băutură stoarsă din struguri, şi să nu mănânce struguri proaspeţi nici uscaţi. în timpul nazireatului lui, să nu mănânce nimic care vine din viţă, de la sâmburi până la pieliţa strugurelui. în tot timpul nazireatului, briciul să nu treacă pe capul lui; până la împlinirea zilelor pentru care s-a închinat Domnului, va fi sfânt; să-şi lase părul să crească în voie. în tot timpul cât s-a făgăduit Domnului prin jurământ, să nu se apropie de un mort». Şi Duhul Sfânt mi-a spus: «în timpul acestei mijlociri, trebuie să trăieşti astfel. Dacă tatăl tău sau mama ta mor, tu nu trebuie să te apropii de ei şi sub nici un chip să nu foloseşti aparatul de ras».

Atunci I-am spus Domnului că ar fi mult mai bine să mor. decât să fac una ca asta. Aveam doar treizeci de ani, eram unul din cei şase fraţi care trăiseră cu toţii o viaţă cât se poate de respectabilă, şi ştiam că aceştia nu îmi vor permite să trăiesc astfel în aceeaşi casă cu ei. Să umblu fără pălărie a fost destul de rău, însă lucrul acesta era de o mie de ori mai rău. M-am gândit că orice bărbat care îşi lasă barbă cel puţin şi-o aranjează în fiecare săptămînă, însă un nazireu nu avea voie să pună foarfecele în părul sau barba lui. Atunci diavolul mi-a şoptit: «în aceste condiţii, în şase luni barba îţi va ajunge până la genunchi, şi singurul loc potrivit pentru tine va fi la azilul de nebuni. Şi nici n-ar fi chiar aşa de rău, dacă ai merge doar tu acolo, cel mai rău ar fi să-i faci şi pe părinţii tăi să te urmeze».

I-am spus Duhului Sfânt că nu cunoşteam pe nimeni care să fi fost chemat să facă un asemenea lucru în această generaţie, deci cum aş putea să-1 fac eu? însă, ca de obicei, El insista sa descopere adevăratul motiv al refuzului meu. Scuzele nu aveau nici o greutate în faţa Lui. «Spune-mi adevărul», mi-a spus, «de

ce nu eşti gata să umbli ca Samuel sau ca Ioan Botezătorul?». «Din cauza părinţilor mei", am răspuns. «Vrei să spui că prin aceasta îi faci să moară sau să ajungă la azil?» Şi într-adevăr, credeam că acesta era motivul. Dar Domnul a continuat: «Pune-ţi părinţii pe cruce. Mama mea era în mulţime, când Eu - cea mai mare Victimă pe care a cunoscut-o lumea vreodată - atârnam pe cruce. Spune-mi adevăratul motiv pentru care nu doreşti să asculţi». «Adevăratul motiv este că influenţa oamenilor asupra mea va fi prea puternică şi mă tem că voi fi biruit de ea.» «Exact», a spus El. «Şi tocmai de aceea vreau să faci asta. Dacă n-ar exista nici un pic de lume în tine, cum ar putea lumea să te influenţeze? A influenţat lumea vreodată o persoană moartă? Vei fi nazireu, până. când toate acestea vor fi scoase din tine». Apoi a adăugat: «Nu este cumva barba mai naturală pentru un bărbat decât rasul?». Şi a trebuit să admit că era. I-am mai spus un lucru Domnului: «A fost destul de rău pentru mine când i-am primit pe vagabonzi acasă, dar ca s& ajung eu însumi un vagabond... ştiu că fraţii mei nu vor accepta să trăiască sub acelaşi acoperiş cu mine. Dă-mi voie să rcią mut într-o cameră cu chirie». însă El mi-a răspuns: «Nu,

trebuie să aplici lucrul acesta acasă. înainte de a atinge aceasi poziţie, fiecare afecţiune naturală, fiecare legătură apropiată trebui ruptă, până când sufletele altor oameni îţi vor deveni la fel dragi ca şi sufletul propriu»".

Ştia că trebuia să treacă prin aceasta şi nu avea nici un rost dea cu piciorul într-un ţepuş. Trebuia doar să spună, ca de obicei „Trece-mă Tu prin aceasta", şi avea nevoie să-1 treacă! Mai av câteva zile de har, înainte ca cei de acasă şi lumea exterioară să observe absenţa aparatului de ras. Trebuia să fie pregătit pentru efectul pe care urma să-1 aibă asupra lor. Toate acestea se petreceau doar la câteva săptămâni după ceea ce părea a fi deschiderea unor perspective deosebite în viaţa sa, în urma invitaţiei la Londra. Tatăl lui Gosset era prieten apropiat cu Regele Edward al VH-lea, iar vizita lui Rees la casa lui Gosset fusese un eveniment şi î; viaţa tatălui acestuia; în ziarul local apăruse un anunţ despi aceasta, şi ştia că venise din partea tatălui său. în acelaşi timp, e bine ca oamenii să vadă că o persoană plină de Duhul Sfânt putea sta atât în compania domnilor, cât şi a vagabonzilor! Părinţii lui erau cu adevărat mândri de el şi aşteptau cu nerăbdare o nouă ocazie. Pe toate cărările ciudate pe care fusese condus el în cele câteva luni anterioare, ei nu se îndoiseră niciodată de sinceritatea lui; singura lor obiecţie era că a lăsat lucrurile să meargă prea departe. Iar acum urmau să vadă încoronarea „prostiei"!

Primul lucru pe care-1 observară a fost că nu mai ieşea serile din casă, ca de obicei, şi se întrebau ce lucru rău se întâmplase la misiune. Apoi au sesizat că duminică nu a coborât deloc la parter. Tatăl şi mama lui nu s-au dus la capelă în ziua aceea, şi i-a auzit şuşotind la parter: „Ce i s-a întâmplat? A fost dezamăgit de vizita la Londra?". în cele din urmă, când au observat că nu se bărbierise şi că îşi petrecea tot timpul în camera lui, s-au gândit că se întâmpla ce era mai rău! „Am băut cupa aceea până la fund" a spus Howells. „M-a costat să le fac asta părinţilor mei, care ar fi făcut orice ca să prevină eşecul meu vădit în ochii lumii. Cât de mult mi-aş fi dorit să le fi putut da o explicaţie! Aceasta ar fi însemnat totul; dar nu, indicaţia era: «El nu Şi-a deschis gura». Acest lucru a fost la fel de dureros pentru mine ca şi când aş fi murit în realitate faţă de lumea exterioară.

Era o moarte adevărată; subiectul de conversaţie al tuturor. Carnea nu trebuia cruţată deloc. Mulţi credeau că înfăţişarea mea exterioară oglindea eşecul pe care-1 trăiam, însă nu puteau detecta punctul în care ratasem. Până şi hainele pe care le purtam erau un motiv suficient ca să îi facă pe oameni să le fie ruşine de mine, deoarece Domnul mă făcuse să-mi dau cele mai bune haine şi să-mi păstrez doar un singur costum. în primele două săptămâni nu am avut nici o victorie, iar mersul la lucru mi se părea cea mai dureroasă experienţă. într-o perioadă, cu câţiva ani mai înainte, pe când umblam cu Will Battery, îmi era

ruşine, deoarece nu mai văzusem niciodată un om ca el - nu se bărbierea niciodată, avea părul lung, şireturile dezlegate; şi pe atunci mă gândeam: «Eu roşesc doar să merg alături de el, dar ce-ar fi dacă i-aş lua locul!». Pe atunci mi-a venit în minte că Mântuitorul i-a luat locul, a murit moartea sa şi a adus toată acea dezonoare asupra propriei Lui familii pământeşti, în timp ce eu eram atât de sensibil şi mă roşeam doar aflându-mă în preajma lui. Apoi mi-a venit şi gândul acesta: «într-o zi va trebui să umbli şi tu astfel»; şi la fel de sigur cum mi-a spus-o atunci, acum urma să o fac. Dacă mi se întâmpla doar să roşesc, când treceam pe lângă anumiţi oameni, mă făcea să mai trec o dată pe acolo. M-a cercetat din fiecare unghi, până când am devenit la fel de mort ca orice persoană care murise cu adevărat. Şi numai valoarea unui suflet pierdut m-a determinat să fac aceste lucruri."

Critica de care a avut parte nu a venit doar din partea lumii; o mare parte a ei venea din partea oamenilor religioşi. Aceştia spuneau că mergea prea departe, că profeţiseră căderea care se petrecea atunci. Era experienţa descrisă în Psalmul 69:9: „Am ajuns un străin pentru fraţii mei şi un necunoscut pentru fiii mamei mele". Şi motivul este dat în următorul verset: „Căci râvna Casei Tale mă mănâncă şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea". Doar câţiva din cercul lui foarte apropiat de prieteni ştiau că alesese de bună voie această cale a mijlocirii, §i că Duhul Sfânt îl făcea să umble pe aceeaşi cale a ruşinii pe [c]are se abat atât de mulţi, din cauza păcatului. Lumea gândea că [er]a „ca un călugăr, că îi intrase o prostie în cap" sau că trăia efectul eşecului, din cauza căruia îşi ieşise din minţi.

107

Ne putem doar imagina ce a însemnat aceasta pentru domnişoara Elizabeth Jones, care a rămas tovarăşa lui apropiată în probleme spirituale, deşi speranţa căsătoriei lor o predaseră lui Dumnezeu. Cu o anumită ocazie, când trebuiau să se întâlnească şi ea a fost împiedicată să ajungă la timp, Howells s-a gândit că şi ea cedase în cele din urmă, că nu mai putea suporta să fie văzută cu el, datorită părului său lung, nepieptănat şi a bărbii dezordonate. însă ea niciodată nu a renunţat la prietenia lor, ci a rămas alături de el prin toate.

însă, dacă la început lumea îl afecta pe el, la sfârşit el a fost cel care a influenţat lumea, deoarece oamenii simţeau prezenţa lui Dumnezeu care-l însoţea, şi o recunoşteau. Chiar şi unii fără o credinţă religioasă obişnuiau să-şi ia pălăriile din cap, când treceau pe lângă el pe stradă; un bătrân obişnuia să le spună oamenilor: „Nu uitaţi cuvintele mele: pe acolo trece un Ioan Botezătorul modern". Efectul pe care îl avea asupra regiunii urma să fie dovedit mai târziu, când un om, care nu îi cunoştea numele, a întrebat pur şi simplu un vânzător de bilete din staţie unde stătea „omul care avea Duhul Sfânt" şi a fost îndreptat spre Howells. „După două săptămâni am avut victorie şi am murit faţă de influenţa lumii, a spus el însuşi despre test. Era aşa cum a spus Pavel: «Necazurile (durerile) uşoare, trecătoare, au ca urmare o glorie durabilă, care nu se poate compara cu nimic» (2 Cor. 4:17, traducerea Moffat). O, ce glorie a vieţii interioare! Cele trei ore erau petrecute seara în glorie; şi nu experimentam nimic mai prejos decât însuşi Cuvântul iluminat de Duhul Sfânt. Ce pace perfectă mi-a dat Duhul şi ce dragoste pentru sufletele pierdute! Până în perioada aceea îmi fusese întotdeauna frică de cercetările Duhului Sfânt, îmi era teamă de noi niveluri de rămânere în El, pentru că nu le puteam refuza niciodată; însă, atâta vreme cât mai exista cea mai mică teamă, nu aveam o libertate perfectă. Când nu sunt încercaţi niciodată, oamenii pot crede că nu au nici o frică. Şi eu credeam că nu voi avea nici o frică să merg împotriva lumii şi a opiniilor ei, că a fi mort faţă de lume era cel mai uşor lucru, însă a fost cea mai mare eroare pe care am crezut-o vreodată. A trebuit să fiu târât centimetru cu centimetru prin procesul de sfinţire, în care natura eului, cu toate poftele ei, trebuia schimbată

108

[c]u natura divină (Romani 6:6; 2 Petru 1:4). în fiecare zi mă micşoram şi El creştea. Dincolo de toate acestea, era al treilea cer cu viziunile sale eterne!'"

După ce a umblat timp de şase luni ca nazireu, Domnul i-a dat lui Rees asigurarea că mijlocirea fusese câştigată şi a intrat într-o libertate minunată în prezenţa lui Dumnezeu. Atunci s-a dus direct la mama lui şi i-a spus că mijlocirea se terminase şi că era liber să se bărbierească: când a auzit aceasta, ea a s-a bucurat atât de mult, încât repeta fără încetare: „Slavă Domnului!".

în corespondenţa pe care a purtat-o în decursul următoarelor câteva luni cu Gosset, ambii au făcut numeroase referiri la încredinţarea pe care o aveau. Singurele indicii imediate ale răspunsului la rugăciune

erau că fiul îşi schimbase stilul de viaţă, a semnat o declaraţie de părăsire a armatei şi s-a dus în Canada pentru a se ocupa de agricultură. Abia după doisprezece ani a primit Howells vestea care îi confirma rezultatul deplin al mijlocirii, printr-o scrisoare primită de la Edgar Faithfull, Secretarul Misiunii Generale din Africa de Sud, scrisă în 3 august, 1921, din Cape Town, având următorul conţinut:
Dragă domnule Howells,
Poate aţi auzit de moartea lui John Gosset, în data de 12 martie, după ce a fost bolnav timp de o săptămână de pneumonie; ultimele lui cuvinte au fost: „Domnul a venit". Pirouet a aflat ştirea de la fiul său, Ralph Gosset, care apoi a relatat despre propria sa convertire. (Aţi spus: *"Diolch Iddo"1)* Un evanghelist ţinea nişte întâlniri la care Gosset a participat împreună cu soţia. Omul vorbea despre fiul risipitor, şi cuvintele „şi-a venit în fire" s-au înfipt adânc în urechile lui; în ziua următoare, pe când ara, acestea continuau să-l urmărească. După câteva zile, alături de soţia lui, s-au ridicat şi au dat mărturie în timpul întâlnirii. Aceasta este o veste mare şi ştiu că veţi fi încântat s-o auziţi. După câte ştiu, în urmă cu câţiva ani, aţi petrecut un timp în rugăciuni specifice pentru el şi aţi primit asigurarea că v-au fost ascultate. Cred că Ralph Gosset cultivă pământul pe undeva prin Canada.

19 VINDECAREA UNCHIULUI DICK

La încheierea celor şase luni de mijlocire pentru căpitanul Gosset, în preajma Pastelor, în 1910, Rees Howells era liber să se întoarcă la viaţa normală. însă Domnul i-a propus să continue încă patru luni această slujire ascunsă, pentru a atinge şi alte niveluri de mijlocire. Unul dintre acestea urma să îi aibă în vedere pe copiii văduvelor din India, ale căror suferinţe erau atât de mari sub sistemul care era atunci la putere. El s-a hotărât să-şi continue viaţa ascunsă, pentru că, spunea el, „părtăşia pe care o aveam cu Domnul depăşea tot ce experimentasem vreodată în comunicarea cu oamenii; de asemenea, nu parcursesem toată Biblia sub călăuzirea Duhului Sfânt. Lucrul cel mai greu din viaţa mea devenise cel mai plăcut".
Domnul i-a arătat apoi că aceste văduve trăiau numai cu o mână de orez pe zi şi i-a reamintit principiul mijlocirii potrivit căruia, înainte de a putea mijloci pentru ele, trebuia să trăiască asemenea lor. Prin urmare, dieta lui urma să conţină o masă de terci de ovăz servită o dată la două zile, „pe care diavolul a fost în stare să o numească mâncare pentru porci!". Trebuia să renunţe la pâine, ceai şi zahăr şi să bea o dată la două zile o cantitate mică de lapte, pe care o putea cumpăra cu un penny, întregul cost al mâncării reducându-se la mai puţin de 1 şiling şi 6 penny pe săptămână. Domnul i-a spus, de asemenea, să-şi părăsească famil şi să trăiască într-o cameră luată cu chirie, deoarece mama lui ar fi putut suporta vreodată gândul că el trăieşte cu atât de puţii Ştia clar că, înainte de a încheia perioada aceasta, va trebui ajungă la convingerea că n-ar mai dori să-şi schimbe acest mi de viaţă. Putea Duhul Sfânt să-i modifice atât de mult gusturi:

încât mâncarea pe care o consuma acum să fie la fel de satisfăcătoare ca şi mâncarea excelentă cu care era obişnuit în familia lui?
,.Ce senzaţie de foame aveam"', a spus el după aceea. „Domnul nu îţi uşurează chinul. El nu te poartă pe aripi de vultur, cum s-a mai întâmplat. Victoria înseamnă să poţi trece prin toate acestea, îmi amintesc sentimentul pe care îl aveam în prima zi, când nu am mâncat pâine deloc. Aş fi dat orice pentru o coajă de pâine. Când iei locul altcuiva, preiei suferinţa lui asupra ta şi o trăieşti până la capăt. La ora fiecărei mese, nu era nimic pentru mine. Mirarea este că nu m-am lăsat copleşit, că nu am renunţat. Numai Ezechiel îmi era prieten şi tot ce puteam spune era : «Cum a reuşit el ?» (Ezechiel 4)."
Nu trebuie să ne gândim că mijlocirea lui Howells consta doar în acte costisitoare de ascultare. O dată cu junghiurile pricinuite de foame, se înălţa către Dumnezeu un strigăt neîntrerupt pentru eliberarea suferinzilor a căror povară o purta.
A continuat astfel timp de zece săptămâni şi a avut nevoie de zece zile ca să ajungă la victorie. A văzut că

rostul postului este de a-şi aduce trupul în supunere faţă de Duhul Sfânt. „Fiecare post, dacă se desfăşoară sub călăuzirea Duhului Sfânt, ajută trupurile noastre să devină mai echipate pentru a purta poveri."
Rees îşi începea ziua la ora cinci dimineaţa, fără să mănânce deloc întreaga zi, apoi dormea pe podea; se trezea din nou la ora cinci dimineaţa şi stătea şi acea zi fără mâncare, până la ora cinci după-masa. „Aş fi trăit astfel pentru tot restul zilelor mele, numai să ştiu că le eliberez pe acele văduve din India" a spus el. Şi când în cele din urmă a obţinut victoria, o masă la două zile devenise pentru el acelaşi lucru ca trei mese pe zi. „Ştiam că eram pe cale să câştig o victorie pentru Domnul", a spus el, „prin care El le-ar fi putut elibera".
Un fapt semnificativ este că, o dată cu câştigarea independenţei Indiei şi în urma votării noii Constituţii, în 1949, s-a petrecut cel P[u]ţin o schimbare în legile de moştenire care au fost promulgate [In] folosul văduvelor şi s-au ivit zorile unei noi zile în emanciparea generală a femeilor. Cine ştie care a fost contribuţia acestui timp "[e] mijlocire la această eliberare şi la deschiderea uşilor de pe tot [Cu]prinsul Indiei pentru răspândirea Evangheliei?
111

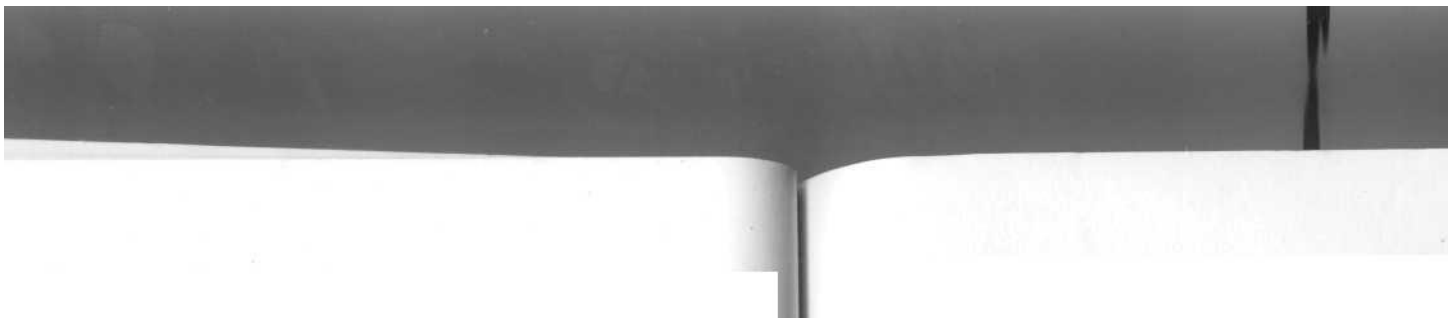

în această perioadă de mijlocire, nivelurile finale ale postului la care 1-a chemat Dumnezeu au presupus în primul rând o masă la fiecare trei zile şi apoi un post total de cincisprezece zile. In a şaptea zi de post, spunea el, „eram fericit şi nu eram influenţat de post. în a şaptea zi mă simţeam la fel de bine ca în prima. Nu îmi istovisem deloc puterea şi nu simţeam nevoia de a mânca", însă Domnul i-a spus că nivelul de mijlocire fusese atins şi că postul se putea termina, deşi el însuşi ar fi dorit să-1 ducă până la capăt.
în timpul acestor luni finale de mijlocire, s-a întâmplat un incident pe care Howells 1-a considerat drept una din cele mai mari experienţe ale vieţii sale. Unchiul său invalid, Dick, continua să trăiască la Pentwyn, pe coasta Muntelui Negru, în casa bunicilor lui. în ziua de Anul Nou, înainte de a merge să-1 viziteze, Rees Howells a fugit pe scări până în camera lui. Era obiceiul lui ca, înainte de a merge afară, să îi ceară Domnului să-1 adăpostească sub Sângele Lui şi să-1 conducă la oricine ar avea nevoie de ajutorul lui. însă, în acea dimineaţă, pe neaşteptate, Duhul Sfânt i-a vorbit astfel: „Voia Tatălui este de a-1 însănătoşi pe unchiul tău". Părea ceva „prea frumos ca să fie adevărat şi prea mare ca să fie crezut" - ca după aceşti treizeci de ani, unchiul său să umble din nou ca toţi ceilalţi oameni.
Când a ajuns la Pentwyn, unchiul său, care îi aştepta întotdeauna cu nerăbdare vizita săptămânală, 1-a întrebat ca de obicei: „Ai primit ceva nou de la Domnul?". „Da," a răspuns Howells, „şi te priveşte pe tine". „Pe mine?", a fost răspunsul lui surprins. „Am făcut ceva greşit?" „Nu, dar Domnul mi-a spus că voia Lui este să te vindece." Ne putem doar imagina cum trebuie să fi sunat vestea aceasta în urechile lui. Tot ce a putut spune a fost că trebuie să meargă afară şi să-1 întrebe pe Domnul în această privinţă. După un sfert de oră, acesta s-a întors cu faţa radiind din mica grădină din spate. „Da", a spus, „voi fi vindecat în patru luni şi jumătate, deci aceasta se va întâmpla în 15 mai".
Dacă nu ar fi discutat în mod concret despre dată, ar fi fost cu mult mai uşor să facă cunoscută vindecarea în public, însă punctul pe care nu înceta să-1 sublinieze Duhul Sfânt era că trebuia să fie aceeaşi realitate pentru ei atunci, cum urma să devină un fapt în
112
ziua respectivă pentru ceilalţi oameni. „Credinţa este realizarea lucrurilor sperate, dovada lucrurilor care nu se văd (Evrei 11:1, traducerea Rotherham). „Acesta nu era un caz care urma să implice lupta credinţei"

a spus Howells, „ci trebuia să stăm liniştiţi şi să vedem mântuirea Domnului". Mijlocirea fusese câştigată în cele şase luni de bătălie îndelungată pentru femeia bolnavă de tuberculoză şi, „o dată câştigată, aceasta însemna şi câştigarea poziţiei, care putea fi folosită în orice alt caz, după dorinţa Duhului Sfânt".
Astfel, vestea cea mare a fost împărtăşită în acea săptămână şi altora. în curând toată regiunea vorbea despre asta. Mulţi îi plângeau de milă unchiului, că se lăsase indus în eroare. Unii au venit să întrebe de ce Domnul spusese patru luni şi jumătate, în loc de o lună, o săptămână sau o zi. „însă noi nu înţelegeam aceste lucruri şi, prin urmare, nici nu încercam să le explicăm" a spus Howells. „Oamenii întreabă întotdeauna: De ce? Singurul lucru care putea fi menţionat era că «duhurile profeţilor sunt supuse profeţilor» şi că Dumnezeu ne-a descoperit data respectivă." La două săptămâni după revelarea acestui fapt, unchiului său a început să îi meargă din ce în ce mai rău şi a stat o lună la pat. Oamenii spuneau că, în loc să se însănătoşească, o să ajungă în mormânt, până în ziua aceea! Deşi era foarte bolnav, Duhul Sfânt i-a avertizat să nu se roage, căci, altminteri, rugăciunile lor ar fi arătat îndoială. într-adevăr, Domnul îi spusese unchiului său ca, în loc să se roage timp de zece ore pe zi, să se pregătească pentru slujirea publică ce urma să-i fie încredinţată, după ce avea să fie vindecat. Cu două săptămâni înainte de data vindecării, Domnul i-a descoperit lui Howells că trebuia să plece de acasă pentru câteva luni şi că după ce îi va spune acest lucru unchiului său, nu mai trebuia să-1 viziteze deloc, decât după vindecare, deoarece voia 'ui Dumnezeu era ca nici un om să nu primească vreo laudă din aceasta. Când s-a dus la Pentwyn, unchiul lui 1-a întrebat, în timp ᶜe faţa îi radia de slava Domnului: „ţi-a spus Domnul de ce a ales intervalul de patru luni şi jumătate şi ziua de 15 mai? Atunci va fi ziua de Rusalii, şi El mă vindecă în amintirea Rusaliilor. El mi-a spus că voi fi vindecat la ora 5 dimineaţa şi că voi merge pe j°s până la capelă şi înapoi (o distanţă de trei mile) pentru prima dată în treizeci de ani!"
113
Pentru că Howells obişnuia să îşi viziteze unchiul în fiecare săptămână, iar acum nu mai urma s-o facă, fireşte că primul gând care ar fi venit în mintea oricui era că plecase şi îşi lăsase unchiul singur la nevoie. „Am râs toată ziua de măreţia acestui plan divin", a spus el, „iar ideea fundamentală a acelor două săptămâni a continuat să fie: «Stai liniştit şi priveşte mântuirea pe care ţi-o j pregăteşte Domnul»".
în noaptea dinaintea duminicii de Rusalii, unchiului său i-a fost mai rău ca niciodată. în fiecare noapte, între 1 şi 2, trebuia] să se ridice, nemaifiind în stare să rămână în pat. Şi în dimineaţa aceea se întâmplase la fel. Era ultimul atac al duşmanului, care j îi şoptea: „S-a terminat. Eşti la fel cum ai fost în oricare altă noapte şi nu mai ai decât trei ore". însă un minut este suficient j de lung pentru Domnul. Unchiul Dick s-a întors imediat în pat şi I a venit asupra lui un somn adânc. Următorul lucru pe care 1-a *i* auzit a fost ceasul care suna la ora 5 dimineaţa, când s-a trezit perfect sănătos. Şi-a chemat familia. în casă era o veneraţie atât de solemnă, încât le era teamă şi să se mişte, realizând că Dumnezeu însuşi îndeplinise acel mare act, chiar în acea oră. Când a sosit timpul să meargă la biserică, diavolul i-a sugerat că ar trebui să-şi ia cu el un băţ, în cazul în care ar fi avut nevoie să se sprijine puţin, însă a trebuit să spună: „înapoia mea, Satano!".
A sosit la biserică şi cei de acolo au avut „un motiv în plus de a aduce mulţumiri, în acea duminică a mulţumirii. Oameni din toate părţile districtului au venit în ziua următoare să-1 vadă, iar corespondentul galez al publicaţiei *Viaţa de credinţă,* Rev. Wynne Evans, a scris un articol despre vindecarea lui minunată.
Howells îşi invitase doi prieteni, de la o distanţă de aproape j zece mile, ca să vină în acea duminică de Rusalii să ia ceaiul cu ei. Ei au trecut prin districtul unchiului său, chiar şi pe lângă j capela unde a mers acesta în acea dimineaţă, însă nu au auzit nici] un fel de veşti despre vindecarea lui. Nici Howells nu aflase | nimic. Era o zi de încercare; iar subiectul de conversaţie de la masă a fost: „A fost vindecat unchiul Dick?". Deşi prietenul lui j cel mai bun nu reuşise să-şi menţină credinţa, Dumnezeu Şi-a păstrat slujitorul neclintit, până la ora opt în seara zilei ʳde luni, 1 când nişte prieteni de-ai lui i-au strigat de sub fereastră: „A fost 1
114
ₘjnunat să-1 vedem pe unchiul tău la capelă". Ei credeau că el ştia Jespre aceasta, deoarece îi trimiseseră vorbă duminică; însă mesagerul căruia i se încredinţase vestea o împărtăşise altcuiva; ;i nu ajunsese la destinaţia corectă.

Comentariul lui Howells a fost acesta: „Dacă m-aş fi îndoit, mai puteam să mă bucur? Domnul nu ne va arăta niciodată dovada, dacă nu credem; iar dacă credem, ne putem permite să o aflăm cu întârziere. Pentru mine, lucrul mai important decât vindecarea era confirmarea pe care am primit-o ulterior, că poziţia de mijlocire fusese câştigată şi că o puteam folosi în orice caz pe care Dumnezeu dorea să-1 rezolve". Unchiul său a fost numit misionar de onoare al districtului şi, în timpul următorilor cinci ani, a vizitat în repetate rânduri fiecare casă pe o întindere de trei mile, deschizând multe întâlniri de rugăciune. într-o zi, a umblat optsprezece mile cu nepotul său, iar după vindecarea sa nu a mai avut niciodată vreo zi de boală, până când Domnul 1-a chemat acasă, după ce i-a spus că lucrarea sa pe pământ fusese îndeplinită.

115

20

CHEMAT SĂ RENUNŢE LA SALARIU

Este greu de imaginat că, în toată perioada acelor trei ani de conflict intens şi numeroase victorii în Duhul, Rees Howells se îndeletnicea zilnic cu una din cele mai grele munci pe care le poate presta un om - exploatarea cărbunelui în subteranul unei mine. Umblarea sa în Duhul n-a fost una adăpostită, monastică, ci chiar în mijlocul lumii, fără, însă, a-i aparţine vreodată. în timpul „conversaţiilor" care aveau loc în subsolul minei - perioada de zece, cincisprezece minute, în care oamenii se obişnuiau cu întunericul - nu s-ar fi auzit de pe buzele lor vreun cuvânt obscen, dacă el se afla acolo. Impresia pe care o producea asupra multora dintre colegii săi tineri în subteran poate fi cel mai bine observată într-un incident care s-a petrecut la aproximativ zece zile după întoarcerea sa la Brynamman dintr-o călătorie misionară în Africa. La o întâlnire cu un public numeros, ţinută în biserica sa locală, primul rând era plin de aceşti oameni. Mulţi dintre ei nici nu s-ar fi apropiat de un loc de închinare. Un miner tânăr, Tommy Howells, care se convertise recent, a fost atât de marcat de realitatea practică pe care a văzut-o în acea viaţă „plină de credinţă şi de Duhul Sfânt", încât, la acea întâlnire, inimile lor s-au unit asemenea inimii lui Ionatan cu a lui David, iar pentru toţi anii care au urmat, Tommy a devenit lucrătorul său devotat şi partenerul său de rugăciune.

Insă acum a primit o nouă chemare, care urma să-1 elibereze şi mai mult de vechile sale preocupări legate de exploatare, cărbunelui. Era în aer liber, în locul său preferat de pe Muntek

116

Negru, unde liniştea reprezenta adesea un fel de poartă a raiului pentru el, când Domnul i-a vorbit. „Timp de şapte ore pe zi, câştigi câte doi şilingi pe oră" i-a spus El, „însă de acum nu mai trebuie să munceşti pentru un stăpân pământesc. Vrei să renunţi şi să lucrezi pentru Mine acele şapte ore pe zi?".

Rees Howells stătea pe o punte mică de lemn deasupra unui pârâiaş, iar Domnul 1-a întrebat: „îmi promiţi că nu vei aştepta de la nici o altă persoană să te întreţină? Dacă eşti de acord, atunci ridică-ţi mâna şi repetă: «Nu voi lua vreo aţă sau vreun şiret de pantof de la nimeni, decât dacă Domnul mi-o spune»". Exact aşa cum Avraam s-a situat pe aceeaşi poziţie, când a refuzat prăzile de război care i se cuveneau pe drept, ca să nu spună oamenii că prosperitatea lui a venit din surse naturale, tot astfel îi cerea Dumnezeu-şi slujitorului său să facă pentru tot restul vieţii sale; şi pe acea punte şi-a ridicat mâna şi a făcut acest jurământ solemn, adăugând: „Cred că Tu mă poţi întreţine mai bine decât Compania Minieră". Nu a fost o poziţie obişnuită a credinţei, deoarece Howells îşi încetase demult slujirea activă în misiune şi între prietenii lui creştini, lucrări care i-ar fi putut îndemna pe oameni să-i ofere bani sau lucruri; însă în momentul în care a făcut acest jurământ, Domnul i-a specificat realitatea acestuia, spunându-i: „Aminteşte-ţi că nu trebuie să iei vreodată masa acasă fără să o plăteşti, altfel fraţii tăi ar putea să-ţi spună că te întreţin". Şi nu era vreo problemă că familia ar fi fost deranjată s-o facă, însă Domnul îi dădea de înţeles că adevărata viaţă de credinţă însemna să primească tot ce îi era necesar de la Dumnezeu, fiind împuternicit de El să-şi plătească costurile, în vreme ce-şi folosea toate orele pentru Dumnezeu, fără a fi dependent de nici un om, şi mai ales de familia sa.

Din nou, ascultarea sa faţă de Dumnezeu trebuia să fie dovedită cu preţul rănirii mamei sale. Ea fusese atât de mulţumită că nu mai trăia ca nazireu; cu siguranţă că acum urma să trăiască o viaţă normală. Deci, când i-a împărtăşit acesteia noul cuvânt din partea lui Dumnezeu, la început nu 1-a putut primi. Era un adevărat

conflict, care a durat vreo câteva zile. „Ce va spune tatăl tău?" a întrebat ea. „Dacă plăteşti, vei fi ca un chiriaş, şi nu ca un fiu". Insă a fost un jurământ faţă de Dumnezeu, şi, aşa cum a spus:
117
„Dumnezeu ar trebui să se schimbe, înainte ca eu să-mi pot încălca jurământul". „Dacă îmi dai voie să-mi plătesc mâncareaj o să rămân acasă" i-a spus, „dacă nu, atunci trebuie să plec în] după-masa aceasta". De fapt, a trebuit să meargă şi să-şi caute] chirie înainte ca mama lui să fie de acord să-şi plătească mâncarea; lunar.
Apoi, Domnul i-a dat o lună de vacanţă, pe care o puteai petrece adorarându-L pe Preaiubitul inimii sale. Fiecare zi era petrecută pe munte, unde nu vedea nici o faţă de om. Acestea nu i au fost zile de mijlocire sau de purtare a poverilor, ci de părtăşiel vie în care se pierdea pe sine în prezenţa lui Dumnezeu. Adesea 1 vorbea despre luna aceea ca despre una din cele mai preţioase luni din viaţa sa.
Şi-a început luna cu un penny, la care Domnul nu a adăugat] nimic; deci, în timpul următoarelor câteva zile, în timp de urca j muntele, diavolul nu înceta să-i spună în fiecare dimineaţă: „Nu j ai primit încă nici un răspuns la rugăciune". Apoi, într-o dimineaţă, 1 pe când trecea prin poarta de fier, de unde lăsa casele şi câmpiile] în urmă, Domnul i-a spus: „Din momentul în care ai închis poarta] în urma ta, nu-i mai permite diavolului să-ţi vorbească. Nu ai] nevoie de nici un penny, decât în ziua în care îi vei plăti mamei 1 tale".
„Astfel, i-am dat duşmanului o lovitură", a spus Rees, „şi i-am spus că nu aveam de gând să mă rog pentru bani decât **lai** sfârşitul lunii. Niciodată nu m-am îndoit că oamenii pentru care] lucram îmi vor plăti în zilele de sâmbătă, atunci de ce m-aş fi I îndoit de Dumnezeu? Nu am spus nici măcar o rugăciune, ci I trăiam ca să mă închin Mirelui meu ceresc".
în ultima zi a lunii, pe la amiază, Domnul i-a spus să se I coboare de pe munte şi să meargă acasă; chiar în momentul în j care a ajuns, intra tatăl lui ca să ia masa. Ultimul test al noii sale I chemări la o viaţă a credinţei sosise. „Directorul spune că ţi-a 1 ţinut postul neocupat şi, dacă vrei, îţi poţi relua slujba," i-a spus tatăl. „Ce om prost, de ce a făcut una ca asta?" a exclamat Rees. I „Dar, dacă nu vrei să-ţi mai câştigi existenţa", a continuat tatăl lui, „cine te va întreţine?" „Nu eşti de acord că, dacă lucrez pentru 1 Dumnezeu, El mă va întreţine, aşa cum a făcut-o ultimul meu j stăpân pământesc?", a întrebat Rees. „Dar poţi să-mi spui numele 1
118
vreunei alte persoane care trăieşte astfel?" a întrebat tatăl. „George **Miiller",** a răspuns Rees. „Dar el a murit. Trebuie să chemi morţii la viaţă ca să te ajute?" a fost răspunsul prompt al acestuia. „Ei bine", a răspuns Rees, „nu crezi cuvintele Mîntuitorului: «Să nu luaţi nici pungă, nici desagi... căci vrednic este lucrătorul de munca lui?»". Acest citat a părut să-1 convingă pe tatăl lui, care a mai adăugat doar atât: „Doar ţi-am transmis mesajul".
în timp ce vorbea, poştaşul a sosit cu o scrisoare pentru Rees. Era din partea lui Gosset, prin care îi oferea o poziţie în Misiunea oraşului Londra şi îi spunea că ar urma să aibă un salariu de 100 de lire pe an. A adăugat şi cuvintele: „Cei care predică Evanghelia ar trebui să trăiască din Evanghelie" şi le-a subliniat. Rees a putut vedea schimbarea care a avut loc pe chipul tatălui său, care părea să gândească: „Cât este de norocos; totul se întâmplă în favoarea lui". „Ai văzut aceasta?" i-a zis el lui Rees. „Cei care predică Evanghelia ar trebui să trăiască din Evanghelie!" „Bineînţeles" a răspuns Rees, „şi cei care predică credinţa ar trebui să trăiască prin credinţă!". Victoria a fost câştigată, tatăl lui a izbucnit în hohote de râs, şi într-o jumătate de oră Domnul îi trimisese eliberarea de care avea nevoie. Era un început bun al celor patruzeci de ani de rugăciune şi de experimentare din belşug a împlinirii rugăciunii Domnului: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi".
119

21 MADEIRA

Chiar în perioada în care s-a vindecat unchiul Dick, un târ., numit Joe Evans, care primise o binecuvântare minunată la ur, din primele întâlniri în casă şi era de mare ajutor în lucrare, „ început să sufere de o serioasă hemoragie la plămâni. Doctorii i-au făcut trimitere la un sanatoriu, iar el a venit să-1 întrebe p Howells dacă ar trebui să meargă acolo sau nu. După ce Rees „ aşteptat câteva zile răspunsul lui Dumnezeu, astfel încât judecata să nu-i fie influenţată de dorinţele naturale, i-a spus lui Joe să urmeze

sfatul medicului. Acest lucru părea o lipsă de credinţă, însă Dumnezeu îl învăţase că El intervine într-o situaţie numai atunci când toate remediile naturale au eşuat. Deci i-a spus luiţ Joe : „O să fii în siguranţă în sanatoriu. Probabil că Domnul vrea să-ţi arate că medicina nu te poate ajuta".
A stat în sanatoriu cinci luni. Când a ieşit de acolo, avea temperatura ridicată şi o tuse gravă. Doctorul nu i-a dat nici o speranţă de supravieţuire, ci i-a recomandat să-şi cumpere un cort şi să locuiască pe vârful Muntelui Negru. „Fă ceea ce-ţi recomandă medicul" i-a spus Howells din nou, „şi dacă nici aceasta nu te ajută, atunci vei avea şansa de a fi vindecat de Domnul".
Joe obişnuia adesea să-i spună în glumă lui Howells, câne acesta îl vizita pe munte: „După ce am predicat o victorie deplină iar tu ai câştigat acea poziţie a mijlocirii, iată-mă stând aici, îr cort, ca un steag pe vârful acestui munte, ca toţi să vadă că ni avem credinţă pentru vindecare!". într-adevăr, aşa cum a spus ş: Howells: „Dacă Duhul Sfânt nu m-ar fi învăţat că trebuia să mâ. rog numai acele rugăciuni pe care El mi le inspiră, m-aş fi ocupat cu mult mai devreme de cazul prietenului meu. Era o dovadă

faptului că, deşi nivelul mijlocirii fusese atins, puteam să-1 folosesc doar sub călăuzirea Duhului".
Joe era deja pe munte de mai mult de două luni şi nu se simţea mai bine, iar doctorul i-a spus că nu va putea supravieţui peste iarnă decât dacă se mută într-un climat tropical, cum este în Madeira. Această recomandare a fost confirmată şi de un specialist din Swansea. însă, atunci când tatăl lui Joe a auzit una ca asta, şi-a exprimat indignarea faţă de medic. Familia lui era foarte săracă şi îl învinuia pe doctor că a deschis o uşă accesibilă doar unui fiu de om bogat, nu însă şi fiului său.
în aceeaşi zi, Howells a primit în dar 320 de lire! „Ce să fac eu cu 320 de lire", a spus el, „când aş putea trăi doar cu doi penny pe zi?!". însă motivul n-a fost prea greu de găsit şi arăta „inima lui Dumnezeu". Aceştia erau banii trimişi pentru Joe! Astfel, Howells 1-a întrebat pe tatăl lui Joe: „Dacă ai fi un om bogat, ţi-ai trimite fiul la tropice?". „M-aş gândi dacă l-aş trimite!" a răspuns el. „Ei bine, am banii şi poate merge." Omul a fost atât de mişcat, încât a început să plângă. Era străin de harul lui Dumnezeu, dar, aşa cum a spus Howells, „a văzut că dragostea lui Dumnezeu 1-a ridicat la nivelul unui om bogat. M-am gândit că s-a meritat totul, numai pentru ca el să experimenteze aceasta".
Următoarea problemă era cum putea Joe să ajungă la Madeira, când era evident că nu putea călători singur. Howells nu se gândise să-1 însoţească, deoarece Domnul începea să-i dezvăluie planuri de viitor. Dar, într-o noapte, nu a putut dormi şi Domnul i-a vorbit. L-a întrebat cine urma să-1 îngrijească pe Joe, apoi a adăugat: „Dacă nu te duci cu el, nu da voie nimănui să-1 însoţească. Nu trebuie să-i ceri altcuiva să facă ceea ce poţi face chiar tu". A fost un test care l-a marcat în profunzime, deoarece ştia ce putea să însemne aceasta. El se ocupase atât de mult de suferinzii de tuberculoză, începând cu primul său caz, încât îi era groază numai să se gândească la această boală. în plus, în anul acela se desfăşurase o mare campanie împotriva tuberculozei, în care se arătau şi pericolele la care erau expuşi cei aflaţi în imediata apropiere a bolnavilor.
înainte de a-i împărtăşi unei alte persoane gândul acesta, i l-a dezvăluit domnişoarei Jones. I-a explicat cu claritate ce ar fi implicat

aceasta şi că în trei luni s-ar putea întoarce bolnav de tuberculoză. Apoi a întrebat-o care era părerea ei în această privinţă. Ea a avut nevoie de două zile ca să se roage cu privire la aceasta, iar apoi i-J spus că problema era rezolvată. Domnul o întrebase : „Dacă Rees ar suferi de tuberculoză şi o altă persoană s-ar oferi să-1 însoţească, ai fi de acord? Şi nu spune Cuvântul să le faci altora ceea ce ai dori să-ţi facă ei?". Când a auzit aceasta, a înţeles.
Astfel, a plecat cu Joe spre insula Madeira, în vara anului] 1910. La sosire, misionarul din Funchal, căruia îi fusese recomandat Howells, a venit să îi întâlnească. A observat dintr-o singură privire că boala lui Joe se afla într-un stadiu avansat şi 1-a întrebat dacă a fost sfătuit să meargă acolo doar de un singur doctor sau de mai mulţi. Apoi a întrebat la ce hotel ar prefera să fie cazaţi, la cel englezesc, care costa 7 şilingi şi 6 penny pe zi sau la cel **portughez,** de 4 şilingi şi 2 penny. Domnul îl avertizase deja pe Rees să se menţină la nivelul obişnuit de rămânere în El şi să cheltuiască banii numai pe lucruri esenţiale, astfel încât s-au hotărât să meargă la hotelul portughez. Pentru Howells „mâncarea era de clasa întâi, după ce trăise doar cu o singură masă la două zile", dar binele acesta nu urma să dureze prea mult. Mâncarea portugheză

nu îi făcea bine lui Joe, şi cam prin a treia zi acesta a început să fie foarte supărat. Prin urmare, Howells i-a spus să se odihnească în linişte, în timp ce el avea să meargă afară din oraş, ca să petreacă un timp cu Domnul. Aici Domnul i-a arătat ce să facă. Putea să cheltuiască până la 8 şilingi şi 4 penny pe **zi,j** costul pentru două persoane la hotel, astfel încât 1-a cazat pe Joe la hotelul englezesc pentru 7 şilingi şi 6 penny, urmând ca el să trăiască cu suma rămasă de 10 penny.

Când a aflat misionarul despre această decizie, i-a spus că era imposibil să doarmă în Madeira pentru 1 şiling pe noapte, şi cu atât mai puţin să şi trăiască din el, însă i-a făcut o propunere. Howells putea să stea la „Căminul marinarilor", adică în subsolul clădirii misiunii. I-ar fi putut oferi o cameră şi în clădirea misiunii, j ceea ce lui Rees i s-ar fi părut cea mai ospitalieră ofertă, însă **Dumnezeu** era la mijloc şi prin aceasta avea un scop special.

„Căminul marinarilor" era o clădire mare, în care se puteau **j** caza peste zece persoane, „însă nu fusese ocupată de luni de zile" i

[a] spus Howells, „decât de creaturile care trăiesc în locurile părăsite de la tropice; astfel, am experimentat puţin din ceea ce Faraon şi poporul său au trăit în timpul celei de a treia şi de a patra plăgi din Egipt! N-am putut dormi în prima noapte, din cauza bătăliilor exterioare şi a temerilor din interior! Lucrurile au ajuns în punctul culminant în dimineaţa următoare, la micul dejun. Cutia mică de ovăz Quaker, pâinea şi brânza erau destinate şi altora, nu numai mie, iar aceştia se îndeletniceau de zor să-şi ia propriul lor mic dejun, când am intrat şi eu ca să mi-1 prepar pe al meu! Mă gândeam că aveam acelaşi drept ca şi Petru, să mă plâng de creaturile târâtoare, şi am început să nutresc tot felul de gânduri negative împotriva misionarului. în mod obişnuit, nu aş fi făcut aceasta pentru nimic în lume; de obicei îmi stăpâneam mintea, dar aceasta a început să se revolte şi mai mult, ceea ce m-a ajutat să descopăr în mine un lucru care mă împiedica să-1 iubesc".

„Eram obosit şi mă simţeam de parcă viaţa nu mai are nici un rost să fie trăită. Mă simţeam mai mult ca un om oarecare, decât ca un om în care locuieşte Duhul Sfânt. îmi venea să plâng, însă Domnul mi-a spus: «înainte să plângi, vreau să-ţi vorbesc. Nu ai predicat tu despre James Gilmour din Mongolia, care a trăit din 2 penny pe zi? Nu ai predicat despre Ezechiel şi despre modul în care a trăit?». I-am cerut Domnului să mă ierte, însă El mi-a spus: «Acest mod de viaţă trebuie să fie în tine. Te-am adus la Madeira, în acest loc, ca să-ţi arăt diferenţa dintre dragostea Mea şi a ta; ca să-ţi arăt că există ceva în natura ta de care trebuie să te eliberez. Salvatorul te-a iubit, chiar şi atunci când L-ai tratat mai rău decât s-a comportat cu tine misionarul acesta. Când a fost pe pământ, El a trăit la un nivel la care încă nu Mi-ai permis să te ridic - să îi iubeşti pe alţii care fac ceva împotriva ta, să îi iubeşti pe oamenii care îţi dau a doua sau a treia categorie din ceea ce [a]u ei mai bun, ca şi cum ţi-ar fi dat ce au mai bun».

L-am lăudat pe Dumnezeu că a descoperit în mine lucrul acesta. Urma să îl iubesc pe misionar nu pentru ceea ce mi-a dat, [c]i tocmai pentru că nu îl puteam iubi. Puteam vedea că rădăcina naturii Mântuitorului era dragostea, şi dacă rădăcina naturii mele [e]ra aceeaşi, nimic din ce mi-ar fi făcut misionarul nu ar fi putut [s]ă mă afecteze. Când am văzut dintr-o dată lucrul acesta, m-am

aşezat pe genunchi şi I-am cerut Duhului Sfânt să mă ţină în locul acela, până când voi avea victorie asupra acestui aspect. Să presupunem că aş fi rămas orb şi prost, că aş fi continuat să vorbesc din Predica de pe Munte, având această problemă în natura mea! Dacă L-am iubit vreodată pe Salvatorul, a fost atunci. L-am văzut iubindu-i pe aceia care L-au dat la moarte - şi că în dragostea Lui nu exista nici o limită.

M-am urcat în ziua aceea pe dealurile din Madeira, I-am văzut frumuseţea şi m-am închinat Lui. L-am pierdut din vedere pe prietenul meu şi am trăit cu Salvatorul, care este perfect şi sfânt. Am văzut cum ar fi să ajung la acel nivel: să trăiască Duhul Sfânt în mine, având o dragoste perfectă, o iertare perfectă şi o compasiune perfectă faţă de alţii. Aţi putea crede că am putut ajunge acolo într-o oră. Aţi putea zice: «Păi trebuia să-1 ierţi!». Da, probabil cu o imitaţie de iertare, iar lucrul acela m-ar fi copleşit din nou în curând; însă, niciodată nu ierţi cu adevărat, până când nu devii asemenea Mântuitorului, să poţi ierta ca El. De câteva ori am avut impresia că reuşisem, că îl iubeam pe misionar, până când dădeam cu ochii de el. Atunci vechile sentimente se întorceau!

„însă în cinci săptămâni mă schimbasem atât de mult, asemenea unui beţiv care realizează ce a făcut pentru el Mântuitorul lui. j M-am schimbat pe deplin. Ce viaţă a adus El în interiorul meu! O, şi ce dragoste perfectă! Dovada acestei schimbări s-a arătat în ziua următoare, când m-am întâlnit cu evanghelistul zonei respective. Acesta nu vorbise prea mult cu mine până atunci, dar în acea dimineaţă m-a întrebat: «Unde locuieşti?» «în casa misiunii», am răspuns eu. «în casă?» a întrebat el. Atunci mi-am spus mie în sinea mea: «Te-am văzut, diavole!» îl puteam vedea pe Satan în spatele lui. «La Căminul marinarilor?» a continuat el. «Da», am răspuns. «în ţara voastră, consideraţi că este creştineşte să cazezi pe cineva într-un asemenea loc?» a exclamat el. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi întrebat lucrul acela cu câteva zile înainte! I-am răspuns printr-o altă întrebare : «Tu plăteşti pentru lumina electrică şi pentru spălatul hainelor?». «Da,» a răspuns el, «serviciile acestea sunt foarte scumpe». «Ei, bine, eu nu plătesc pentru ele. Aceasta înseamnă creştinism. Iată ce a făcut misionarul pentru mine!» O, ce libertate, ce victorie! De atunci, n-am mai trăit

vreodată într-un loc mai plin de Dumnezeu decât la «Căminul marinarilor». Aveam mai multă părtăşie într-o oră petrecută acolo, decât în toată perioada în care am stat la hotel şi am servit mesele acelea bune. Ştiam care era diferenţa dintre a locui la «Căminul marinarilor» înainte şi după ce Dumnezeu venise să locuiască acolo."

între timp, după două luni petrecute în hotelul englezesc, Joe nu arăta nici un semn de îmbunătăţire a sănătăţii. într-o zi, a avut o cădere nervoasă; credea că va muri şi era copleşit de dorul de casă şi de ţară. A fost un moment întunecat, în care Howells a simţit că trebuia să ia poziţie: „Crezi că Domnul te-a adus aici şi îţi va permite să mori, fără să-Şi reveleze voia?" 1-a întrebat, apoi a adăugat: „Această boală nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu". în timp ce se despărţeau, la sosirea trenuleţului care îl ducea pe Howells în munţi, Joe a izbucnit în plâns. Lui Howells îi era greu să plece, deoarece se temea că Joe ar putea avea o hemoragie în timpul nopţii. în plus, l-au mişcat şi lacrimile acestuia. însă, „când am intrat în trenuleţul acela" a spus el, „am auzit Vocea pe care o cunoşteam la fel de bine cum un copil cunoaşte vocea tatălui său, care mi-a spus: «De astăzi într-o lună Joe va fi sănătos». Slava lui Dumnezeu s-a coborât în trenul acela atât de puternic, încât oamenii s-au întors, ca şi când ar fi observat ceva".

Când a sosit la „Căminul marinarilor", s-a aşezat imediat la masă şi a compus trei scrisori, adresate familiei sale, tatălui lui Joe şi domnişoarei Jones, prin care îi informa că peste o lună se vor întoarce acasă. în acea zi, „când totul în natură şi în medicină dăduse greş", Domnul i-a arătat că „urma să intre în acţiune o lege superioară".

în dimineaţa următoare s-a întors la Hotelul Reid ca să îi aducă lui Joe vestea. L-a întrebat, în primul rând, în modul său glumeţ, ce perspective de viitor avea; acesta i-a replicat pe un ton de jale: „Nimic, doar mormântul"; însă datorită faptului că atunci ᶜând s-a mutat la hotelul englezesc, Joe promisese că nu va cârti, ᵃ trebuit să fie readus în voia lui Dumnezeu! Astfel, Howells i-a ᵃmintit de bunătatea lui Dumnezeu faţă de el în sanatoriu, în timpul tratamentului în aer liber, la Madeira, şi apoi a adăugat pe ᵘn ton liniştit: „însă, El a păstrat vinul cel mai bun până acum;

Dumnezeu te va vindeca într-o lună!". Lacrimile au început să-i curgă. „Erau ca o cişmea deschisă." a spus Howells, ..şi s-au revărsat timp de două sau trei zile. Faptul de a crede că va pleca acasă şi că îşi va vedea prietenii părea să depăşească toate aşteptările sale. A mărturisit că, în cazul unchiului meu crezuse, într-adevăr, dar a crede pentru el însuşi fusese o altă problemă. Cu toate acestea, într-o zi sau două a înţeles pe deplin."

Howells a întâlnit-o în aceeaşi seară şi pe soţia misionarului, care 1-a întrebat, ca de obicei, cum se simţea prietenul său. „Este foarte bolnav" a fost răspunsul, „însă Domnul mi-a arătat că îl va vindeca într-o lună". Această afirmaţie i se părea incredibilă femeii, care a exclamat: „Cum poţi spune un asemenea lucru? Ştii că nu se poate întâmpla aşa ceva, având în vedere faptul că şi-a dat afară ambii plămâni aproape în întregime. Niciodată nu s-a mai întâmplat una ca asta!". „Nu s-a întâmplat niciodată din cauza necredinţei," a răspuns el, „însă Domnul mi-a spus că El îl va vindeca pe Joe şi că ne vom întoarce acasă peste o lună".

în dimineaţa următoare, 1-a întâlnit pe misionar. Auzise de la soţia lui despre conversaţia lor şi i-a spus:

„Am auzit că te întorci acasă într-o lună! Ai venit să stai aici toată iarna şi acum te vei întoarce la mijlocul iernii, cu un bolnav de tuberculoză? Vrei să te consulţi cu un specialist?". „Bineînţeles" a răspuns Howells. „Mai am 200 de lire şi sunt gata să încerc tot ce poate face medicina. Voi face orice ar recomanda specialistul tău". Apoi i-a explicat misionarului că nu era în conflict cu medicina, însă şi faptul că Dumnezeu nu păşeşte într-o situaţie pentru a aplica <Â lege spirituală, până când legea naturii nu s-a dovedit complet? neputincioasă, şi 1-a întrebat: „Dacă specialistul recunoaşte că nil poate face nimic şi renunţă la caz, vei crede că Dumnezeu a făcui vindecarea, când Joe va fi vindecat?". „Voi crede" a răspuns! acesta cu lacrimi în ochi, „niciodată nu am auzit ceva mai rezonabil» şi a făcut acest lucru cunoscut în toate hotelurile din Madeira. *Dm* asemenea, a fost foarte surprins să audă că Howells avea 200 d<| lire. Nu putea înţelege motivul pentru care locuia la „Cărnii™ marinarilor", dacă avea toţi acei bani! Specialistul i-a făcut lui Joe o consultaţie minuţioasă şi I constatat că se afla într-o stare critică, fiind pe cale de a avea 1

nouă hemoragie. El i-a spus lui Howells să-1 supravegheze tot timpul şi că cel mai bun lucru ar fi să se întoarcă acasă. „Astfel, eram amândoi satisfăcuţi că legea naturii ajunsese la capăt", a comentat Howells. Când a ajuns scrisoarea la destinaţie, în Brynamman, prin care se anunţa că Joe va fi vindecat într-o lună, mama lui i-a arătat-o primului doctor care îl sfătuise să se interneze la sanatoriu: Acesta a râs când a citit-o, şi a spus că era imposibil, însă a adăugat că, dacă se va întâmpla, el va deveni credincios chiar în acea zi.

Howells îi promisese specialistului că îl va supraveghea pe Joe necontenit, astfel încât s-a mutat cu el la hotel. „A fost o lună de vacanţă" a spus el, „deoarece cazul acesta nu mai avea nevoie de rugăciune. Domnul spusese că va fi vindecat, deci ne-am încrezut în Cuvântul Lui şi eram fericiţi ca păsările cerului. Mulţi din Funchal veniseră să audă despre aceasta şi urmăreau rezultatul cu un mare interes".

în săptămâna dinaintea vindecării, şi-au cumpărat biletele de călătorie şi au făcut toate pregătirile necesare pentru plecare. Rees Howells i-a reamintit de asemenea lui Joe că unchiul Dick nimerise exact timpul vindecării care i-a fost revelat, şi i-a sugerat lui Joe că ar trebui să meargă la Domnul şi să-L întrebe care va fi momentul când va fi vindecat în dimineaţa zilei de sâmbătă, ca să poată fi şi el de faţă. Acesta s-a întors înapoi râzând şi a spus că avea două ore, ora 3 noaptea şi ora 6 dimineaţa, însă ştia că prima i-a fost sugerată de diavol. Deoarece prima era prea devreme, a ales-o pe a doua! S-au hotărât apoi de comun acord ca în ziua vindecării să trimită o telegramă acasă, la tatăl lui Joe.

„Ziua dinaintea vindecării a fost foarte emoţionantă pentru mine" a spus Rees Howells. „îi spusesem să vină în dormitorul [m]eu în dimineaţa următoare, la ora şase, şi să-mi aducă vestea. Când ne-am dat mâna, ca să mergem la culcare, Joe a spus : «Sunt foarte emoţionat, când mă gândesc că mă aşez pentru ultima dată [ln] pat, cu această boală de tuberculoză în trup». Iar în ce mă Priveşte, aproape că nu am dormit deloc toată noaptea de bucurie 5[1] de entuziasm, era un timp solemn, în special între ora cinci şi Şase dimineaţa, în aşteptarea momentului respectiv. însă, la ora §[as]e, nu era nici un semn din partea lui Joe; aşa că l-am sunat şi

numai ce văd că intră cu pătura în cap. S-a aşezat la picioarele patului meu şi, cu o înfăţişare posomorâtă, a spus: «Nu e nici o schimbare, sunt exact aşa cum eram ieri!».

Dintr-o dată Duhul Sfânt m-a întrebat: «O să trimiţi telegrama?». Atunci i-am spus lui Joe să meargă înapoi în camera lui şi să se roage pentru mine. Nu înţelegea de ce ar trebui să facă astfel, de vreme ce considera că el era cel ce avea nevoie de rugăciune! Apoi, m-am dus înapoi la Domnul şi l-am întrebat care era motivul întârzierii. «Dacă îţi spun că este însănătoşit,» a spus El, «vei trimite telegrama? Dacă iei vindecarea de la Mine, în ciuda a ceea ce poţi vedea sau a ceea ce îţi spune prietenul tău, vei câştiga o

poziţie mai înaltă decât aceea la care ai ajuns când a fost vindecat unchiul tău». Acesta a fost un punct foarte delicat. Ştiam ce însemna să trimit acea telegramă în locul în care fusese vindecai unchiul meu. Oricine ar fi spus că, dacă am dat greş de data aceasta, totuşi, vindecarea unchiului meu fusese şansa mea. Numai o credinţă adevărată în Dumnezeu mă putea determina să fac aceasta. Domnul mi-a adus în minte cazul slujitorului sutaşului. Urma să cred cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda a ceea ce vedeam? După o oră de luptă, am ajuns la concluzia că voi trimite telegrama doar pe baza cuvântului lui Dumnezeu, înainte ca vindecarea propriu-zisă să aibă loc. M-am dus la poştă, în acea dimineaţă, înainte de ora opt, şi am telegrafiat un singur cuvânt: *Victoriei* După plecarea telegramei, am descoperit că îmi picura transpiraţia de pe mâini.

Următoarea zi era duminică şi, pe la amiază, stăteam amândoi în faţa hotelului, aşteptând ora mesei. Atunci Domnul S-a revărsa! ca o ploaie peste Joe şi 1-a vindecat pe moment. El mi-a şi spus-o imediat, în timp ce dansa de bucurie. Mi-a cerut să fug o tură cu el şi am fugit, până ce m-a depăşit. Era ca Ilie care fugea dinaintea lui Ahab - se părea că toată puterea îi intrase în picioare! In bucuria noastră, am călcat Sabatul luându-ne la întrecere în alergări! Era o bucurie imposibil de descris în cuvinte, nu numai cu privire la vindecare, ci şi la victoria credinţei. Amândoi am mers II întâlnirea misionarului din după-masa aceea. Era prima dată, îi douăsprezece luni, când participa şi Joe. Victoria a fost minuna deoarece misionarul a anunţat vindecarea în public."

128

După două zile, au părăsit Madeira ca să meargă acasă. Şi-au luat rămas bun de la mulţi din funcţionarii hotelului, pe care Domnul îi binecuvântase prin ei, iar misionarul şi familia lui au dat o mare petrecere. Au ajuns acasă într-o sâmbătă. în ziua următoare, a venit doctorul în casa lui Joe şi 1-a întrebat dacă ar avea vreo obiecţie să fie examinat. Joe a fost destul de deschis în această privinţă, iar după consultaţie doctorul a spus: „Este minunat, minunat. Nu găsesc nici o urmă de boală în el". Doctorul s-a dus la biserică în duminica aceea pentru prima dată de când venise în district, şi după câteva luni, când un alt bolnav de tuberculoză a venit la el, i-a spus: „Ascultă, doctorii nu pot face nimic pentru tine, du-te şi încearcă la Domnul!". Tânărul 1-a privit de parcă îşi bătea joc de el, însă medicul i-a repetat: „Vorbesc serios, du-te şi încearcă la Domnul!".

După vindecare, realitatea cărării mijlocirii care a stat în spatele acestei victorii a fost testată până în punctul ei cel mai îndepărtat. Joe a intrat în lucrarea pentru care simţise înainte o chemare; însă, la scurt timp după ce s-au întors din Madeira, Howells a început să scuipe sânge. Era sigur că, fiind atât de aproape de Joe, luase boala de la el. Insă pacea lui interioară a rămas netulburată şi nu avea nici un fel de regrete vizavi de cele întâmplate. De fapt, după câteva zile s-a descoperit că problema nu era gravă, însă propria lui inimă primise dovada că predarea lui fusese reală.

129

22

CĂSĂTORIA ŞI CHEMAREA MISIONARĂ

La foarte scurt timp după întoarcerea sa din Madeira, Rees Howells s-a căsătorit cu Elizabeth Hannah Jones, care era şi ea din Brynamman. Căsătoria s-a încheiat în 21 decembrie, 1910. El se cunoşteau din copilărie. Elizabeth se născuse din nou în timpul trezirii din Ţara Galilor, după câteva luni în care fusese intens! cercetată de Duhul. Mai târziu, a devenit membră a grupului celoa care se implicau în lucrarea din sat. Domnul i-a apropiat unul de altul din ce în ce mai mult, până când au ajuns să se întrebe daca nu era voia lui Dumnezeu pentru ei să se căsătorească şi să întemeieze o casă pentru vagabonzi. Totuşi, la scurt timp dupl aceea, s-au simţit călăuziţi într-o direcţie opusă - să renunţe la căsătorie, fără a şti dacă vreodată

aceasta le va mai fi redată. Abil trei ani mai târziu au primit un mesaj din partea Domnului, din care au înţeles că vieţile lor urmau să fie unite în slujba Sa. Fiind în întregime de acord cu perspectivele de viitor ale soţului ea doamna Howells i-a devenit o parteneră de nădejde şi o colaboratoard pe care se putea baza şi cu care îşi împărtăşea întotdeauna poverii! în Duhul.
în vederea cheltuielilor de nuntă, cuplul a primit din America o frumoasă sumă de bani; o parte din ei au fost cheltuiţi pentra cumpărarea lucrurilor necesare, însă o altă parte a fost păstraţi pentru perioada nunţii. Cu toate acestea, chiar cu o săptămâm înaintea evenimentului, Howells a primit vizita unei persoafl| aflate într-o mare nevoie, care îi cerea ajutorul. în viaţa de credinţi el întotdeauna îşi menţinuse principiul: „Prima nevoie, priri^
130

prioritate"; iar nevoia acestui om apăruse cu o săptămână mai devreme decât nevoia lor. Astfel, i-a dat acestuia banii, fiind sigur că Domnul îi va da alţii. însă, până în ziua dinaintea nunţii, nu a primit nimic. „I-am spus Domnului", a relatat el, „că dacă ar fi fost orice altă zi, nu mi-ar fi păsat deloc, dar nu puteam să ducem lipsă chiar în ziua aceea. îmi invitasem sora şi cumnatul să ne însoţească în dimineaţa următoare şi trebuia să prindem trenul care pleca înainte de prima expediere a poştei. A venit şi seara şi nu aveam nici un penny! Era un prilej numai bun ca să mă îndoiesc de Domnul, însă El niciodată nu ne lăsase. Târziu, în acea noapte, a sosit eliberarea. A fost o experienţă foarte valoroasă, care a marcat pornirea noastră împreună într-o viaţă a credinţei!". După câteva luni s-a dus în America cu un prieten şi a început din nou să predice. Şi-a vizitat mai multe cunoştinţe vechi, mai ales din oraşul în care fusese convertit. După trei luni s-au întors. La scurt timp după aceasta, Duhul Sfânt i-a descoperit lui Rees că trebuia să reînceapă să frecventeze capela. Avea un sentiment ciudat, după ce fusese atât de mult timp în misiune şi după ce trăise o viaţă ascunsă; el şi soţia lui nu păşiseră în capelă de mai mult de cinci ani. Următorul punct era: la care capelă să meargă? El fusese un membru al Bisericii întrunite, iar ea era baptistă. în timp ce au stat înaintea Domnului pentru a primi călăuzire, au fost conduşi spre o mică biserică din confesiunea lui, care nu avea în acea perioadă nici un pastor. Această iniţiativă i-a uimit pe credincioşi într-o măsură mai mare decât viaţa ascunsă pe care o dusese, deoarece, după Trezirea care avusese loc, s-a produs o înstrăinare între cei care fuseseră binecuvântaţi prin Trezire şi cei care frecventau capelele. Mulţi plecaseră din ele şi începuseră diferite misiuni. De exemplu, fratele cel mai mare a lui Rees, J°hn, care fusese întotdeauna foarte respectat de familie, a fost convertit în timpul Trezirii. Apoi un diacon al unei asemenea [c]apele, împreună cu alţi câţiva prieteni, au fost consideraţi [re]sponsabili pentru construirea Sălii Evangheliei din Brynamman, care continuă să fie un centru de evanghelizare al oraşului până [as]tăzi. Pe măsură ce timpul trecea, distanţa dintre misiuni şi [Ca]pele devenea tot mai mare, deşi în bisericile în care lucrătorii [e]rau binecuvântaţi în urma Trezirii, convertiţii continuau să rămână
131
şi să ajute. Deci, când oamenii au auzit că Rees se întorsese din nou într-o capelă, acest fapt a fost privit ca un semn de regres spiritual, mai ales că cea pe care începuse să o frecventeze era^ situată cam la o milă depărtare de misiune.
Din primul moment în care acesta a început să ia parte Ia întâlniri, a fost vizibilă o mişcare a Duhului. Apoi, într-o duminică, în timp ce se îndrepta spre capelă, Domnul i-a dezvăluit că urma să devină pastor! S-a dus direct acasă şi i-a spus doamnei Howells: „Ştiai că te-ai măritat cu un pastor?". Nu le-a spus nimic despre aceasta oamenilor, dar într-o seară prezbiterii l-au întrebat dacă ar dori să devină pastor. După o întâlnire a bisericii, a fost acceptat şi şi-a ţinut primul mesaj. Chemarea la slujire presupunea instruire. Astfel, împreună cu soţia sa, au început să frecventeze Colegiul Teologic de la Carmarthen.
„în predicile pe care obişnuiam să le ţin în perioada aceea",! a spus el, „nu m-am referit deloc la mijlocire sau la viaţa mea din trecut, nu mai mult decât a vorbit Apostolul de anii săi petrecuţi în Arabia; am fost chemat să predic Evanghelia simplă şi continuam să fac doar atât. Ce privilegiu aveam să stau la amvon şi,

în| puterea Duhului Sfânt, să proclam bogăţiile insondabile ale lui Cristos! Domnul mi-a permis să mă întorc înapoi şi să trăiesc cea mai normală viaţă posibilă. Ii mulţumeam întotdeauna pentru privilegiul de a predica mulţimilor din numeroasele capele alej districtului. Nu există nici o slavă care să se compare cu aceea de; a proclama Crucea. Am fost chemat să predic mai mult despre, viaţa veşnică, decât despre Persoana divină a Duhului Sfânt,! deoarece erau atât de mulţi în ţara noastră care credeau în ispăşire! şi în înviere, dar nu aveau nici o asigurare că au trecut din moartei la viaţă. Din momentul în care am început să predic, nu a mai trebuit să ating un nou nivel al mijlocirii, deoarece toate orele şij gândurile mele erau dedicate acelei lucrări". însă Rees Howells j a continuat să rămână acelaşi. într-o zi, în Carmarthen, el şi unj student coleg au trecut pe lângă un vagabond îmbrăcat subţii care tremura de frig. Howells şi-a dat imediat jos paltonul şi i | dat.

Apoi, în mijlocul tuturor acestor lucrări, Dumnezeu le-a dat nouă însărcinare. El şi soţia lui aveau o povară de rugăcii

132

pentru nişte prieteni misionari din vestul Africii - domnul şi doamna Stober din Misiunea Evanghelică a Angolei. Ei simţeau că ar trebui să-i ajute într-un fel, şi, în timp ce îl întrebau pe Domnul în această privinţă, au citit în revista lor că acestora li s-a născut o fetiţă, Edith. Howells ştia că Africa de Vest nu avea un climat potrivit pentru creşterea copiilor, astfel încât i-a spus soţiei sale că aceasta ar putea fi şansa de a-i ajuta - de a lua fetiţa la ei, pe timpul cât părinţii ei se aflau în Africa. Acesta a fost un adevărat test; doamna Howells urma să fie legată de casă, şi totuşi copilul acela nu ar fi urmat vreodată să fie al lor. Ea a luat decizia. „Dacă ei îşi dedică vieţile pentru Africa" a spus ea, „îmi voi dedica şi eu viaţa pentru copil". Ei au împărtăşit aceste gânduri soţilor Stobers printr-o scrisoare, iar răspunsul acestora a fost că în curând urmau să vină acasă şi atunci vor putea să discute mai mult în acea privinţă.

„L-am întâlnit pe prietenul meu Stober la Convenţia Llandrindod", a spus Howells. „în primele câteva zile nu a deschis deloc subiectul. Abia când ne îndreptam spre întâlnirea misionară mi-a spus cât ne erau de mulţumitori, el şi soţia lui, pentru oferta pe care le-o făcusem, însă a adăugat că nu doreau să renunţe la Edith chiar atunci. în momentul în care am păşit în acea adunare, am avut o viziune a Africii! Doamna Albert Head vorbea în numele Misiunii Generale a Africii de Sud şi pleda ca o altă pereche căsătorită să ia locul doamnei şi domnului Edgar Faithfull, deoarece el urma să devină secretarul din ţară al organizaţiei. îi auzisem pe mulţi vorbind despre nevoile existente pe câmpul de misiune, dar niciodată nu am «văzut» păgânii în nevoia lor, până m acea după-masă; Domnul mi-a arătat o viziune a lor; ei stăteau înaintea mea ca oile fără păstor".

Duminică s-a întors acasă şi i-a împărtăşit soţiei sale ce s-a [v]orbit, şi mai ales despre necesitatea de a se trimite acolo o Pereche căsătorită. în acea noapte s-au rugat pentru cuplul acesta §' multă vreme nu s-au mai putut opri din rugăciune. Când au ■ncetat, însă, nu au mai putut adormi, iar înainte de sosirea dimineţii, Domnul le-a spus : „O să vă răspund la rugăciune prin voi. O să [Va] trimit acolo". „A fost cea mai mare surpriză a vieţilor noastre" [a s]pus Howells. „Noi am crezut că am primit viziunea despre

133

africani pentru a le purta povara în rugăciune, ca altcineva să meargă acolo, dar, după inima Domnului, puteam să-i îndemnăm pe alţii să meargă numai în măsura în care eram noi înşine doritori să mergem. Erau o mie şi una de impedimente, dar Domnul n-a ţinut cont de nici o scuză; acolo unde există voinţă, există întotdeauna şi o cale".

Cea mai mare problemă era că li se născuse un băieţel. în perioada în care se oferiseră să o adopte pe Edith, nu aveau nici un copil. „Noi vorbiserăm unul cu altul că misionarii aceia trebuiau să renunţe la copil şi să-şi dedice timpul în întregime lucrării" a spus Howells, „dar foarte puţin ne-am gândit pe atunci că nu făceam altceva decât să ne pregătim nouă înşine o capcană; ceea ce credeam că ar trebui să facă alţii, eram chemaţi să facem noi, chiar atunci!".

Cu câteva luni înainte de naşterea băieţelului, Domnul le spusese să-i pună numele Samuel. Nu mai era nimeni cu numele Samuel în familie; îl primiseră, la fel cum Zaharia primise numele lui Ioan. Erau câteva asemănări în viaţa lui şi a aceluia după care fusese numit copilul: prima era că numele doamnei Howells era Ana şi că urma să-şi pună fiul pe altarul jertfei, aşa cum făcuse şi Ana, mama lui Samuel.

„A fost primul şi cel mai mare test al nostru vizavi de chemare", a spus Howells, care ne relatează

povestirea cu propriile sale cuvinte: „Salvatorul spusese: «Oricine îşi iubeşte fiul sau fiica mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine», iar acum Duhul Sfânt ne spunea: «Trebuie să-mi dovediţi că iubiţi sufletele veşnice ale africanilor mai mult decât vă iubiţi propriul fii» Chiar aceasta dorea să spună? M-am gândit: «Da. aceasta a vrut să spună, exact aşa cum i-a spus lui Avraam să-şi ducă singurul fiu pe munte şi să-1 ofere ca jertfă». De multe ori predicasem despre Avraam care a renunţat la Isaac, şi obişnuiam să pun un accent deosebit pe cuvintele: «Ia-ţi acum fiul, singurul tău fiu, pe care îl iubeşti». Cât de puţin îmi dădeam seama ce a însemnat aceasta pentru el!".

„Ştiam ce însemna să-mi dau viaţa personală, dar să renunţ viaţa altcuiva era cu totul altceva. Dumnezeu ne dăruise nume lui Samuel înainte de a se naşte, şi ştiam că El avea un scop pen
viaţa lui. Acesta era testul nostru. Dumnezeu a spus: «Dacă renunţi la el, nu-1 mai poţi cere niciodată înapoi»; şi de atunci nu ne-a mai trecut vreodată prin minte că Samuel era al nostru. Trebuia să-1 predăm la fel de real pe cât Şi-a dăruit Dumnezeu propriul Lui Fiu, sau Avraam pe Isaac. Până când dedicarea ta nu este reală şi la înălţimea standardului, întotdeauna vei eşua înainte de a ajunge la ţintă. Problema nu era de a-1 lăsa pe Samuel în urmă, ca apoi să ne îndreptăm din nou atenţia spre el; nici un gând la Samuel nu trebuia să ne aducă înapoi în această ţară.

A sosit timpul ca soţia mea să urmeze un curs de instruire biblică; nu ştiam ce loc îi va oferi Domnul micuţului Samuel. Am lăsat problema aceasta în întregime în mâinile Domnului, n-am fi îndrăznit să intervenim; altfel, am fi făcut cea mai mare greşeală. Cu câteva săptămâni înainte de plecare, am fost invitat de un unchi, de un frate al aceluia care fusese vindecat; soţia lui era directoarea şcolii din satul în care locuiau, Garnant, aproape de Ammanford. El ne-a întrebat dacă urma să îl luăm pe Samuel cu noi. I-am răspuns: «Nu». «Unde va sta?» I-am răspuns că nu ştiu. «Ei bine», a spus el, «va sta la noi». Ei nu-1 văzuseră niciodată, deşi locuiau doar la trei sau patru mile depărtare, dar spuneau că de câteva nopţi simţiseră ceva deosebit în privinţa copilului şi că doreau sa aibă grijă de el în perioada cât noi eram plecaţi. Peste două zile urmau să vină să-1 vadă.

Faptul de a merge acasă şi de a-i spune soţiei lucrul acesta era mai mult decât puteam să îndur. Deşi renunţaserăm la el în inimile noastre, când Domnul a deschis în fapt acea uşă, simţeam că mi se rupe inima în bucăţi; însă, înainte de a ajunge acasă, experimentasem suficientă victorie ca să mă pot controla; nu ar fi avut nici un rost să-i arăt soţiei mele că eram pe punctul de a [ce]da. Când am ajuns acasă, ea se juca cu copilul. Credeam că nu-1 [y]oi mai vedea niciodată aşa cum era în seara aceea, şi pentru un timp nu i-am putut împărtăşi soţiei vestea; dar până la urmă •^i-arn luat inima în dinţi şi i-am spus. Scena care a urmat e mai [u]Şor de imaginat decât de descris, şi ne-am bucurat că a trebuit [s]a trecem prin aşa ceva doar o singură dată în viaţă. Am dovedit •n noaptea aceea că Africa urma să ne coste mult. Ne îndreptam [Cu] paşi mărunţi spre victorie, însă era un proces lent şi greu;

deoarece, dacă este să fii mijlocitor, trebuie să parcurgi fiecare centimetru al acestei căi.

„Unchiul şi mătuşa au sosit. Niciodată nu mai văzuseră un asemenea copil! Fără îndoială că Domnul pusese în inimile lor o dragoste de tată şi de mamă faţă de el. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să o invite pe sora mea să-i fie doică; arătau ca şi Miriam şi Moise. A sosit şi dimineaţa în care sora mea a venit după copil; mă gândesc dacă în eternitate vom putea privi înapoi, să revedem lucrurile prin care am trecut, atunci când I-am dat Domnului ce am avut mai bun; ştiam ce înseamnă să dăm bani, să renunţăm la sănătate şi la multe alte lucruri, dar acesta a fost testul cel mai greu. Diavolul nu a tăcut în dimineaţa aceea. îmi spunea că eram omul cel mai dur de pe faţa pământului, dacă sunt în stare să renunţ la copil; şi cel mai greu mi-a fost să resimt ceea ce trăia soţia mea, în timp ce îi pregătea hainele, etc. Plecarea lui a însemnat mai mult decât simpla golire a casei; a însemnat şi golirea sufletelor noastre. Când am venit acasă, în seara aceea, am întrebat-o pe soţia mea: «Cum ai reuşit să depăşeşti momentul?». Ea mi-a răspuns că s-a dus în grădină, a plâns şi s-a gândit: «De atâtea ori am cântat acel imn:

Insă niciodată nu ne vom putea bucura de plăcerile iubirii Sale
Până nu vom pune totul pe altar

însă, în dimineaţa aceasta a trebuit să îl trăiesc». Apoi Domnul i-a spus: «Compară lucrul acesta cu Calvarul». Şi cu ajutorul acestor cuvinte, ea a reuşit să depăşească momentul.

Când ne-am rugat împreună, după aceea, Domnul mi-a arătaţi răsplata. El mi-a spus: «Pentru orice lucru la care renunţi pentru Mine, primeşti o sută în loc; şi în schimbul acestei renunţări, poţi să ceri 10.000 de suflete din Africa»; iar noi am crezut lucrul acesta".
După ce familia Howells a plecat în Africa, Samuel a devenii atât de mult fiul familiei Rees, că până şi numele i-a fost schimbat în Samuel Rees. A crescut alături de ei, iar mai târziu s-a înscris la Universitatea din Oxford, pe care a absolvit-o. S-a întâmplat şl cu el, în mod literal, ceea ce s-a întâmplat cu Samuel din vechime,
136
să fie pus de-o parte pentru Domnul şi să îl slujească din tinereţea lui. El 1-a acceptat pe Cristos ca Salvatorul lui personal la vârsta de doisprezece ani. Părinţii lui adoptivi doreau ca el să devină doctor, însă el a simţit chemarea Domnului pentru slujire. După terminarea universităţii, i s-a alăturat tatălui său, cu consimţământul părinţilor lui adoptivi, deşi Rees Howells şi soţia lui nu au ridicat niciodată vreun deget măcar pentru a-l trage de partea lor. Dumnezeu era Cel care îl trimitea înapoi la ei. Apoi a devenit Director Asistent la Colegiul Biblic, iar mai târziu, după chemarea acasă a tatălui său, a fost numit Director. Era cunoscut de toţi sub numele de Samuel Rees Howells. Cât de perfect Şi-a îndeplinit Domnul promisiunile făcute mamei şi tatălui lui, chiar înainte de naşterea acestuia, şi cât de abundent a onorat Domnul sacrificiul făcut de părinţii lui, prin renunţarea la el, turnând asupra lui atâta dragoste şi grijă prin părinţii lui adoptivi.

.
137

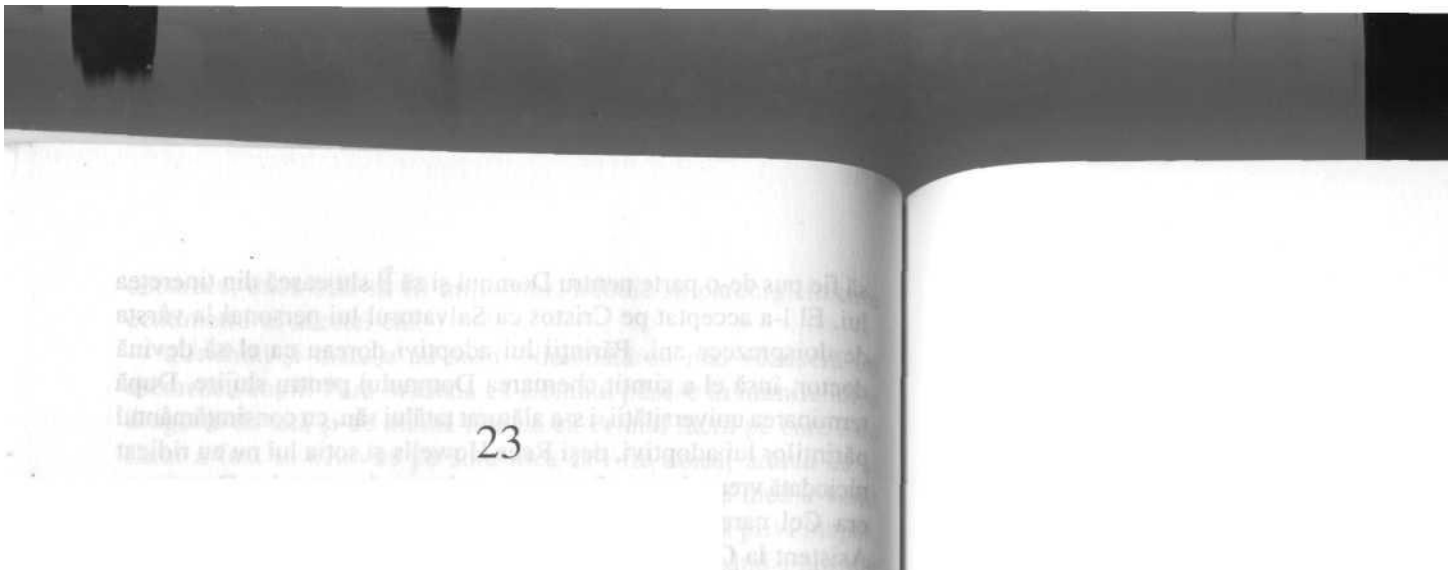

STATUL LA COADA

între timp, Howells îi scrisese lui Albert Head, care era preşedintele Convenţiilor Keswick şi Llandrindod, oferindu-se să meargă pe câmpul de misiune. I-a relatat despre vindecarea unchiului său şi despre cea experimentată de Joe. Ulterior, a primit o scrisoare din partea lui Head prin care i se cerea să vină la Londra, însoţit de Joe, pentru o întâlnire cu Consiliul de Misiune.
în dimineaţa când au plecat spre Londra, el şi doamna Howells nu mai aveau decât două lire, iar ea avea nevoie de bani chiar în ziua respectivă. însă, ca de obicei: „Prima nevoie era prima prioritate". Deoarece el pleca înainte de sosirea poştei, a luat cu el banii, şi a mângâiat-o pe soţia lui, spunându-i că era mai mult ca sigur că vor sosi alţi bani prin poştă! A ajuns cu Joe în Londra numai cu cinci şilingi, după ce şi-au cumpărat doar bilete dus.j Howells s-a întâlnit cu Consiliul în seara următoare şi a fosi acceptat să meargă împreună cu doamna Howells pe câmpul de misiune. în ziua următoare, Head a organizat o întâlnire în care Howells urma să vorbească despre mijlocire. Domnul 1-a binecuvântat, şi când a plecat în ziua

următoare, Head i-a adresat următoarele cuvinte, în timp ce îi dădea mâna: „Domnul îmi vorbeşte prin tine. Până acum nu am susţinut niciodată vreiui misionar, dar Dumnezeu mi-a spus să te susţin ca misionar al meu. Nimeni în afară de mine nu trebuie să te susţină financiaii iar prin faptul că predici în Africa voi contribui şi eu la recoltă!'»
înainte de a lua trenul de întoarcere, au luat masa cu nştdj prieteni, şi înainte să plece, Howells a primit un plic. Când \-*M* deschis la Paddington, erau în el cinci monede de aur. Sosiseră cu cinci şilingi şi plecau cu cinci lire! „Domnul n-a făcut altceva

pentru noi decât ceea ce a făcut când a transformat apa în vin", a remarcat Joe. „El a schimbat doar culoarea!" Când au sosit acasă, au ţinut o adunare de laudă, în care doamna Howells le-a împărtăşit cum a primit cele două lire după o jumătate de oră de la plecarea lor. „Nu există nimic mai potrivit în lume pentru întărirea credinţei decât testarea ei!" a comentat Howells.
Mai târziu, amândoi au plecat în Scoţia, unde doamna Howells urma să participe la un curs de instruire de un an la Misiunea Credinţei. La scurt timp după aceea, el a lăsat-o acolo şi a plecat la Londra pentru a urma un. curs medical de nouă luni la Colegiul Livingstone. Aici, din nou au trecut prin multe încercări ale credinţei, însoţite de eliberări. Un prieten deosebit de-al lui, de la colegiu, cu care avea o părtăşie apropiată în Duhul, era Harold St. John al Fraţilor, care a devenit mai târziu un renumit învăţător al Bibliei. Ei obişnuiau să se trezească la ora cinci în fiecare dimineaţă ca să stea înaintea lui Dumnezeu. Băteau în peretele despărţitor pentru a se trezi reciproc. între timp, Dumnezeu se îngrijea de toate nevoile doamnei Howells în Scoţia; Howells nu trebuia niciodată să îi trimită nimic. „Eram în şcoala credinţei", a spus el, „şi nu există nimic comparabil cu eliberarea de care ai nevoie pentru a te putea menţine în El: fără rămânerea în El nu vei reuşi niciodată să ai credinţă".
într-o anumită împrejurare, avea la dispoziţie doar câteva zile pentru a obţine 20 de lire, sumă necesară admiterii doamnei Howells la un curs de maternitate la Spitatul City Road, pentru care venea la Londra. Mai era un student, un absolvent al Universităţii Cambridge, care spusese pe faţă că nu pronunţase niciodată o rugăciune care să fi primit un răspuns direct, precis. Astfel, Howells 1-a invitat să i se alăture în această rugăciune pentru cele 20 de lire. El nu auzise niciodată de o asemenea rugăciune pentru bani, în care te aştepţi să îi şi primeşti. Ei urmau să se roage fiecare în camera lui, timp de două ore într-o după-masă. La sfârşitul rugăciunii tânărul era epuizat! Niciodată nu mai experimentase o scurgere atât de lentă a timpului; cele două ore s-au părut a fi două luni! Howells nu reuşise să ajungă la o ■zbândă în rugăciune în acea după-masă, astfel încât a sugerat ca ei să se întoarcă din nou în cameră pentru a se mai ruga două ore

în seara aceea. „Ce?" a exclamat prietenul lui, „patru ore de trudă pentru 20 de lire?". Cu toate acestea, a fost de acord să mai încerce, dacă Howells credea că acest fapt ar putea ajuta. înainte de sfârşitul celei de a doua perioade de rugăciune. Howells a intrat în camera lui şi i-a spus: „Nu mai trebuie să te rogi, am reuşit". „Ai primit banii?" a întrebat el. „Nu, dar am primit credinţa, şi banii vor veni." Târziu în acea noapte, se plimbau împreună, când studentul acesta s-a oprit dintr-o dată, s-a sprijinit de un gard şi a izbucnit în hohote de râs. „De ce râzi?" 1-a întrebat Howells. „Mă gândeam la tipul care va trebui să-ţi dea cele 20 de lire." Reuşise şi el să vadă. După două zile, Howells a primit două bancnote de câte 10 lire. Ce binecuvântare a experimentat când, s-a dus în camera prietenului său să-i arate cele două bancnote!)
Devenise un obicei ca Directorul Colegiului să-1 invite pe Howellsţ la ceai, ori de câte ori avea musafiri speciali, pentru a-i cere să-şa relateze unele din experienţele credinţei.
Unii oameni s-au întrebat de ce a studiat Howells medicina, după ce Domnul îi încredinţase asemenea cazuri minunate de vindecare. însă problema era, aşa cum s-a şi menţionat deja, că el niciodată nu a fost împotriva medicinei. Principiul pe care îl descoperise în viaţa de mijlocire a fost că: „Limita omului era prilejul lui Dumnezeu", şi în cele mai multe cazuri el a ajuns la] victorie atunci când medicina a dat greş. Comentând acest faplJ Howells spunea că refuzase doar într-un singur caz să dea medicamente, şi acesta fusese atunci când s-a născut Samuel şil soţia lui era grav bolnavă. Domnul îi spusese că nu trebuia să ia medicamente. „Ce test a fost acela!", a spus el. „A fost o bătăliei a credinţei pentru mine şi o luptă cu moartea pentru ea. Niciodată nu m-am clătinat în poziţia mea. Ştiam un lucru, că Domnul *mi-em spus.* I-

am zis soţiei mele: «Nu trebuie să iei medicamente şi ni| vei muri». Când am ajuns la limită, într-o dimineaţă, în timp ce citeam, cuvintele «Aveţi credinţă în Dumnezeu», acestea au ieşit în relief de pe pagină şi erau scrise cu litere de aur. Am crezut şi din acel moment ea a început să-şi revină."
In privinţa subiectului general al medicinei şi al credinţei Howells a spus: „Dacă le spunem oamenilor să nu ia medicament atunci când nu suntem siguri de călăuzire, nu va fi nimic altcev

decât o tragedie dacă aceştia mor. însă cunosc cazuri când oamenii au fost călăuziţi să nu ia medicamente şi au avut victorii toată viaţa lor. Unul dintre ei a fost Lord Radstock, care mi-a relatat niulte exemple ale modului în care Domnul îi onorase credinţa. Un altul a fost A. B. Simpson, fondatorul Alianţei Creştine şi Misionare, care a dovedit în repetate rânduri că în Sânge era vindecare. în cazurile în care se recomandă medicamente, totul depinde de călăuzire; dacă Duhul Sfânt călăuzeşte o persoană să nu ia medicamente, în mod sigur El va rezolva cazul. Noi am fost călăuziţi în egală măsură să urmăm un curs de asistenţă medicală şi medicină, iar dovada a constat în faptul că Domnul a trebuit să ne răspundă la rugăciunea care ne-a dat posibilitatea să-1 facem. După ce ne-am încheiat pregătirea la Edinburgh şi Londra, Domnul mi-a dat ocazia să lucrez şi ca farmacist alături de un doctor, timp de şase luni, în timp ce soţia mea a urmat un curs de maternitate, ambele fiind de un real folos pe câmpul de misiune".
Cu aproximativ o săptămână înainte de a pleca pe mare, au primit bani de la misiune pentru a-şi acoperi cheltuielile de călătorie până la Londra, însă aveau nevoie şi de unele lucruri pentru a-şi completa echipamentul necesar călătoriei. Din nou au aplicat regula - prima nevoie, prima prioritate. „Există întotdeauna o tendinţă de a păstra banii, pentru a evita testele lui Dumnezeu" a spus Howells, „şi noi am făcut tot ce am putut ca să procedăm astfel de data aceasta! în ciuda acestui fapt, a trebuit să cheltuim banii, şi toţi oamenii din locul acela credeau că suntem bine aprovizionaţi. Ceea ce fusese adevărat, până în săptămâna aceea. însă ne gândeam că banii vor veni cu siguranţă în ziua dinaintea plecării noastre la Londra; dar a sosit şi ultima poştă, fără să fi primit vreun ban, iar trenul nostru pleca a doua zi dimineaţa, înainte de sosirea poştei. Ne gândeam că ne va fi foarte greu să ne luăm rămas bun de la unchiul, mătuşa şi micul Samuel, însă povara pe care o simţeam cu privire la banii de tren a făcut ca despărţirea sa fie mai uşoară! Aceasta este adesea calea Domnului; când avem un lucru foarte dificil de făcut, El ne va copleşi cu un altul, astfel încât primul să ne fie mai uşor.
în dimineaţa următoare ne era aşa de greu să ne despărţim de ţi, deoarece trebuia să mergem la gară fără bani! Eram siguri
îi vom primi când vom aştepta pe peron, însă aşteptarea ne-a

fost în zadar. A sosit şi timpul pentru plecarea trenului. Ce puteam face? Mai exista un singur lucru de făcut. Mai aveam zece şilingi şi puteam merge până în locul la care puteam ajunge cu aceşti bani; atunci limita noastră urma să fie ocazia lui Dumnezeu. Trebuia să schimbăm trenurile la staţia Llanelly, la aproximativ douăzeci de mile de acasă şi să aşteptăm acolo două ore; astfel, fără a vorbi cu nimeni despre aceasta, am cumpărat biletul numai până la destinaţia respectivă. La gară erau prezenţi mulţi oameni care ne făceau tot felul de urări, însă noi aveam nevoie de banii cu care să ajungem la Londra! Pe tren ne-au însoţit mai multe persoane, inclusiv unele din Llanelly, care au cântat pe toată lungimea drumului. Gândul care mi-a trecut prin minte a fost: «Aş cânta şi eu mai bine dacă aş avea banii!».
Ne-am dus la nişte prieteni din Llanelly, apoi ne-am întors la gară, fără a fi experimentat vreo eliberare; sosise timpul pentru plecarea trenului. Atunci Duhul Sfânt mi-a vorbit astfel: «Dacă ai avea bani, ce ai face?». «M-aş aşeza la coadă la bilete», am răspuns. «Ei bine, nu predici tu că promisiunile Mele sunt acelaşi lucru cu faptul împlinit? Mai bine te-ai aşeza la coadă». Deci nu mai puteam face nimic altceva decât să ascult. Mai erau aproximativ doisprezece oameni în faţa mea, care se îndepărtau unul după altul de ghişeul de bilete. Diavolul continua să-mi spună: «Acum mai ai doar câţiva oameni în faţa ta, şi când îţi va veni rândul, va trebui s-o scoţi la capăt. Ai predicat mult despre Moise. care avea Marea Roşie în faţă şi pe egipteni în spate; însă acum eşti prins la colţ». «Da, prins la colţ», am răspuns, «însă, ca şi Moise, voi fi călăuzit într-un mod glorios!». Când nu mai erau decât doi înaintea mea, un om s-a desprins din mulţime şi a spus: «îmi pare rău că nu mai pot aştepta, dar trebuie să-mi deschid magazinul». Mi-a spus la revedere şi mi-a pus în mână treizeci de şilingi! A fost cel mai glorios moment posibil, doar o gustare din ceea ce

urma să facă Domnul pentru noi în Africa, dacă vom asculta. După ce am cumpărat biletele, oamenii care ne-au însoţit cu trenul au început să ne dea daruri, însă Domnul le-a ţinut deoparte în timpul testării. Apoi am cântat tot drumul până la Londra!";
Când au sosit, Head i-a invitat la micul dejun în dimineaţa următoare. Apoi le-a spus că avea pentru ei 50 de lire, însă că«
omis să-i pună la poştă. „Slavă Domnului că nu i-ai trimis", a spus Howells, şi a adăugat pentru el însuşi: „N-aş fi renunţat la testul cu statul la coadă pentru nimic în lume".
Ei aveau toate cele necesare, cu excepţia a trei lucruri: un ceas, un stilou şi câte o pelerină de ploaie pentru fiecare. Ei nu menţionaseră nimănui aceste nevoi, însă la micul dejun, Head a întrebat: „Ce fel de ceasuri aveţi?". Apoi le-a spus că fiul lor, Alfred, dorea să le dea fiecăruia câte un ceas. Apoi i-a întrebat: „V-aţi pregătit pentru sezoanele ploioase din Africa? Aveţi pelerine bune de ploaie?". Când au spus că n-au, le-a spus să meargă şi să-şi cumpere. Apoi a scris o adresă pe o carte de vizită, pe care a specificat că acestea urmau să fie plătite pe cheltuiala sa. După ce a scris adresa, a întrebat: „Aţi văzut tipul acesta de stilou?". „Nu", au răspuns ei. „Trebuie să aveţi fiecare câte unul" a spus el - cele trei lucruri pe care le-au menţionat ei Domnului, erau acum pronunţate de el în faţa lor!
Head le-a cerut să vină la micul dejun în dimineaţa următoare pentru rugăciune. El le-a mai sugerat că Howells ar trebui să le relateze servitorilor câteva din experienţele sale de credinţă. „Ai avut o experienţă a credinţei în urmă cu câtva timp, nu-i aşa?" a întrebat el. „Da, chiar şi mai recent", a răspuns Howells şi le-a povestit episodul cu statul la coadă. Head abia mai putea respira, aşteptând să audă cum a ieşit din situaţia respectivă. „N-am mai auzit niciodată una ca asta", a exclamat el; însă Howells le-a spus că n-a terminat, că lucrurile întâmplate la Corrie Lodge în ziua anterioară, chiar în aceeaşi cameră, erau chiar mai spectaculoase; Şi le-a spus istorisirea cu ceasurile, pelerinele de ploaie şi stilourile. -Prefer această experienţă în schimbul a 1000 de lire", a spus Head, „să ştiu că Domnul mă poate călăuzi în modul acesta în lucrurile pe care le dau".
Astfel, ei au plecat din Anglia pe 10 iulie, 1915, după o Actorie glorioasă, ştiind că Acela care îi chemase să trăiască o asemenea viaţă era în stare să-i elibereze în toate circumstanţele.
142

1

143

24 TREZIRILE DIN AFRICA 1

I

Misiunea generală din Africa de Sud fusese fondată în 1889, cu scopul de a răspândi Evanghelia în multe regiuni neevanghelizate din sudul Africii. Primul preşedinte al acestei misiuni a fost Rev. Andrew Murray. Când familia Howells s-au alăturat misiunii, aceasta avea 170 de lucrători europeni şi africani, în douăzeci şi cinci de centre misionare, ajungând până la frontiera de nord şi de sud a Congoului Belgian, iar în est şi vest, până în părţile neatinse de .Evanghelie ale teritoriilor portugheze ale Angolei şi Mozambicului.
Familia Howells a fost trimisă la centrul de misiune Rusitu din Gazaland, aproape de graniţa portugheză a Africii de Est, alături de familia Hatch, care era implicată, de câţiva ani în lucrarea de acolo. Soţii Hatch, împreună cu alţi predecesori, aşezaseră o temelie fermă şi plătiseră un preţ scump pentru a duce

Evanghelia oamenilor. Domnul şi doamna Hatch erau preocupaţi de câtva timp de subiectul| celei de a doua veniri a Domnului, şi îşi dedicaseră timpul studierii Cuvântului lui Dumnezeu şi rugăciunii. Tânjeau după o şi mai profundă binecuvântare în propriile lor suflete, care să se reverse apoi într-o măsură mai mare asupra oamenilor pe care îi păstoreau. Astfel, când a sosit familia Howells, se făcuse deja o pregătire al inimii lor în vederea lucrării Duhului Sfânt.

Un lucru normal pentru noii veniţi pe câmpul de misiune ar fn fost să-şi petreacă o considerabilă perioadă de timp cu studiul limbii, cu aclimatizarea şi adaptarea generală la viaţa într-o ţara nouă; însă oamenii auziseră deja că soţii Howells veneau dintr-o ţară în care avusese loc o Trezire şi nu s-au sfiit să-i întrebe dacă aduseseră acea binecuvântare cu ei. Howells le-a spus că Sursa oricărei treziri era Duhul Sfânt şi că El putea face şi în mijlocuj

144

lor ceea ce făcuse în Ţara Galilor. Ei i-au cerut să predice despre aceasta, bineînţeles, cu ajutorul traducerii. Deoarece nu exista nici un cuvânt în limba respectivă pentru trezire, el le-a vorbit despre Rusalii: că atunci S-a coborât Dumnezeu, a mişcat inimile bărbaţilor şi femeilor şi a adus mulţimi întregi în împărăţie; că El va proceda la fel şi cu ei, dacă erau gata să se pocăiască.

Howells a continuat să vorbească despre Trezire la întâlnirile pe care le aveau, şi, după şase săptămâni, Duhul Sfânt a început să Se pogoare asupra creştinilor. într-o seară de vineri, când aproximativ vreo doisprezece dintre ei se adunaseră la familia Howells, doamna Howells i-a învăţat cântarea: „Doamne, trimite o trezire şi fă ca aceasta să înceapă în mine". Duhul Sfânt S-a revărsat asupra lor în timp ce cântau, iar ei au continuat să cânte şi în următoarele zile, în grădină şi pretutindeni. Pe măsură ce Howells asculta, a recunoscut un sunet pe care-1 mai auzise la trezirea din Ţara Galilor. „îl recunoşti când îl auzi", a spus el, „însă nu poţi să-1 produci; în următoarea joi îl cântam şi eu. Exista ceva în acel sunet care te schimba şi te aducea în liniştea lui Dumnezeu".

în acea seară, cum le era obiceiul în fiecare joi, cei patru misionari s-au întâlnit pentru citirea Bibliei şi rugăciune. Pe când se aflau pe genunchi, Domnul i-a destăinuit lui Howells că rugăciunea lor a fost ascultată, că trezirea era pe cale să vină şi i-a îndemnat pe ceilalţi să se ridice de pe genunchi, deoarece nu mai era nevoie de alte rugăciuni: Duhul Sfânt urma să Se coboare, pentru a aduce experienţa Cincizecimii în districtul lor. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu a fost atât de mare, încât din acel moment s-au aşteptat ca trezirea să înceapă în orice clipă. La fiecare bătaie în uşă erau siguri că va intra cineva care să le spună că S-a coborât Duhul Sfânt. Au aşteptat astfel două zile, iar duminica - Acesta a venit. Avem propria relatare a lui Howells referitoare la zilele care au urmat:

„în duminica aceea, în 10 octombrie, era ziua mea de naştere, şi în timp ce predicam dimineaţa, se putea simţi prezenţa Duhului asupra adunării, iar seara S-a coborât peste oameni. Nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat. Duhul Sfânt S-a revărsat asupra unei fete tinere, pe nume Kufase, care postise timp de trei zile, cu convingerea ᶜă nu era pregătită pentru a doua venire a Domnului. în timp ce se i a izbucnit în plâns, şi, după cinci minute, întreaga adunare era

145

prosternată în faţa lui Dumnezeu şi plângea. Puterea s-a revărsat asemenea fulgerului şi tunetului. Nu mai văzusem una ca aceasta nici la trezirea din Ţara Galilor, doar auzisem despre asemenea manifestări de la Finney şi alţii. Cerurile se deschiseseră şi nu mai era loc care să poată cuprinde binecuvântarea. M-am pierdut pe mine însumi în Duhul şi m-am rugat la fel de mult ca ceilalţi. Tot ce puteam spune era: «A venit». întâlnirea a continuat până târziu în noapte şi nu a putut fi oprită. Ceea ce mi-a spus El înainte de a pleca în Africa se întâmpla în realitate, şi aceasta după numai şase săptămâni! Niciodată nu poţi descrie acele întâlniri în care Duhul Sfânt Se pogoară. Nu voi uita niciodată sunetul auzit în district în acea noapte - rugăciunea care se înălţa din fiecare sat african.

în ziua următoare El a venit din nou, iar oamenii au stat în genunchi până la şase după-masa. Acest lucru a continuat şase zile la rând, iar oamenii au început să-şi mărturisească păcatele şi să se elibereze, pe măsură ce Duhul Sfânt îi conducea la victorie. Au experimentat iertarea de păcate şi au avut o întâlnire cu Salvatorul într-un mod pe care numai Duhul Sfânt putea să îl reveleze. Oricine se apropia începea să vorbească în limba Duhului. Oamenii se ridicau în picioare ca să-şi relateze mărturiile şi nu era nici o surpriză să vezi că se ridicau douăzeci şi cinci de oameni în acelaşi timp. La sfârşitul primei săptămâni,

aproape toţi ajunseseră să aibă biruinţă. Am avut câte două întâlniri de trezire în fiecare zi, timp de cincisprezece luni, fără nici o pauză, iar în zilele de vineri, acestea durau toată ziua - şi erau desemnate celor zece mii de suflete pe care El ne-a spus să le revendicăm."

Când vestea despre această izbândă a Duhului a ajuns în Anglia şi s-a răspândit în centrele misionare din împrejurimi, doamna Bessie Porter Head, soţia lui Albert Head, a publicat două broşuri intitulate *înaintare în Gazaland* şi *Privire retrospectivă şi trezire în Gazaland**

Doamna Head a început prin a relata despre punerea bazei centrului Rusitu în 1897. Câţiva pionieri îşi dăduseră viaţa pentru

Aceste paragrafe sunt publicate cu amabila permisiune jfl Misiunii Generale din Africa de Sud.

a începe această lucrare, printre care se număra şi prima soţie a lui Hatch. Ei semănaseră cu lacrimi ani de zile, şi, conform spuselor doamnei Head, după sosirea soţilor Howells a început să se reverse binecuvântarea: „Primii doi (soţii Hatch) munciseră din greu şi de mulţi ani acolo, «semănând» într-adevăr cu lacrimi, cu răbdare şi rugăciune, seminţe ale vieţii. Ceilalţi doi (soţii Howells) îi ajutau acum la «strângerea cu bucurie» a unei mari recolte, prin puterea Duhului Sfânt, spre slava lui Dumnezeu". După ce a descris acea măreaţă mişcare a Duhului din prima duminică, a continuat astfel: „întâlnirile durau de dimineaţa devreme până la apusul soarelui, cu un singur interval mic de pauză. Oamenii plângeau şi îşi mărturiseau păcatele într-un mod pe care misionarii nu îl puteau descrie în cuvinte, ci pur şi simplu plângeau cu ei şi se rugau pentru ei. Uneori îngenuncheau cu toţii şi îşi mărturiseau împreună păcatele, într-o mare agonie sufletească, iar apoi, unul după altul, se eliberau şi începeau să cânte de bucurie. Acest lucru se întâmpla zi de zi, de duminică până joi. Duhul Sfânt făcea o mare lucrare de cercetare în suflete şi conducea mărturisirile într-un fel în care nici un agent uman nu ar fi putut-o face...

Auzind despre lucrarea lui Dumnezeu într-o asemenea manieră remarcabilă la Rusitu, Staţia Bordului de Misiune Americană (aflată la aproximativ patruzeci de mile în sud) a trimis o invitaţie lui Hatch şi lui Howells de a vizita Muntele Silinda... un mare centru misionar, care avea o echipă formată din medici, lucrători creştini, învăţătoare etc. La prima întâlnire, la ora 9 după-masa, într-o joi, clădirea era supra-aglomerată. Misionarii au început să relateze modul în care se revărsase binecuvântarea la Rusitu şi care erau condiţiile acesteia. După ce doi sau trei creştini din Rusitu şi-au spus mărturiile, mulţimile au început să strige după [m]ilă şi să-şi mărturisească păcatele. Numărul celor prezenţi era [at]ât de mare, încât era imposibil să primească ajutor cu toţii, deşi mtâlnirea din ziua aceea a durat până la ora unu. La ora două s-au mtâlnit din nou şi au petrecut un timp minunat. Oamenii care aţinuseră ceva în timpul dimineţii veneau în faţă şi îşi mărturiseau Păcatele. învăţătorii, evangheliştii şi oamenii învăţaţi erau total zdrobiţi. Se rugau împreună şi îşi mărturiseau păcatele. Această

L

experienţă, condusă în întregime de Duhul, a durat fără nici un fel de incidente neplăcute până la asfinţit...

Aşa cum am spus mai înainte, doar Duhul Sfânt îi putea face pe oameni să-şi mărturisească păcatele care-i copleşeau. De exemplu, un bărbat înalt s-a ridicat în picioare şi a relatat cu o voce gâtuită următoarea povestire: în unul din războaiele locale, în timp ce câţiva tineri se lăudau că omorâseră femei etc, omul acesta s-a dus şi a ucis o fată tânără cu sânge rece. După ce a devenit creştin, chipul ei părea să-i fie constant în faţa ochilor, ca şi când l-ar fi întrebat de ce a ucis-o. Fiind un creştin obişnuit, s-a gândit că păcatul acesta era prea mare ca să fie mărturisit. Numai puterea Duhului Sfânt 1-a condus să facă mărturisirea. A plâns şi a plâns, spunea că era cel mai mare dintre păcătoşi, şi a fost ore întregi în agonie sufletească. Dar ce scenă a fost când a ajuns să fie

eliberat! Putea spune doar atât: «îţi mulţumesc, Doamne Isuse».
Când a început să-şi relateze mărturia, a spus că de ani întregi nu mai simţise pacea, apoi exclama din nou: «Iţi mulţumesc, Doamne Isuse!». în acea zi, cam o sută de suflete au fost eliberate şi au experimentat o victorie deplină. Duminică, zeci de oameni au pătruns într-o viaţă nouă a păcii şi capitulării, iar în loc de agonie sufletească, majoritatea aducea laude şi cânta de bucurie. în acea zi, peste două sute de suflete ajunseseră la libertate şi nu mai era nevoie să vorbească misionarii, deoarece întotdeauna erau vreo patru sau cinci care îşi aşteptau rândul ca să-şi depună mărturia...
Poate că cea mai binecuvântată privelişte pentru district era aceea că Dumnezeu întâlnise în mod măreţ şi umpluse cu Duhul Sfânt douăzeci de bărbaţi şi femei care, cu câteva săptămâni înainte de trezire, se oferiseră pe ei înşişi Domnului pentru lucrarea de evanghelizare în Estul Africii portugheze...
în timp ce relatarea aceasta succintă despre lucrarea lui Dumnezeu a ajuns la tipar, au continuat să circule ştirile despre revărsarea continuă a Duhului lui Dumnezeu în districtul Gazaland... în timpul scurtei vizite a lui Hatch şi a lui Howells la Melsetter, puterea Duhului a fost atât de puternică la întâlniri, încât oamenii, **albi** şi negri deopotrivă, au fost cercetaţi, iar vieţile lor au fost în întregime dedicate lui Dumnezeu... Au fost vizitate şi fermele de pe marginea drumului spre Melsetter. Şase olandezi şi englezi au
148
fost convertiţi, iar patru, care erau deja creştini, s-au predat în întregime lui Dumnezeu...
Nu sunt toate aceste fapte încurajări pentru noi toţi, ca să «înaintăm stăruitor în rugăciune»? Şi nu va continua Dumnezeu să ne arate «lucrurile Sale mai mari», nu numai în Gazaland, ci pe tot cuprinsul Africii de Sud? Micile focuri care sunt deja aprinse în diferite centre pot fi însufleţite prin rugăciunile noastre, pentru a forma o flacără măreaţă..."
Doamna Howells continuă istorisirea: „La sfârşitul a cincisprezece luni, a sosit o cerere din partea şefului biroului S.A.G.M. din Cape Town, adresată tuturor centrelor de misiune, prin care li se cerea misionarilor şi africanilor să aloce o jumătate de oră în fiecare dimineaţă, de la ora 7 la 7.30, unei rugăciuni specifice, pentru ca fiecare centru să poată primi aceeaşi binecuvântare pe care o experimentasem noi la Rusitu. Howells obişnuia să meargă la o casă micuţă de vară pentru a-şi petrece această jumătate de oră specială de rugăciune. într-o luni dimineaţa, aproximativ la o lună după ce a început rugăciunea, l-am văzut pe Howells ieşind, după ce trecuse numai un sfert de oră. Puteam vedea pe faţa lui că i se întâmplase ceva extraordinar. El a spus : «Stăruiam pe baza cuvântului din Maleahi 3:10, când *L-am văzut* pe Duhul Sfânt coborându-se. Mi S-a arătat. *L-am văzut* coborându-se asupra tuturor centrelor noastre de misiune». Slava lui Dumnezeu era atât de puternică peste el, încât era transfigurat. A spus că nu mai putea rămâne la centru, că trebuie să urce pe munte. Nu putea să stea liniştit şi o săptămână întreagă a umblat mile întregi pe munte, strigând laudele lui Dumnezeu. L-am urmat, până când am fost prea obosită ca să mai vorbesc! A stat în slava aceea toată săptămâna - şi ea era atât de mare, încât era aproape imposibil de suportat".
Lui Howells nu i-a trecut deloc prin minte că ar putea vizita pe rând centrele misionare, până când, după o lună, au primit o invitaţie la o conferinţă din Durban, la care urmau să participe toţi misionarii care aveau posibilitatea de a-şi părăsi centrele; ei le-au cerut lui şi doamnei Howells să-şi aducă suficiente haine pentru şase luni, deoarece doreau să-i invite la toate centrele misionare. Howells s-a tras înapoi din faţa acestei responsabilităţi de a fi
149
folosit de Dumnezeu, spunând că nu putea merge. ..Sunt doar de doi ani pe câmpul de misiune" a fost scuza lui; însă răspunsul primit de la domnul Middlemiss, administratorul din Cape Town a fost acesta: „Tu eşti omul care are autoritate şi trebuie să vii!",
înainte de a pleca la Durban, Middlemiss i-a scris următoarele: „Ştiu că nu ai un cont în bancă (ştia că fuseseră conduşi să dea 50% din salariul lor pentru a continua să-şi menţină o viaţă personală de credinţă), deci trimite-mi o telegramă, dacă nu ai banii de călătorie". însă Howells a spus: „Nu, nu am de gând să

trimit nici o telegramă. Ne vom încrede în Domnul". El a privit această problemă ca pe o bună ocazie de a dovedi dacă chemarea era într-adevăr de Ia Domnul. Banii au venit cu ultima poştă, chiar înainte de plecarea lor, care urma să fie a doua zi, la ora 6 dimineaţa. în plic era o scrisoare de la un prieten din America. Acesta nu le mai dăduse niciodată bani, însă acum le trimitea în dolari echivalentul a 25 de lire. Astfel, şi-au început călătoria într-o deplină certitudine a credinţei.
La conferinţă au fost prezenţi patruzeci şi trei de misionari. Howells nu se aşteptase să ia cuvântul mai mult decât ceilalţi, însă binecuvântarea care s-a revărsat la întâlnirea de deschidere a fost atât de mare, încât a fost rugat să vorbească în fiecare zi. Timp de aproximativ trei săptămâni a fost ca şi o trezire. întâlnirile din unele seri se prelungeau până la orele mici ale dimineţii, şi toţi misionarii au fost binecuvântaţi. Erau atât de plini de bucurie, încât cântau chiar şi în maşini, pe stradă. La sfârşitul conferinţei, misionarii i-au făcut lui Howells invitaţia unanimă de a vizita toate centrele misionare, confirmându-i astfel invitaţia pe care o primise deja de la Consiliul din Cape Town. Cu toţii s-au întors la centrele lor, ca să se roage şi să se pregătească pentru vizită, având speranţa că Duhul Sfânt se va revărsa asupra fiecărui centru misionar, aşa cum se întâmplase la Rusitu.
Howells îşi continuă relatarea: „Cum puteam crede că urmau să fie salvaţi zeci de oameni, în aceste centre, când în unele cazuri terenul era atât de împietrit? Duşmanul m-a provocat şi m-a întrebat cum puteam aduce trezirea dintr-o ţară în alta, în care se vorbeau limbi diferite şi se aflau la sute de mile una de cealaltă? 1 Nu am putut depăşi testul acesta într-o zi. Am trecut prin multe !
150
bătălii grele, deoarece problema era extrem de importantă. însă, jmi amintesc când am reuşit să ajung la victorie. Mi-am dat seama ¿ă nu era nevoie să luăm cu noi, din loc în loc, oameni care experimentaseră binecuvântarea, deoarece Duhul Sfânt ne însoţea şi El era Autorul Cincizecimii şi Sursa Trezirii.
Călătoria noastră a depăşit 11.000 de mile. Am vizitat cinci ţări - Swaziland, Pondoland, Bomvanaland, Tembuland şi Zululand şi am fost plecaţi o perioadă de doi ani din centrul nostru misionar.
Când am ajuns în primul centru misionar, ne-a fost greu în prima zi. Misionarul ne-a spus că în acea biserică erau mulţi oameni care au recăzut în obiceiuri rele, chiar şi unii diaconi cauzau necazuri; însă, în a treia zi, Duhul s-a revărsat cu putere peste locul acela. Doi dintre diaconi, care stăteau întotdeauna în spate, când au văzut că oamenii au început să-şi mărturisească păcatele şi să aibă parte de această măreaţă binecuvântare, au venit la mine şi mi-au spus: «Ne plac foarte mult întâlnirile, însă nu suntem de acord cu această mărturisire a păcatelor, deoarece atunci când începe, simţim o mare durere la ceafă!» «Nu mai spuneţi!», am răspuns eu; «într-o zi, o să se mute mai jos - în inimile voastre!» «Credeţi că e nevoie să ne mărturisim păcatele?» au întrebat ei după aceea. Eu le-am răspuns: «Dacă aţi păcătuit împotriva lui Dumnezeu, aceasta este între voi şi Dumnezeu; dar dacă aţi păcătuit împotriva bisericii, trebuie să vă mărturisiţi păcatele în faţa bisericii». Unul dintre diaconi, pe nume Iefta, a început să se roage şi şi-a continuat rugăciunea aproximativ trei zile. Apoi, pe la ora unu noaptea, a venit la noi soţia lui şi ne-a trezit: «Veniţi, Iefta este nebun de bucurie! Să sunăm clopotul şi să chemăm oamenii la întâlnire?» «Nu poţi să suni clopotul şi să-i chemi pe oameni la ora aceasta din noapte» am protestat eu; însă această mamă s-a dus pe la toţi oamenii şi i-a chemat, iar la ora 3 noaptea, toată biserica era adunată! Iefta era orb, ca şi apostolul Pavel; au trebuit să-1 conducă la biserică, unde şi-a mărturisit păcatele pe care le comisese. După aceea, zeci de oameni au fost convertiţi. în câteva zile şi-a primit vederea. Apoi l-am dus cu noi în misiune timp de aproximativ trei luni. Oriunde îşi relata mărturia, era ca şi când ar fi tras cu arma. Oamenii ajungeau unul după altul sub cercetarea Duhului Sfânt, ¿are de fiecare dată reuşea să-i aducă pe mulţi la victorie.

L

151
Următorul loc pe care l-am vizitat a fost Bethany. unde trăia Regina Swazilandului. în prima zi am stat treisprezece ore în capelă, ocupându-ne cu sufletele oamenilor. In cea de a treia zi, puterea a fost prezentă! Nu predicarea era cauza, ci puterea. Un african s-a rugat: «Doamne, dă-ne o sută de convertiţi în

următoarele trei zile». Această rugăciune a fost inspirată de credinţa Duhului Sfânt. Apoi Regina Swazilandului a dorit să aibă o întrevedere cu mine şi a dorit să ştie de ce poporul ei îl urma pe Dumnezeul meu. I-am spus că acest fapt se datora întâlnirii pe care a avut-o cu Dumnezeul cel viu, experimentării iertării de păcate şi primirii darului vieţii veşnice. I-am spus că Dumnezeu avea un Fiu, pe care L-a dat să moară pentru noi; că şi noi aveam un fiu, pe care îl lăsasem acasă pentru a le putea spune oamenilor din Africa despre Dumnezeu. Ea a fost foarte impresionată, când a auzit că eu şi soţia mea iubeam poporul african mai mult decât ne iubeam propriul fiu. Apoi mi-a permis să am o întâlnire particulară cu oamenii ei din conducere, însă a specificat că nu trebuie să ţin cont de prezenţa ei, ci să le vorbesc ca şi când m-aş adresa doar lor! Mai târziu, la capelă, puterea lui Dumnezeu s-a manifestat în timpul întâlnirii; s-au ridicat în picioare cincizeci de persoane, inclusiv tânăra regină, nora reginei care era la putere. Omul care se rugase pentru o sută de suflete a sărit în picioare şi a exclamat: «Laudă lui Dumnezeu că mi-a răspuns la rugăciune. Cincizeci de suflete - şi regina, alte cincizeci! Avem deja o sută!». Insă înainte de încheierea celor trei zile, o sută cinci oameni îl acceptaseră pe Cristos. Când ne-am întors înapoi, după câtva timp, regina şi-a exprimat dorinţa să ne vadă în privat. Ne-a spus că tocmai îşi pierduse fiica, cea care devenise creştină. Că aceasta murise având o pace perfectă şi încrezându-se în Isus. A părut foarte afectată şi a adăugat că şi ea II acceptase pe Salvatorul în inimă.

La un centru misionar din Pondoland, pe când predicam în Vinerea Mare despre răstignire, Duhul ne-a revelat aceste cuvinte: «Să plece, să fie răstignit!». Se părea că oamenii văzuseră iadul deschis înaintea ochilor lor şi întreaga adunare s-a năpustit în | faţă, ca un singur om, pentru a-şi pune în ordine relaţia cu Dumnezeu, j Mă temeam că îmi vor răsturna amvonul.

într-un alt loc, în Zululand, în timp ce predicam, un evanghelist j a fost convins de lipsa lui de putere pentru a câştiga suflete. **S-ai**

jus pe terenurile necultivate, pline de tufişuri, şi a strigat toată nOaptea către Dumnezeu. în următoarea zi, a acceptat Duhul Sfânt şi a reuşit în cel mai glorios mod să aibă o victorie spirituală în această problemă. Rezultatul acelei ungeri a fost că nu peste mult timp echipa sa de evanghelizare a ajuns mai mare decât cea din centrul misionar principal".

în astfel de moduri s-a coborât Duhul Sfânt asupra fiecărui centru misionar şi a adus trezire, exact aşa cum a spus că o va face, îndeplinind promisiunea celor 10.000 de suflete câştigate pentru Cristos. în Johannesburg, de exemplu, Howells a condus mari întâlniri de trezire, timp de douăzeci şi una de zile, într-una din cele mai mari biserici, care era supra-aglomerată în fiecare noapte. Trebuia să vorbească prin trei traducători. Deşi erau prezente multe triburi diferite, aceasta nu a împiedicat lucrarea pătrunzătoare a Duhului; sute de oameni ieşeau în faţă în fiecare seară ca să fie mântuiţi. Nimeni nu era mai conştient decât slujitorul Său că Duhul Sfânt era înfăptuitorul Trezirii şi că lucrurile nu se întâmplau nici „prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu". El şi-a pus mâinile peste sute de oameni, sub puterea şi călăuzirea Duhului, iar aceştia s-au eliberat în toate cazurile. După întâlniri, obişnuia să-şi privească mâinile, să vadă cât erau de obişnuite şi să se mire de unde venea această putere! însă ştia!

La sfârşitul turneului, pe drumul de întoarcere de la Johannesburg la Rusitu, fuseseră invitaţi de un prieten să stea cu el în Umtali, care era un nod de cale ferată. Din punctul în care se aflau urmau să meargă cu şareta poştei, care se îndrepta spre Melsetter, apoi trebuiau să-şi încheie călătoria călărind pe cai sau pe măgari. Când au sosit la Umtali, prietenul lor i-a aşteptat în staţie ca să le spună că îi părea rău, dar nu putea să-i primească la el în casă, deoarece familia lui suferea de gripă. Le-a sugerat să meargă la hotel, unde erau cazaţi de obicei misionarii. Aflaseră că hotelul •-ar costa 15 şilingi pe zi. Nu aveau bani deloc, însă Howells i-a spus soţiei: „Să ne bucurăm de toate avantajele hotelului; sunt sigur că Domnul ne va elibera înainte de sfârşitul săptămânii". Astfel, s-au bucurat de o vacanţă plăcută.

Se aşteptau ca Domnul să le trimită ceva prin poşta care a sosit cu trenul de sâmbătă seara, deoarece în următoarea zi urmau să

plece Ia 6 dimineaţa. Când. însă. s-au dus să aştepte trenul, li s-a spus că acesta avusese o avarie şi că nu va mai sosi în noaptea aceea. „Ne tachinam unul pe altul, că n-o să ne bucurăm de masa

din seara aceea ca de obicei!" a spus Howells. „îi spusesem dej$ patronului hotelului să ne pregătească factura pentru duminică dimineaţa. La ora cinci dimineaţa, acesta a bătut la uşă şi ne-a înmânat-o. I-am spus că vom merge până la poştă şi că îi vom plăti la ora şase. Am plecat la 5.30, rugându-ne tot drumul. Aveam numărul unei cutii poştale din Umtali, la care spusesem câtorva dintre prietenii noştri să ne scrie. «Este ceva în cutia 32?» am întrebat eu. «Absolut nimic.» Dar într-o clipă i-a venit în minte soţiei mele că numărul nu era 32, ci 23! în căsuţa respectivă se afla o singură scrisoare, pe care erau cinci adrese diferite. Aceasta ne urmase oretutindeni şi a ajuns la destinaţie chiar în acea dimineaţă, având în ea 30 de lire. Pe lângă factura de hotel, mai aveam de plătit 7 lire şi 10 şilingi pentru şareta poştei. Deşi am călătorit greu şi nu fără hurducături, şareta a fost pentru noi cel mai bun automobil; dar nu ne mai gândeam deloc la ea sau la cele 140 de mile parcurse în acel fel - în noi era primăvară!"
în timpul primilor lor doi ani de misiune, au învăţat limba Chindau, iar o dată cu întoarcerea la Rusitu, s-au integrat în rutina normală a unui centru misionar. Când soţii Hatch au plecat în concediu, au primit sarcina de a se ocupa de şcoala de băieţi şi fete, precum şi de întâlnirile şi de lucrarea adulţilor. Trebuie să trecem peste multe din experienţele lor zilnice din timpul acestor ani; însă a fost ceva, un eveniment remarcabil, care trebuie menţionat. Trezirea continua, însă avea un obstacol important: bărbaţii căsătoriţi refuzau să se convertească. Erau legaţi de un obicei vechi, numit Labola, despre care unii cred că îşi avea originea în Laban! Preţul fixat pentru o soţie era de 25 de lire, ceea ce însemna o sumă mare pentru un tată cu trei sau patru fete; însă, un bărbat convertit n-ar fi putut în nici un caz să-şi vândă fata; de aceea, nici un bărbat căsătorit nu s-a întors la Domnul. Duhul i-a reamintit atunci lui Howells de mijlocirea sa anterioară pentru un suflet pierdut şi i-a spus să-1 provoace pe diavol în punctul acela, să folosească victoria de la Calvar pentru a-i elibera pe oameni, ca să-L accepte pe Cristos.

în acel timp el îşi construia o casă şi s-a rugat să poată găsi i căsătoriţi care să lucreze la ea. Şase dintre ei şi-au exprimat de a lucra. în fiecare dimineaţă se practica rugăciunea şi propovăduirea Evangheliei. Următoarea călăuzire pe care a primit-o din partea Domnului a fost de a le cere să vină la serviciul de duminica dimineaţă, în loc să-şi sape grădinile. Ei au spus că participau deja în fiecare dimineaţă la astfel de servicii - la întâlnirile zilnice care se ţineau în timpul orelor de lucru, însă că n-ar avea nimic împotrivă să vină şi duminica, dacă ar fi plătiţi pentru a sta! El le-a răspuns că Dumnezeu ar fi mult mai bucuros dacă ei ar veni de bună voie duminica. Au venit, şi cinci dintre ei au fost mântuiţi. Aceasta a fost prima spărtură în rândurile duşmanului, dar mai erau încă sute de oameni neatinşi. Cum putea Dumnezeu să ajungă la ei?

însă El avea pregătită o cale cât se poate de neaşteptată. Era perioada unei mari epidemii de gripă, care s-a răspândit în toată lumea, chiar după primul război mondial, şi a cauzat milioane de morţi; nu la multă vreme după ce aceştia cinci ajunseseră să aibă victorie, Howells a auzit că gripa atinsese şi districtul lor şi că mulţi fuseseră doborâţi de ea. L-a tulburat faptul că această calamitate se abătuse asupra lor tocmai atunci când începuse să se producă o schimbare în rândul bărbaţilor căsătoriţi, însă Domnul i-a spus: „Crezi în Romani 8:28? Poţi să crezi că în această situaţie se ascunde o binecuvântare?".

Domnul i-a amintit apoi lui Howells cum, în mijlocirea pe care a practicat-o pentru oamenii bolnavi de

acasă, din sat, a fost călăuzit în repetate rânduri să sfideze moartea. Ar fi în stare să o sfideze şi aici, din nou, la o scară mult mai mare? De când venise în Africa, mai trecuse deja printr-un test foarte dificil, în care fusese în stare să dovedească credincioşia lui Dumnezeu în această privinţă. Era vorba de un atac de malarie într-o formă foarte severă. „Sunt sigur că a fost permis doar pentru a-mi testa această poziţie", a spus el, „deoarece, atunci când înfrunţi cu adevărat acest duşman, nu poţi face faţă provocării care necesită curaj decât dacă eşti sigur pe ce poziţie stai". După multe zile de febră constantă, care se menţinea în ciuda tuturor tratamentelor obişnuite, starea lui a început să degenereze rapid, până când,

L

155

într-o noapte, i s-a părut că nu va mai trăi până dimineaţa. Doamna Howells se dusese în altă parte ca să se roage, şi, în timp ce era singur, Duhul Sfânt i-a spus: „De ce nu îi ceri Tatălui să te vindece?". El credea că o făcuse, însă Duhul i-a spus: „Nu ai; cerut cu credinţă". „M-am întors în pat, pe partea cealaltă," a spus Howells, „şi în acel moment am şi fost vindecat. Mă întrebam dacă şi soţia mea ştia ce se întâmplase. Fusese ridicată de pe ea povara de rugăciune pe care o purta pentru mine? Ea s-a întors în cameră şi, în momentul în care a deschis uşa, a ştiut că se întâmplase ceva. «Ai fost vindecat», a spus ea, iar eu i-am răspuns râzând zgomotos şi i-am povestit ce se întâmplase". La trei zile după aceasta, au plecat într-o călătorie lungă, într-o căruţă trasă de boi (pe care o planificaseră înainte de a fi doborât de febră) şi s-a simţit perfect; iar ulterior, deşi a muncit şi a călătorit mult în districte afectate de malarie, aceasta nu 1-a mai atins niciodată.

însă, de data aceasta, se înfrunta cu moartea la o scară mare. După încheierea turneului făcut în centrele de misiune, soţii Howells fuseseră invitaţi de Charles Murray, fiul doctorului Andrew Murray, să-i viziteze misiunea. Apoi, acesta i-a cerut să-şi anuleze vizita, datorită „gripei de care se molipsiseră doi dintre misionari şi zeci de convertiţi".

Staţia misionară de la Rusitu a fost prima atinsă de boală. După patru zile aveau deja câţiva oameni care se molipsiseră. Păgânii spuneau că acesta era un blestem venit de la duhurile strămoşilor, deoarece creştinii renunţaseră să practice Labola. în curând boala a ajuns şi în satele din împrejurimi şi mulţi erau pe moarte. După vreo trei zile, a venit la el o delegaţie din partea şefului ţinutului şi a întrebat: „Aţi avut morţi?". „Nu," a răspuns Howells. „Voi aţi avut?" „Da, mulţi" au răspuns ei. „Dar nu pot vracii să facă nimic ca să vă ajute?" „Oh, doi dintre ei au fost printre primii care au murit." „Dar ce puteţi spune despre duhurile strămoşilor voştri, nu vă pot ajuta?" „Părinţii noştri nu au suferit niciodată de această boală", au răspuns ei, „astfel încât duhurile lor nu pot s-o vindece". „Chiar aşa?", a răspuns Howells, „Vracii n-au reuşit, spiritele strămoşilor nu pot face nimic, însă Dumnezeul nostru nu a dat greş". Ei au întrebat: „Atunci, nici unul din oamenii tăi nu va muri?". Duhul Sfânt i-a spus slujitorului Său:

156

Spune-le că nici unul din acest centru nu poate muri ". Astfel, le-a răspuns: „Nu! Nici unul din centrul de misiune nu va muri".

„Acum aveam victoria credinţei", a spus Rees Howells, „iar Domnul ne călăuzea cum să facem faţă situaţiei. El mi-a spus să transform capela în spital şi să fac foc înăuntru, în timpul nopţii, pentru ca temperatura să rămână constantă. Dacă nu aş fi frecventat acel curs medical de cincisprezece luni, aş fi fost dezorientat; însă nu aveam nici un motiv să fac vreo greşeală. Numărul cazurilor a crescut, până când au ajuns să fie cincizeci de persoane bolnave în acelaşi timp.

După câteva zile, a sosit o nouă delegaţie. «Aţi avut vreun deces până acum?» a fost prima lor întrebare. «Nici unul», le-am răspuns eu. «O să aveţi vreunul?» «Nu. Nici unul din centrul misionar nu va muri.» Aş fi putut afirma, oare, una ca aceasta, dacă nu aş fi ştiut că Duhul Sfânt era mai tare ca moartea? «Ei bine», au spus ei, «şeful ne-a cerut să te întrebăm dacă, în cazul în care vom fi afectaţi de boală, unii dintre noi ar putea veni la centrul misionar, ca să scape de la moarte». «Spuneţi-i şefului», le-am răspuns eu, «că oricare dintre oamenii voştri care vrea să vină la centru e bine primit. O să ne îngrijim de toţi cei care vin şi nici unul dintre ei nu va muri. însă, să nu uitaţi un lucru - dacă veniţi, trebuie să recunoaşteţi că

Dumnezeul nostru este Dumnezeul cel viu şi că El poate interveni acolo unde vracii şi duhurile strămoşilor nu au putut!»".
După câteva ore, a văzut o procesiune sumbră croindu-şi drum spre centru - erau cinci dintre cei mai răi şi împietriţi păcătoşi din rândul bărbaţilor căsătoriţi, care nu suportau să audă Evanghelia! Veneau încet, cu păturile pe cap, cu frica de moarte zugrăvită pe feţe - şi cu soţiile după ei. Acestea le cărau saltelele de dormit Şi cănile de apă. „Cât de mult L-am lăudat pe Dumnezeu pentru Ghidul meu personal!" a spus el.
După aceea, zeci dintre ei au venit. Howells a lucrat zi şi noapte, timp de trei luni, pentru a-i ajuta pe oameni. Doamna Howells s-a implicat alături de el, până când, în cele din urmă, [s]-a prăbuşit. A fost îngrozitor de bolnavă timp de opt zile, însă Howells i-a zis un lucru - că nu putea muri! La un moment dat [a] avut impresia că s-a molipsit şi el, în urma oboselii datorate
157
lipsei de somn şi încercării prelungite. însă Domnul i-a vorhJ astfel, tocmai când îl îngrijea pe unul din pacienţi: „Dacă pot să ţin moartea în afara centrului, iar tu eşti nevoit să ai grijă de aceşti oameni bolnavi, nu crezi că te pot face şi pe tine să nu te molipseşti de acest microb?". Credinţa i-a fost întărită şi a spus: „în ac$| moment am avut victorie. Atunci am înţeles cântarea «Mi-atţ găsit un adăpost în Domnul», a cărei ultimă strofă spune:
Chiar dacă o mie de ar cădea la stânga mea.
Şi o mie la dreapta mea.
Deasupra mea am aripile Sale larg întinse,
Sub care stau în siguranţă.
Am descoperit că Duhul Sfânt din mine era mai puternic decât gripa. Ce însemna să trăiesc cu Dumnezeu în timpul unei calamităţi!".
„Au existat două cazuri care m-au încercat foarte mult" a adăugat el. „Dacă diavolul i-ar fi putut lua pe oamenii aceia, ar mai fi putut lua încă aproximativ cincizeci dintre ei. Am făcut pentru ei tot ce trebuia din punct de vedere medical, însă nu le-am putut scădea temperatura, indiferent prin ce metode am încercaţi Astfel, i-am adus înaintea Domnului şi am pledat cauza lor p<f baza Cuvântului Său. în momentul în care am ajuns la victorie, febra a coborât şi s-au aflat în siguranţă. Nici unul nu a murit." Astfel, pe toată întinderea regiunii, de aproximativ douăzeci de mile, s-a răspândit vestea că Dumnezeul omului alb era mai puternic decât moartea. Mulţi au fost convinşi de păcat şi o mare parte din cei care au venit la centru L-au găsit pe Mântuitorul. Măreţia victoriei Domnului a fost vizibilă prin faptul că, după terminarea epidemiei, în timpul întâlnirilor, o parte întreagă a capelei era ocupată de bărbaţii căsătoriţi. Howells a spus: „I-am spus Duhului Sfânt: «Cât eşti de minunat! Tu le-ai predicat africanilor mai mult în modul acesta, decât prin oricare din cuvintele mele!»".
După trezire, unii dintre oamenii lor, care erau plini de Duhul Sfânt, obişnuiau să meargă în călătorii misionare în estul Africii Portugheze, între centrul de misiune şi portul Beira. O parte din oamenii de acolo au primit binecuvântări, iar cei care s-au convertit au construit un mic loc de închinare, deşi fuseseră avertizaţi de
158
romano-catolici că nu aveau voie să se roage împreună. într-o duminică dimineaţa, micuţa capelă a fost invadată de şase soldaţi, care i-au luat prizonieri pe treizeci şi doi dintre ei, ţinându-i pe [to]ţi - bărbaţi, femei şi copii - în închisoare timp de patru luni. Nici unul dintre aceştia nu dorea să renunţe. „Aveau în ei duhul martirilor." După patru luni, au eliberat femeile şi copiii, însă i-au forţat să bea bere. Celor şase bărbaţi rămaşi le-au spus că, dacă vor înceta să predice, pot pleca şi ei în acea zi. Ei, însă, au refuzat, spunând că dacă vor fi eliberaţi, vor începe să predice din ziua următoare. Au fost ţinuţi în închisoare doi ani, iar patru dintre ei
au murit acolo.
Erau tot timpul interogaţi şi persecutaţi, deoarece temnicerii nu puteau înţelege care era problema cu ei. Strigătele lor de laudă şi bucurie îi supărau, astfel încât l-au separat pe Matthew, liderul lor, de ceilalţi şi l-au pus într-o celulă cu un bătrân păgân, un mare păcătos, care era tot timpul în închisoare. în prima şi în a doua noapte, nu s-a auzit nimic, iar gardienii erau încântaţi că se opriseră din strigat. însă, în noaptea următoare, a fost mai rău ca oricând - nu numai Matthew se bucura, ci bătrânul păgân striga laude către

Dumnezeu pentru că fusese mântuit! Matthew s-a îmbolnăvit în închisoare de vărsat de vânt. Pentru că ştia că va muri, şi-a chemat toţi prietenii şi le-a spus că va merge la Domnul. I-a îndemnat să stea tari în credinţă; apoi şi-a luat rămas bun şi s-a dus acasă, în slavă.
Howells ştia că singura modalitate prin care putea zidi o bază permanentă în acea ţară ar fi fost să cumpere o fermă care le fusese oferită spre cumpărare de un francez. Aceasta costa 1200 lire. Când Timotei, învăţătorul principal de la Rusitu, şi alţii au auzit despre aceasta, au spus: „Ne oferim să dăm cu toţii o treime din salariul nostru, pentru a contribui la cumpărarea ei". Soţii Howells au fost atât de impresionaţi de exemplul lor, încât au simţit ca, pe lângă 50% din salariul lor, cu care contribuiau deja, [s]ă dea un dar de mulţumire de 100 de lire.
La puţin timp după aceasta, pe când erau în concediu, Howells [a] vorbit la o convenţie despre Matthew şi cele întâmplate în Africa de Est Portugheză. N-a spus nici un cuvânt despre bani, nu trecuseră nici cinci minute de când începuse să vorbească,
159
?[U1] insă
când o femeie din sală s-a ridicat şi a spus: „Voi achita eu suma pentru ferma aceea". Domnul i-a spus lui Howells să nu accept^ toţi banii oferiţi de ea, deoarece femeia luase acea decizie sub influenţa întâlnirii. Mai târziu i-a spus: „Nu aştept să contribuiţi cu o sumă mai mare decât aceea pe care am dăruit-o eu - 100 *dâ* lire". Ulterior, fratele femeii s-a oferit să dea 100 de lire, apoi altij doi oameni au venit şi au spus că vor contribui cu câte 100 de lirjjj fiecare. S-a dus la Dundee şi, într-o dimineaţă, sub farfuria sa, a găsit 100 de lire. Apoi în Glasgow, un alt bărbat a spus: „Dacă Mathew şi-a dat sângele, îţi dau şi eu 100 de lire". în total avea suma de 1100 de lire, adunată din daruri de câte 100 de lird fiecare. în cele din urmă ferma respectivă nu a mai fost cumpărată, însă cu banii aceia au fost deschise în teritoriu câteva centre noi.i Astfel s-a încheiat perioada lor de şedere în Africa. „A fost o, victorie perfectă" a spus Howells. „Nu cred că am trecut prin ceva care să ne fi cauzat măcar o oră de necaz, şi, atât pentru mine cât şi pentru soţia mea, aceşti şase ani au fost cei mai fericiţi ani din viaţa noastră."
160

25
CUMPĂRAREA PRIMEI PROPRIETĂŢI ÎN ŢARA GALILOR

Soţii Howells au sosit acasă de Crăciun, în 1920. Cei de la sediul misiunii spuneau că nu mai văzuseră vreodată un cuplu care să vină în concediu arătând atât de bine. „Am avut deja şase ani de vacanţă," a spus Howells, şi dorea să înceapă imediat întâlnirile! Consiliul a insistat să-şi ia cel puţin câteva săptămâni de odihnă, însă ei au descoperit că până şi şase săptămâni erau prea greu de suportat. Din momentul începerii, lucrarea a durat trei ani fără oprire. Mărturia lui Howells despre trezire a creat o mare agitaţie. Uşile i se deschideau pretutindeni şi era o binecuvântare extraordinară, unică, pentru sutele de oameni care îl ascultau. Consiliul Misiunii a recunoscut lucrarea atât de neobişnuită a Duhului în viaţa lui şi i-au acordat mai multă libertate, cerându-i să-şi împărtăşească mărturia cu oamenii lui Dumnezeu de pretutindeni. Acesta era exact lucrarea pe care şi-o dorea el cel mai mult. „Nu mă pot gândi la nici o slujbă care să se compare cu aceasta" a spus el, „să predic la zeci de mii de oameni, >ar Domnul să-i binecuvânteze. înainte de a fi convertit, aveam în mine dorinţa de a călători pretutindeni în lume. Renunţasem, însă," '[a] ea; acum Domnul îmi împlinea dorinţa".
Insă, din nou urma să se întâmple ceva neaşteptat. în timp ce Predica în faţa unui auditoriu larg, la

Convenţia Llandrindod din 1922, puterea a fost atât de mare încât, deşi el era primul vorbitor ª' întâlnirii, domnul Head, preşedintele, i-a cerut să facă un apel Pentru predare totală. întregul auditoriu - preşedintele, vorbitorii şi Sunarea s-au ridicat în picioare. Persoana care urma să predice, *ev- G. H. Lunn, a spus că ar fi nepotrivit ca el să-şi mai spună
161
mesajul în contextul creat, aşa că întâlnirea s-a încheiat. Imediat însă. un pastor le-a cerut lui Howells şi altor câtorva persoane să i se alăture în rugăciune. El le-a dezvăluit faptul că foarte mulţi tineri răspundeau chemării lui Dumnezeu şi se simţea o nevoie urgentă îu Ţara Galilor de a exista mai multe posibilităţi de instruire. Apoi, le-a sugerat să-I ceară împreună Domnului un colegiu de instruire. Luf Howells nici nu-i trecea prin minte atunci că urma să joace un roi important în această problemă. Când, însă, s-a aşezat pe genunchi ca să se roage, Domnul i-a spus: „Fii atent cum te rogi, deoarece o să construiesc un colegiu; o să-J zidesc prin tine!". Acest mesaj i s-a părut atât de şocant, încât singurul lucru pe care 1-a putut spune a fost: „Dacă Tu îmi vorbeşti cu adevărat, confirmă-mi aceasta prii* Cuvânt". în acea noapte, confirmarea i-a venit prin pasajul din 1 Cronici 28:20-21, unde i-au fost evidenţiate trei promisiuni: „Fii puternic... şi fă aceasta... căci Domnul Dumnezeu va fi cu tine; El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi, până când nu vei termina toată lucrarea... casei Domnului"; „Vor fi cu tine... oameni dornici şi iscusiţi în orice fel de slujbă"; a treia promisiune se afla în următorul! capitol (29:4) şi afirma că Domnul îi va da un talant de aur. Uitându-se) pe însemnările de pe marginea Bibliei Scofield, a descoperit cS acesta valora 6150 de lire.
în timp ce s-a rugat împreună cu soţia asupra acestui aspect, li^j s-a părut a fi un mare test, care presupunea să renunţe la însuşi lucrul pe care îl iubeau cel mai mult - şi anume la a se implica într-ot slujire de trezire de talie mondială; ridicarea colegiului ar fi însemnai noi şi mari poveri financiare, deoarece Domnul le spusese că trebuiau! să-I zidească prin credinţă, în timp ce în lucrarea de atunci toate^ finanţele erau furnizate: iar partea cea mai rea dintre toate, după c«l renunţaseră la fiul lor pentru a merge în Africa, li se părea aceea dej a-şi părăsi sutele de copii spirituali din Africa.
Peste trei zile se pregăteau să meargă în America, într-o vizită \ personală, şi s-au gândit să facă un pas plin de curaj. I-au ceriM Domnului să pecetluiască noua chemare prin a le trimite în *zium* următoare banii de care aveau nevoie pentru întreaga călătorie. Ntfl era o cerere uşoară, deoarece nu exista nici un motiv pentru care afl| fi trebuit să primească bani de la oameni, căci ştiau cu toţii căi misionari fiind, primeau sume fixe de bani. însă, în următoarea zi
162
Domnui le-a dat daruri personale în valoare de 138 de lire, inclusiv 50 de lire din partea unui bărbat care fusese binecuvântat prin Howells în urmă cu unsprezece ani. Acesta îi promisese Domnului ca, dacă îl va întâlni din nou, o să îi dăruiască suma respectivă. Darurile primite li s-au părut atât de sacre, încât au dăruit 100 de lire la Misiune, ca jertfă de mulţumire, aşa cum a turnat David înaintea Domnului apa din fântâna Betleemului.
Pe când se aflau în America, au vorbit în faţa mai multor adunări şi au vizitat numeroase centre binecunoscute, cum ar fi întâlnirea de Rugăciune de pe Fulton Street din New York. însă un anumit loc, şi anume Institutul Biblic Moody din Chicago, 1-a impresionat pe Howells cel mai mult. „A meritat să călătoresc 4000 de mile, doar ca să văd acel institut", a spus el. „Dintre toate locurile, acesta a fost cel mai deosebit. Nouă sute de bărbaţi şi femei câştigaţi de Dumnezeu", în timp ce stătea pe platformă, înainte de a vorbi, Domnul a stabilit cu el definitiv problema colegiului. Domnul 1-a întrebat: „Pot Eu zidi un colegiu ca acesta în Ţara Galilor?". „Da, poţi", a răspuns el, „Tu eşti Dumnezeu". „însă ceea ce am de făcut, trebuie să împlinesc printr-un om. Va trebui să le spui acestor tineri că am venit să locuiesc în tine. Pot să zidesc acel colegiu prin tine?". „L-am crezut pe Dumnezeu în acea clipă," a spus Howells. „Colegiul a fost zidit în acea secundă!"
Când s-au întors acasă, la Brynamman, au luat împreună decizia finală de a se dedica pe ei înşişi noii chemări. S-au urcat pe Muntele Negru, care era locul lor preferat, şi îngenunchind, s-au dat pe ei înşişi Domnului, ca să fie instrumentele Sale pentru ridicarea colegiului. Toţi banii pe care îi aveau în ziua aceea erau 16 şilingi! O consecinţă tristă a faptului că au trebuit să renunţe la Misiune a fost o mare confuzie, generată de răstălmăcirea cuvintelor spuse de ambele părţi. Consiliul nu dorea să le dea voie să plece, iar ei nu şi-ar fi Părăsit misiunea şi colegii, pe care învăţaseră să-i iubească, pentru nimic în lume, decât în urma poruncii directe primite de la Dumnezeu. Nu aveau nici o idee unde urma să fie colegiul. Ca şi Avraam, au Plecat, neştiind unde mergeau. La începutul verii anului 1923, un Prieten le-a oferit o casă mobilată pentru o vacanţă într-un oraş de Pe litoral. S-au dus acolo, în speranţa că se vor putea relaxa, însă, imediat ce au ajuns, s-a întâmplat un lucru curios. Howells a avut
163
o puternică impresie că n-ar trebui să se afle în acel loc. ..Nu-nij amintesc să mai fi simţit vreodată o asemenea neplăcere vizavi *M* un anumit loc", a spus el, „însă i-am spus soţiei: «Nu-mi place aici. Să mergem în localitatea de care mi-a spus tatăl meu - la Mumbles». Am râs gândindu-ne că am primit o casă pe gratis şi că apoi ne-a^ răzgândit, nedorind să mai rămânem în ea. însă, în momentul în care am ajuns în Mumbles, am ştiut că acela era locul în care ne dorea Dumnezeu". Au stat o lună în chirie, timp pe care Howells şi 1-a petrecut pe ţărmurile stâncoase, nu ca să se

bucure de priveliştea mării, ci pentru a fi singur cu Dumnezeu, întrebându-se care avei să fie pasul următor.
Intr-o dimineaţă, doi dintre prietenii lui, Profesorul Keri Evans şi Rev. W. W. Lewis, s-au întâlnit cu el pentru rugăciune. Auzind că Rees nu ştia încă unde va fi colegiul, Keri Evans i-a sugerat localitatea Swansea.. In timp ce se întreba dacă acesta putea fi locul ales di Domnul, Howells a făcut o cerere precisă în rugăciune:„Dacă localitatea este Swansea, arată-mi colegiul înainte de a merge săptămâna viitoare la Keswick"; iar răspunsul primit a fost următorul: „O să ţi-1 arăt mâine".
In ziua următoare, în timp ce soţii Howells se plimbau de-a lungul drumului din Mumbles care delimitează Golful Swansea, au trecut pe lângă o mare proprietate, situată pe un teren ridicat, cu vedere spre golf. A observat că vila situată pe terenul respectiv era neocupată.
S-au dus la poartă şi au descoperit că numele locului era Glynderwen. în timp ce stăteau acolo, cuvântul Domnului le-a vorbit astfel: „Acesta este colegiul!".
Howells continuă istorisirea cu propriile sale cuvinte:
„Ce castel mi s-a părut acela! Nu aveam nici o idee cât ar fi putut să coste un asemenea loc, însă am presupus că ar trebui să fie vreo 10000 de lire; iar toţi banii pe care îi aveam noi erau doi şilingi! îmi amintesc impresia pe care am avut-o - să cumpăr un asemenea loc prin credinţă!
Grădinarul ne-a informat că proprietarul era William Edwards, J.P., negustor de textile. Duhul mi-a vorbit apoi să-I cer Domnului *o* confirmare pentru această situaţie imposibilă, o dovadă că El îflffl vorbise; deoarece atunci când Dumnezeu îţi dă o asemenea dovadăJ poţi fi sigur că ideea vine de la El, şi nu din partea unui om. AstfdJ
164
I-am cerut să îmi trimită în decurs de două zile un om care să îl cunoască pe proprietar - deoarece nu cunoşteam pe nimeni în Mumbles!
Care au fost sentimentele mele în ziua următoare? Foarte amestecate, deoarece ştiam ce ar fi însemnat să înfiinţez un colegiu. Dacă nu primeam dovada, atunci m-aş fi eliberat de responsabilitate şi mă puteam bucura din nou de libertatea pe care o avusesem în ultimii zece ani. Pe de altă parte, dacă dovada venea, ar fi urmat să mă dedic şi să încep lupta.
Cam pe la ora zece, în dimineaţa următoare, am fost sunat de pastorul localităţii respective. îi vizitasem capela în duminica anterioară, când el fusese plecat, şi, auzind că suntem misionari, ne-a invitat la un ceai. «îl cunoaşteţi pe Edwards, negustorul de textile?» am întrebat. «Da», a răspuns el, «foarte bine». Aceasta era de la Dumnezeu! însă, în următoarea secundă asupra mea s-a coborât un nor negru. Ştiam că nu voi mai fi liber, până când nu voi înfiinţa colegiul. Numai cei care au trecut pe acelaşi drum ca mine pot înţelege ce a însemnat pentru mine experienţa aceasta. Am sunat la uşă, ca să stabilesc o întrevedere cu Edwards, însă mă simţeam la fel de slab ca un bolnav care îşi revenea după o febră serioasă. O, ce povară, ce greutate s-a lăsat peste mine! Am avut impresia că toate puterile iadului s-au dezlănţuit împotriva mea! Diavolul îmi şoptea că întotdeauna obişnuiam să fac lucrurile în modul meu, fără bani şi fără a avea vreo instruire în afaceri. Mi se părea că nu aveam nici măcar puterea de a suna la uşă. Când i-am spus de ce venisem, mi-a răspuns: «Mai sunt şi alţi oameni credincioşi care doresc să cumpere locul acesta, însă nu au aceeaşi religie ca dumneavoastră. Astăzi trebuie să merg Ia Londra. O să mă mai gândesc la problema aceasta, dacă veţi reveni». însă era evident că se gândea la faptul că un misionar nu avea posibilitatea de a cumpăra o asemenea clădire! Mai era un lucru, a spus el, pe proprietate se afla Şi o cârciumă, şi ce puteam eu să fac cu un asemenea loc? Prin ce momente am trecut după ce a plecat! Oare procedasem greşit?
M-am dus şi în ziua următoare să văd proprietatea şi, în timp ce vorbeam cu grădinarul, acesta a remarcat: «Casa aceasta a fost cumpărată de catolici». «Nu se poate!» am spus eu. Apoi Domnul mi-a vorbit astfel: «De aceea te-am chemat, ca să cumperi locul [ac]esta. Te-am adus din Africa tocmai pentru a te lupta cu Biserica
165
Romei în Numele Meu». Catolicii fuseseră responsabili de moartea a şase din cei mai buni oameni ai noştri în estul Africii Portugheze; acesta fusese singurul meu contact cu ei şi eram împotriva lor cu tot ce era în mine. Ştiam că aveau obiceiul de a cumpăra locuri în| apropierea fiecărei universităţi şi că nimic nu le stătea în cale; mi-am dat seama că Duhul Sfânt îmi comunica acum că nu-i va mai permite Bisericii Romei să îşi exercite puterea în această ţară. dacă va găsi nişte oameni care să se încreadă în El; iar cuvântul pe cărei mi 1-a spus a fost foarte direct: „O să fiu foarte nemulţumit de tine,* dacă proprietatea aceasta va ajunge pe mâinile lor. într-o clipă mi-am dat seama că era vorba de o confruntare cu cea mai bogată biserică din lume şi am spus: «Dar nu mi-ai dat banii». «Nu ţi-am promis un talant de aur?» Apoi a adăugat: «Dacă crezi, aşează-te pe genunchi şi revendică locul acesta». Astfel, am îngenuncheat acolo, pe pajişte, în apropierea unui podeţ, şi l-am cerut. Am declarat cuţ voce tare: «Catolicii nu vor lua niciodată această proprietate. O voM lua eu, pentru Domnul»."
După câteva zile i-a vorbit din nou lui Edwards, care i-a adresat o întrebare directă: „Dacă îi voi refuza pe

ceilalţi, vei «finaliza» **problema** aceasta?". Howells era atât de puţin informat cu privire **la** cumpărarea proprietăţilor, încât a trebuit să întrebe mai întâi ce înţelegea prin expresia respectivă! Apoi i-a promis că va încheia**i** afacerea în două săptămâni, după ce se va întoarce de la Convenţia din Keswick.
în timp ce se afla în Keswick, Dumnezeu i-a dat o nouă şi I uimitoare confirmare. A primit o invitaţie să predice în parohia Anwoth din sudul Scoţiei. Deoarece trebuiau să facă faţă unei decizii atât de mari în Swansea, n-ar fi plecat decât în urma călăuziri* clare a Duhului. însă, imediat ce au ajuns în Anwoth, doamna **lai** care stăteau, pe nume Steward, văduva fostului Consul General **dini** Persia, le-a povestit că în faţa geamului din dormitorul lor fuseseră! martirizaţi zeci de creştini de către catolici. „Aceasta este de la Dumnezeu" a spus Howells, „călăuzirea a fost din nou corectă,! aducându-ne aici, împotriva voinţei noastre, cum s-a şi întâmplat":! în ziua următoare au fost invitaţi la ceai de Sir William şi Lady! Maxwell, la Casa Cardoness. Primul lucru a fost să le arate **uni** document atârnat pe perete, pus în ramă. „O să-ţi arăt cel **maij**
166
preţios act al Scoţiei", a spus el, „actul semnat cu sângele celor care au fost omorâţi aici de catolici". „Când a spus aceasta" a continuat Howells, „am simţit că îmi îngheaţă sângele. Mi-am amintit ce mi-a vorbit Domnul în Glynderwen, că m-a adus din Africa pentru a mă război cu Biserica Romei, şi iată-mă aici, în faţa acestui Act. Mă mir că am mai rămas în picioare. Pe el se aflau semnături cu sângele martirilor, mâzgălite cu ajutorul unor beţişoare. Când am văzut aceasta, m-am schimbat total. Nu mai exista vreun lucru pe care să nu-1 revendic, în ascultare de Duhul Sfânt. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva, nici până atunci, nici de atunci încolo. în noaptea aceea, în camera mea, am vărsat multe lacrimi. I-am spus Duhului Sfânt: «Chiar dacă va trebui să îmi dau viaţa pentru aceasta, o voi face de dragul Tău. Dacă Edwards îmi cere 10.000 de lire, o să i le dau, iar dacă Biserica Romei va lua apoi un chibrit şi va da foc Glynderwenului, arzându-1 până la temelie, voi spune că aceasta a fost cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată». Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât peste mine, pentru a Se lupta cu Biserica aceasta: era în mine mânia lui Dumnezeu faţă de Biserica Romei, care păstra cinci sute de milioane de suflete în întuneric pe Continent şi pretutindeni. Am intrat într-o lume în care comunicarea cu oamenii nu mai conta, singura părtăşie era cu aceşti martiri, care îşi dăduseră viaţa pentru libertatea Evangheliei. Când am văzut Actul acela, puterea lui Dumnezeu a intrat în mine şi mi-a schimbat trupul din lut în oţel!".*
* Privitor la acest Act, J. Purver, autorul cărţii *Sweet Believing,* în care se abordează subiectul celor martirizaţi de catolici, ne-a trimis cu toată amabilitatea următoarea însemnare: „Prin domnia Stuarzilor, a Dreptului Divin al Regilor, a legilor şi a scopurilor lor în Biserica de Stat, puterea Romei a umbrit Scoţia aproape pe toată durata secolului al XVII-lea. La sfârşitul lunii februarie a anului 1638, conducătorii spirituali ai ţării au întocmit Legământul Naţional, la care au fost gata să subscrie multe mii de oameni, în felul următor: «Detestăm şi refuzăm mai ales autoritatea uzurpată a acelui Anticrist Roman asupra Scripturilor lui Dumnezeu, asupra Bisericii, a magistraţilor civili şi a conştiinţei oamenilor». Aşadar,
167
Când Howells s-a întors de ia Keswick, Edwards i-a stabilit un preţ clar cu privire la Glynderwen, de 6300 de lire. „Mă gândisem că va cere mai mult decât atât," a spus Howells, „însă, când să accept preţul, Domnul a spus: «Nu! ţi-am promis un talant de aur - 6150 de lire, nici un penny mai mult». M-am împotrivit lui Dumnezeu imediat, fără a încerca să-mi maschez această atitudine, însă El n-a mai adăugat nici un cuvânt. Ştiam că n-aş îndrăzni să nu-L ascult. Când am atins problema preţului, Edwards mi-a spus să discut despre ea cu avocatul lui, în ziua următoare. însă, în loc să fac aceasta, m-am dus în casa unui prieten din Llanelly, unde nu am mâncat şi nu am băut nimic două zile. Prin ce agonie am trecut şi ce lecţii am învăţat! I-am spus lui Dumnezeu că El mă chemase să lupt cu Biserica Romei şi că El, în această situaţie, se târguia pentru 150 de lire; însă nici replica Lui n-a încetat să apară: Nu revendicasem Glynderwenul pentru El? Nu crezusem atunci că romano-catolicii n-o să-1 obţină? Dacă bătălia fusese câştigată în Scoţia, îi putea vreodată Duhul Sfânt permite lui Edwards să-şi vândă proprietatea altcuiva? Acum admonestarea Lui începea să devină şi mai puternică. Era Edwards în mâinile
au pronunţat o clară şi literală reafirmare a Credinţei Reformate, aşa cum a fost formulată în Confesiunea de Credinţă din 1580-81. A fost un protest deschis a unei naţiuni împotriva papistaşismului şi o reafirmare a vederilor scripturale din Evanghelia Mântuirii. Era o făgăduinţă solemnă a tuturor acelora care o semnau

să promoveze doctrina evanghelică şi disciplina în toată puritatea ei scripturală.
în Muzeul Corporaţiei din Edinburgh se păstrează importantul manuscris original din piele de căprioară, pe care se află 3250 de nume şi iniţiale, unele evident scrise cu sânge. A fost semnat în[1] Greyfriars Churchyard, Edinburgh, în 28 februarie, 1638. Copii ale Legământului Naţional au fost trimise imediat în toată ţara, chiar şi la Londra, pentru a fi semnate. în prezent, există aproape cincizeci de asemenea copii cunoscute şi păstrate. Rees Howells a văzut în Casa Cardoness una dintre aceste copii. Era păstrată cu mare grijă, fiind semnată de către aceia care suferiseră până la
168
Duhului Sfânt? Putea diavolul să-1 convingă să vândă? în timpul celor două zile am reuşit să depăşesc problema şi ce libertate am experimentat! Am văzut că, în ciuda oricărui preţ oferit, duşmanul nu putea obţine nimic. Auzisem că Edwards era un mare om de afaceri, însă a trebuit să învăţ că Dumnezeu îl putea controla. Am ajuns la concluzia că, atunci când Dumnezeu vrea să deţină o proprietate, proprietarul are prea puţin de ales.
Când m-am întors acasă, am primit o scrisoare din partea lui Edwards, în care mă anunţa că toate negocierile au fost oprite. De vreme ce nu mă dusesem la avocatul lui, dovedisem că nu eram un om de afaceri şi că el o să-şi vândă proprietatea celorlalţi oameni, care îi ofereau 10000 de lire.
Nu am fost afectat de scrisoare, deoarece Căpitanul nevăzut preluase deja controlul, iar responsabilitatea nu mai era a mea. I-am scris lui Edwards şi i-am spus cât se poate de sincer că mi-a fost mult mai greu să-i refuz oferta de 6300 de lire, decât să i-o accept; însă Dumnezeu îmi spusese că nu trebuia să accept un preţ mai mare de 6150 de lire, iar după ce mi-am petrecut două zile cu El, fără mâncare şi fără apă, îmi confirmase cuvântul pe care mi-1 spusese. Am primit o scrisoare de răspuns, în care mi se spunea că va coborî preţul cu 500 de lire, refuzând în felul acesta să câştige foarte mult în această afacere. Nu era aceasta de la Dumnezeu?".

moarte. Copiile pregătite pentru semnături erau de obicei scrise pe foi mari de pergament. Cea de la Casa Cardoness este singurul exemplar tipărit al acestui mare document, de a cărui existenţă se Ştie, şi a cărui citire în biserici, în anul 1638, «a fost îmbrăţişată cu toată inima şi acceptată, fiind semnat cu lacrimi şi mare bucurie». Ii sunt îndatorat Colonelului F. Rainsford-Hannay de la Casa Cardoness pentru detaliile trimise cu atâta amabilitate, prin care fi se arată autenticitatea copiei Cordoness a Legământului Naţional, Pe care sunt aşezate alături atât nume ale nobililor, cât şi ale oamenilor din popor. Doamna Rainsford-Hannay este fiica [re]gretatului Sir William şi a doamnei Maxwell, care l-au primit P[e] Rees Howells la Casa Cardoness".
169
După semnarea contractului, Howells urma să plătească în zece zile avansul. în ziua în care trebuia să meargă la avocat cu banii, mai avea nevoie de 140 de lire. Când a sosit ora plecării încă nu avea suma respectivă. Plin de credinţă, s-a îndreptat spre birou fără ea. Nu la mult timp de când se afla acolo, a sosit doamna Howells. Ea venise în urma lui, având la ea plicurile primite prin poştă. în ele au găsit trei cecuri care totalizau exact 140 de lire.
Insă bătălia reală s-a dat pentru plătirea întregii sume. El nu mai administrase niciodată până atunci sume atât de mari şi povara pe care o resimţea era copleşitoare. Nu avea voie să convoace întâlniri şi să facă apeluri pentru a colecta bani. Ochii lui trebuiau să fie numai la Dumnezeu. A început să se roage, petrecându-şi zilele în micul dormitor de la etaj din casa mamei sale, singur cu Dumnezeu şi cu Cuvântul Lui, începând de la ora 6 dimineaţa şi până la ora 5 după-masa, când lua prima masă. Seara continua să se roage cu noul său partener, Tommy Howells. Şi-a petrecut zece luni în modul acesta, până când a ajuns la victorie deplină.
In acea perioadă, Dumnezeu i-a stabilit principii de credinţă în privinţa finanţelor, principii care urmau să-i guverneze toate tranzacţiile la scară largă, finalizate prin cumpărarea unor proprietăţi şi întreţinerea lor. în acel timp, George Miiller era singurul om de care ştia că mai făcuse acelaşi lucru înainte - fără a se baza pe nici un consiliu, pe nici o confesiune, fără a-şi face cunoscute nevoile decât în faţa lui Dumnezeu. Howells 1-a considerat un mare ajutor în dovedirea faptului că promisiunile lui Dumnezeu erau valabile şi

că te puteau bizui pe ele. într-adevăr, a spus că singurele două cărţi care l-au putut ajuta, în timpul acelei perioade critice, au fost Biblia şi autobiografia lui Miiller. Adesea era încurajat să se gândească: „Trebuie să fie adevărat, deoarece Miiller a procedat astfel". Era hotărât să nu facă mai mult decât] a făcut Miiller, ceea ce însemna să nu cumpere sau să nu zidească nimic, până nu va avea cel puţin trei pătrimi din bani. în cererile lui zilnice către Domnul pentru talantul de aur j promis, Duhul i-a reamintit un alt lucru - din cartea Hagai. Când 9 evreii începuseră să zidească al doilea templu şi lucrarea se oprise,!

170

în urma piedicilor duşmanului, Domnul le-a spus, prin Hagai, să meargă şi să zidească, deşi trăiau într-o mare sărăcie; cu acea ocazie Dumnezeu le-a mai spus: „Argintul este al Meu şi aurul este al Meu" (Hagai 2:8). Când au început să zidească, bazându-se pe tăria acelei promisiuni, Dumnezeu a trezit inima lui Darius din Babilonul îndepărtat, ca să caute în registre ceea ce le promisese Cirus, şi le-a trimis toate cele necesare (Ezra 6).

După ce i-a arătat pasajul lui Howells, Domnul a spus: „Dacă crezi că Eu deţin tot argintul şi aurul, îţi voi da tot de ce vei avea nevoie, însă pe măsură ce vei zidi". Cu alte cuvinte, Domnul îşi conducea slujitorul într-un alt mod decât pe Miiller. El nu trebuia să aştepte până când se strângeau trei pătrimi din bani, ci trebuia să meargă înainte, fără a aştepta într-o zi împlinirea unei nevoi pe care urma să o aibă abia în ziua următoare. Domnul îl învăţase cu ani în urmă, prin lucruri mici, că „promisiunile lui Dumnezeu sunt echivalente cu faptul împlinit" şi că, prin urmare, trebuia să acţioneze pe baza promisiunilor, ca şi când ar fi avut deja banii. însă nu s-a gândit niciodată ca va fi chemat să aplice principiul acesta la o scară atât de mare. Aceasta a însemnat teste mai severe. De asemenea, nu a ezitat să folosească metodele normale de afaceri, de a lua avansuri din bancă, atunci când a fost călăuzit în sensul acesta. însă, dovada că Dumnezeu era cu slujitorul Său în acest mod, aşa cum a fost şi cu George Miiller, în alt mod, este că astăzi nu există nici un fel de datorii sau ipoteci pe proprietăţile a căror valoare se ridică în prezent la aproximativ 100.000 de lire.

Să ne întoarcem, însă, la cumpărarea Glynderwenului. Următoarea sumă cerută a fost de 2000 de lire. în timpul următoarelor trei luni, Domnul i-a trimis daruri variind între 5 Şilingi şi 300 de lire. însă, pe când avea^adunate doar 1 700 de lire, avocatul 1-a anunţat brusc să îi plătească toată suma a doua zi dimineaţa, la ora unsprezece. La început a fost derutat. Nu înţelegea de ce a permis Domnul ca această cerere să vină pe neaşteptate. Mergea în josul străzii Wind din Swansea şi, pe când trecea pe sub un pod, cuvântul i-a vorbit astfel: „încrede-te în domnul pentru totdeauna, deoarece în Iehova Domnul există resurse veşnice". Era un cuvânt venit din ceruri pentru el şi a crezut că, pe la ora unsprezece, în dimineaţa următoare, va trece

171

pe sub podul acela având asupra lui banii necesari. Trebuia să vină cu trenul şi, când a urcat, şi-a ales un compartiment gol. S-a aşezat pe genunchi şi 1-a lăudat pe Domnul. Ii venea să danseze de bucurie, a spus el. în dimineaţa următoare avea 300 de lire. Femeia care i-a trimis i-a relatat după aceea că a simţit o mare povară pentru el, exact în timpul acelei jumătăţi de oră în care el a primit credinţă. Povara apăsa atât de greu asupra ei, încât a trebuit să-şi închidă magazinul şi să meargă să-i pună banii la poştă. Astfel, el a putut să plătească cele 2000 de lire în ziua respectivă şi să-i mai şi rămână 18 lire de cheltuială!

Glynderwen fusese casa lui Charles Eden, unchiul onorabilului Anthony Eden. Proprietatea consta dintr-o vilă, aproape 32.400 m^2 de teren şi cârciuma. Se întindea pe pajişti întregi, avea grădini şi un teren de tenis, de unde se putea vedea o privelişte extraordinară a Golfului Swansea şi a localităţii Mumbles. în timpul zilelor de încercare, înainte de a fi achitate cele 2000 de lire, Howells a primit o ofertă - de a vinde cârciuma şi patru acri de teren din jurul acesteia. în Swansea nu se mai aprobaseră de mulţi ani autorizaţii noi pentru comercializarea băuturilor alcoolice, astfel încât o astfel de autorizaţie valora mai mult de 1000 de lire. Acceptarea ofertei de a vinde cârciuma le-ar fi oferit diferenţa de bani de care aveau nevoie în acea perioadă. Aceasta a fost prima ispită serioasă în problema finanţelor - să aleagă o modalitate uşoară de eliberare; însă nu putea să-şi compromită principiile. Oferta a fost refuzată, cârciuma a fost închisă, renunţându-se la valoarea autorizaţiei. De asemenea, titularul autorizaţiei a fost compensat pentru evacuare. Dreptatea este dreptate pentru toţi -indiferent că sunt sfinţi sau cârciumari! Apoi, acel loc a fost

transformat într-un cămin pentru studenţi, prin adăugarea a opt camere.
întreaga proprietate a fost aşezată în mâinile a trei administratori, care s-au susţinut reciproc în această aventură a credinţei; aceştia au fost: regretatul Rev. W. W. Lewis, un slujitor binecunoscut şi respectat al bisericii din Swansea; Henry Griffiths, care a fost apoi secretatul confidenţial al Societăţii Miniere din Muntele Mare şi în prezent a Grupului de Contabili ai Consiliului de Administraţie Naţională a Cărbunelui, şi, al treilea, Howells.
172
Edwards. fostul proprietar, s-a apropiat foarte mult de Howells, j$_a$r după câţiva ani i-a oferit daruri pentru susţinerea lucrării. El i-a spus: „N-am putut vinde proprietatea nimănui altcuiva". Când $_a$ fost prezentată nota contabilă finală, care avea aproximativ douăzeci de puncte, inclusiv cel cu salariul avocatului şi cu suma plătită pentru despăgubirea pentru autorizaţia cârciumii, totalul a fost de 6150 lire, 7 şilingi şi 4 penny - un talant de aur plus 7 şilingi şi 4 penny!
Deschiderea colegiului s-a făcut într-o luni, de Rusalii, în 1924, când mulţimi de oameni au venit să asculte istorisirea a ceea ce a făcut Dumnezeu într-o perioadă caracterizată prin mari dificultăţi comerciale şi lipsă de bani. S-au adunat cam o mie de oameni. „îmi amintesc cum m-a încercat Dumnezeu", a spus Howells. „Atunci nu aveam un cort sau o clădire destul de mare unde să încapă o mulţime atât de mare, iar întâlnirile trebuiau să se ţină în aer liber. Cu o săptămână înainte de ziua aceea, plouase aproape tot timpul. Comandasem sute de scaune de la Corporaţie. Duminica am primit certitudinea că în ziua de luni, când aveau să fie Rusaliile, va fi timp frumos. A fost o zi perfectă. Le-am spus oamenilor că în ziua aceea nu va fi nici un strop de ploaie, până când vor ajunge acasă". Unul din viitorii administratori ai colegiului, un erudit în greacă şi ebraică, Rev. Llynfi Davies, M.A., B.D., a mărturisit mai târziu cum a venit la acea întâlnire ca om modern, dar s-a întors credincios. Nereuşind să găsească în spatele colegiului nici o comisie sau confesiune religioasă, presa 1-a numit „Colegiul lui Dumnezeu" - un titlu bine ales!

L

173

26

COLEGIUL BIBLIC DIN ŢARA GALILOR

în primele doisprezece luni după deschiderea colegiului, toate activităţile au înregistrat un mare succes. Erau cinci membri în echipa de conducere şi treizeci şi opt de studenţi; veştile despre colegiu circulau în toate ziarele din sudul Ţării Galilor. La sfârşitul primei sesiuni, s-a ţinut o Convenţie la care au participat patruzeci de slujitori. Insă nici o lucrare a lui Dumnezeu nu poate fi bine aşezată dacă nu trece prin foc. Dumnezeu a trebuit să treacă colegiul prin moarte numai datorită popularităţii sale crescânde, ca să nu mai aibă nici o altă sursă de încredere în afara Lui însuşi; doar în urmă cu câţiva ani, El îşi trecuse în mod personal slujitorul de la experienţa popularităţii şi a succesului public la umblarea ascunsă cu Dumnezeu, pe care numai câţiva au înţeles-o.
în timpul vacanţei de vară, Domnul îi arătase lui Howells că nu era în întregime mulţumit de colegiu. Unii studenţi aveau un mod de viaţă lumesc şi le lipsea voinţa de a atinge standardele credinţei şi predarea de care Duhul Sfânt spusese că trebuia să fie prezentă şi menţinută în colegiu. Domnul 1-a avertizat că urmau să aibă probleme, însă prin ele urma să purifice lucrarea, spre propria Lui glorie. Totuşi, nu şi-au dat seama cât de sever va fi testul.
La puţin timp după deschiderea celei de-a doua sesiuni, s-a declanşat un conflict intern atât de intens, încât personalul din conducere a fost redus la două persoane, iar studenţii la un număr de cinci. Nu ar fi de nici un folos ca, după treizeci de ani de funcţionare a colegiului, să mai intrăm în detalii. Rănile din
174
trupul lui Cristos sunt întotdeauna dureroase şi ne fac să cădem lapjcioarele Aceluia care a murit penjxu_ca_să ne facă un singur trup. Totuşi, Dumnezeu are căi .minunata de a scoate binele din rău, şi a

făcut acest lucru şi pentru colegiu. In ce-1 priveşte pe Howells, Dumnezeu i-a dat un cuvânt precis: „Acolo unde nimeni nujyartă poveştile, cearta_şe_opie§te^', şi mdjcj^de^ajrujDerrnite nimănui să^jşpjjnărvrsun. cuvânt împotriva celor care ptecaseră. Domnul i-a reamintit nivelul la care îl ridicase, atunci când 1-a făcut în stare să-1 iubească pe misionarul din Madeira; fără să-i mai trebuiască săptămâni întregi pentru a ajunge aici, Howells a descoperit că de această dată s-a putut ruga pentru aceeaşi binecuvântare din partea lui Dumnezeu, atât peste__aceia care jui plecat, cât_şi peste aceia care au rămas. Timp de douăsprezece luni nu s-a ţinut nici măcar o prelegere, şi mulţi se îndoiau că acest colegiu va mai funcţiona. însă cei de acolo şi-au petrecut timpul în cămăruţa ascunsă. înălţând rugăciuni către Dumnezeu, şi au putut dovedi că lucrarea nu depindea nici de sprijinul uman şi nici de popularitate. „Prin această experienţă," a spus Howells, „colegiul a fost aşezat pe Stânca Veacurilor, pe o temelie pe care nici un om sau diavol n-ar fi putut-o clătina vreodată". Un lucru destul de remarcabil a fost că până atunci primeau foarte rar daruri mari, însă, din acel moment, Dumnezeu a început să le trimită imense sume de bani. Cinci ani mai târziu, în ziua de Rusalii a anului 1929, cu ocazia celei de a cincea aniversări, Howells a publicat primul său raport tipărit, în care spunea:

„Dorim să vă prezentăm o scurtă relatare a ceea ce s-a realizat de-a lungul ultimilor cinci ani de credinţă şi rugăciune a credinţei. Mii de oameni au urmărit rezultatul acestei aventuri a credinţei - a acestui colegiu fără nici un comitet, consiliu, confesiune sau persoană bogată care să-1 susţină. N-a trebuit făcut nici un apel Pentru finanţe; unul din obiectivele de bază a fost întărirea credinţei oamenilor lui Dumnezeu, prin experimentarea faptului că El este dumnezeul cel viu şi credincios... Nevoile colegiului, aşa cum se Prezintă ele astăzi, se ridică la aproape 5 lire pe zi (aproape 35 de lire pe săptămână). Pe parcursul ultimilor trei ani, foarte rar ni [s]-a întâmplat să avem în mână mijloacele necesare pentru a ne

175

acoperi nevoile trei zile la rând. A fost voinţa Tatălui să ne înveţe calea de a ne încrede în El în fiecare dimineaţă pentru nevoile zilnice, să oferim o demonstraţie practică a cuvintelor: Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. In toţi aceşti ani, în lume a fost o perioadă de mare criză financiară: lipsa banilor şi presiunile financiare îi făceau pe oameni să-şi piardă orice nădejde. Mulţi dintre ei n-au fost în stare să facă faţă tensiunilor, însă Domnul ne-a dovedit zi după zi că o credinţă vie este mai presus de circumstanţe; nici o întârziere nu o face să se descurajeze, iar lipsa prietenilor sau stagnarea în afaceri nu o poate atinge.

în timpul acestei perioade, Domnul a permis să fim testaţi peste puterile noastre; adesea eram presaţi dincolo de putinţa de a răbda... şi aceasta, ca să nu ne încredem în noi înşine. Credinţa noastră a crescut o dată cu lucrarea şi am dovedit în repetate rânduri că toate încercările au fost menite să o întărească. Dacă am fost în stare, cu câţiva ani în urmă, când aveam doar doi şilingi, să acceptăm provocarea de a înfiinţa un colegiu, şi până acum am primit 8000 de lire fără a face un singur apel, acest lucru în sine este o mare încurajare de a ne încrede şi mai mult în Dumnezeu.

Avem şase membri în echipa noastră de conducere, dintre care patru şi-au luat diplomele universitare în diferite universităţi ale ţării; ceilalţi doi sunt remarcabili pastori ai oraşului. Avem în colegiu treizeci de studenţi, bărbaţi şi femei, care au fost chemaţi de Duhul Sfânt şi au intrat cu bucurie în şcoala credinţei. Taxa de şcolarizare nu este obligatorie, iar consiliul de conducere şi cei care locuiesc în cadrul colegiului au făcut ca aceasta să fie cât mai mică posibil. Cu ajutorul darurilor trimise colegiului, ca răspuns la rugăciunea plină de credinţă, am fost în stare să acoperim aproape jumătate din costurile efective."

f

176

27

CUMPĂRAREA CELEI DE A DOUA PROPRIETĂŢI

Timp de doi ani, Dumnezeu a pus asupra lui Howells povara cumpărării unei alte proprietăţi, pentru a face posibilă cazarea unui număr dublu de studenţi. Cuvântul pe care 1-a primit a fost acesta: „Lărgeşte locul cortului tău şi întinde învelitoarele locuinţei tale! Lungeşte-ţi funiile şi întăreşte-ţi ţăruşii!".

Cu o lună înainte de a-şi tipări primul raport, a auzit de moartea lui Sir Charles Ruthen, proprietarul domeniului Derwen Fawr, o moşie frumoasă, situată chiar de-a lungul drumului spre Glynderwen. (Derwen Fawr înseamnă Marele Stejar în limba galică, şi acel copac străvechi a supravieţuit până în zilele noastre). Sir Charles fusese administratorul locuinţelor Ministerului Sănătăţii şi cheltuise mii de lire cu acea proprietate, cumpărând tot terenul dintre aceasta şi drumul spre Mumbles, pentru a împiedica blocarea vederii spre Golful Swansea. Moşia era compusă dintr-o casă mare, trei vile şi şaptesprezece acri de teren (aproape 69.000 m^2 ~ *n. tr.).* Sir Charles şi-a dovedit îndemânarea de arhitect prin modificările pe care le-a adus casei; a cultivat largi porţiuni de teren cu gazon şi straturi de flori, realizând nişte frumoase grădini italiene şi cheltuind în modul acesta o sumă care depăşea 20000 [le] lire. Printre cei care au locuit acolo au fost Lloyd George şi lui, pe când era prim ministru, Lord Melchett şi alţi [m]iniştri de cabinet. Valoarea terenului creştea tot mai mult, deoarece [Or]aşul Swansea începea să se deplaseze în continuu spre Mumbles, 'ar Derwen Fawr era proprietatea cea mai mare, ca dimensiuni, ^n apropierea Colegiului Universităţii.

177

Dumnezeu i-a revelat ulterior lui Howells că Derwen Fawr era următoarea proprietate pe care trebuia să o cumpere. Prin urmare, a început să o împresoare cu rugăciune şi uneori să se plimbe împreună cu prietenii lui în jurul ei, aşa cum au fost înconjurate zidurile Ierihonului. Nu la mult timp după aceasta, a auzit că Lady Ruthen a pus proprietatea în vânzare şi că Biserica Romei licitase din nou pentru ea. în faţa unui asemenea test, el a simţit nevoia de a primi un semn din partea lui Dumnezeu. A simţit gravitatea situaţiei, deoarece, dacă aceştia dobândeau proprietatea, şi-ar fi putut întemeia un centru în apropierea universităţii. Era sigur că Dumnezeu îl chema din nou să „meargă împotriva acelui duşman din Biserica Romei". Astfel, I-a cerut să-i confirme lucrul acesta, trimiţându-i un cec mare, chiar în următoarea zi, dintr-o sursă din care nu mai primise bani niciodată. în ziua următoare, la prima şi la a doua sosire a poştei nu a primit nici un ban, însă, când poşta a venit a treia oară, i s-a înmânat o scrisoare în care se aflau 100 de lire. Veneau de la cineva care nu-i mai dăduse bani înainte!

Era chiar în perioada de apogeu a unei mari crize financiare, când Marea Britanie a fost nevoită să-şi coboare standardul financiar. Era cel mai nepotrivit interval de timp pentru a-şi asuma o nouă răspundere serioasă. Povara pe care o resimţea era grea. „Domnul îţi arată întotdeauna toate dificultăţile," a spus el, „atunci când urmează să facă ceva prin tine". Astfel, s-a simţit îndemnat să mai ceară un semn. Peste câteva zile urma să fie ziua lui de naştere, şi I-a cerut Domnului să-i mai trimită un cec, de 50 de lire, care reprezenta câte o liră pentru fiecare an al vieţii lui, iar suma aceea trebuia să-i vină tot dintr-o sursă nouă. „îmi pot aminti întâlnirea pe care am avut-o cu o seară înainte," a spus el, „când L-am lăudat pe Domnul înaintea victoriei! Eram pe cale de a crede că se vor întâmpla lucruri mari". A venit şi dimineaţa în care toţi studenţii şi conducerea aşteptau să se producă eliberarea. în mod ciudat, poştaşul a adus o singură scrisoare, din Scoţia. „Am deschis-o cu nerăbdare şi în ea am descoperit un cec de 50 de lire, care proveneau de la un donator care nu mai contribuise niciodată cu bani."

A luat darul şi i 1-a arătat vărului său, doctorul John Howells. care practica medicina în Swansea. Acesta era semnul că el urma să fie proprietarul lui Derwen Fawr. Doctorul a luat legătura *c\i*

178

Lady Ruthen. După câteva zile, cei doi s-au dus să vadă moşia, iar aceasta i-a promis lui Howells dreptul de preemţiune. Un lucru remarcabil a fost că, în aceeaşi zi în care au vizitat-o pentru prima dată pe Lady Ruthen, s-au întâlnit cu agentul romano-catolicilor, care fusese trimis din Londra să cerceteze proprietatea! „însă Domnul a aranjat vremea", a spus Howells, „în aşa fel încât a fost o zi posomorâtă, ploioasă şi ceţoasă. Sunt sigur că n-a văzut mai mult de jumătate din proprietate; terenurile fuseseră năpădite de iarbă şi în mod sigur că acesta îşi formase o impresie foarte proastă". însă, Howells se afla acum „faţă în faţă cu duşmanul". Testul sosise. Va face el prima ofertă? Catolicii oferiseră cu 4000 de lire

mai mult pentru Glynderwen decât oferise el; cât vor oferi pentru Derwen Fawr? S-a dus la agent şi i-a spus cifra sa. Agentul a fost favorabil şi i-a cerut să treacă din nou pe la el după sfârşitul săptămânii. „îmi amintesc că m-a copleşit gândul a ceea ce făcusem", a spus Howells. „Mai aveam o obligaţie de plată faţă de Glynderwen, şi iată că mă legam din nou să plătesc, de data aceasta 10000 de lire. Duminică urma să predic. însă, când m-am dus la culcare sâmbătă seara, nu am putut adormi. Atunci m-am sculat din pat şi m-am dus la parter să îmi clarific această problemă, care presupunea să mă avânt pur şi simplu să plătesc mii de lire, când nu aveam nici un penny în mână. Numai aceia care au pus mâna pe plug şi nu se mai pot uita înapoi pot să îşi dea seama ce a însemnat aceasta pentru mine. Tot postul din" lume nu se putea compara cu asumarea acestei responsabilităţi. Nu aş fi intrat în aşa ceva nici pentru propria mea familie. Doar împărăţia făcea excepţie. Diavolul mi-a spus clar că dacă voi cumpăra Derwen Fawr pe deasupra Glynderwenului, voi ajunge să fiu dat în judecată pentru faliment. De altfel, m-am şi văzut acolo. însă, când a pronunţat cuvântul «faliment», i-am dat următoarea replică: «Când [a]m fost în Scoţia, ţi-am spus că, dacă ar fi să plătesc 10000 de lire pentru Glynderwen, iar catolicii ar urma să-1 ardă în întregime în [2l]ua următoare, tot aş fi considerat-o cea mai bună investiţie pe [Ca]re am făcut-o vreodată. Prin urmare, nu sunt doar doritor să [a]Jung la faliment pentru Derwen Fawr, ci chiar şi să îmi dau [u]ltirna picătură de sânge pentru a-1 salva de Biserica Romei». în

179

momentul în care am spus aceasta, am simţit că am obţinut victoria. în timpul predicii de duminică, m-am simţit liber ca o pasăre.

Luni dimineaţa m-am întors la Swansea. L-am vizitat pe agent, pentru a vedea dacă negocierile avuseseră succes. El nu venise încă şi, în timp ce mă plimbam prin oraş, aşteptându-1, m-am întâlnit cu un prieten care m-a întrebat unde am fost la sfârşitul acelei săptămâni. Mi-a spus că n-a fost în stare să-şi scoată din minte persoana mea. «Nu este de mirare,» i-am răspuns eu, «deoarece am fost dat în judecată pentru faliment!» şi i-am descris victoria pe care o avusesem în noaptea de sâmbătă. A stat puţin pe gânduri, apoi a spus: «De ce ai rămas doar tu să lupţi în bătălia aceasta? Eşti singurul protestant din lume?». «Aşa se pare», i-am răspuns eu. «Ei bine, n-o să mai rămâi singur» a continuat el. «Dacă protestanţii ucişi de catolici şi-au dat sângele pentru a ne câştiga această libertate, o să am şi eu o contribuţie, ca să o menţin. Du-te la agentul tău şi, dacă oferta îţi este acceptată, întoarce-te la mine după sumă». O victorie nepreţuită! Amândoi am stat în tăcere, cu lacrimi de bucurie în ochi. Fusese o ascensiune dificilă, însă am putut spune alături de Avraam, «Jehova-Iire - la muntele unde Domnul va purta de grijă». Şi am putut auzi şi eu acele cuvinte pe care Dumnezeu le-a spus slujitorului său: «Deoarece ai făcut lucrul acesta... te voi binecuvânta... pentru că ai ascultat vocea Mea». Eliberarea se află întotdeauna la «înălţime»; credinţa vie trebuie să-I dovedească mai întâi lui Dumnezeu că s-a bazat pe cuvântul Său şi pe promisiunea Sa, pentru a ajunge la victorie".

Când a sosit agentul, a spus că vor mai fi câteva amânări în negocieri. Atunci Dumnezeu i-a spus lui Howells să le facă cunoscută şi altora această provocare. Astfel, a trimis 4000 de broşuri în care vorbea despre călăuzirea lui Dumnezeu şi specifica: „Negocierile sunt pe cale de desfăşurare şi acum, după ce Domnul ne-a dat victorie în credinţă, credem că în curând pe această proprietate minunată se va scrie «Iehova lire»".

După câteva săptămâni, catolicii s-au retras din cursă, probabil datorită raportului nefavorabil întocmit de agentul lor. însă mai era un sindicat interesat de proprietate, deoarece antreprenorii locali ştiau că aceasta era una din cele mai căutate proprietăţi

180

imobiliare din Swansea. S-au derulat câteva săptămâni pline de tensiunea concurenţei între aceştia şi colegiu. Singura revendicare pe care o avea Howells era promisiunea dreptului de preemţiune pe care i-o făcuse Lady Ruthen. El s-a dus la biroul avocatului într-o sâmbătă, ca să facă negocierea finală, dar, deoarece acesta a spus că era ocupat, i-a sugerat să se întoarcă luni. Howells vedea că îi punea piedici, de aceea luni i-a cerut vărului său, doctorul, să-1 însoţească. „Era o zi deosebită, pe care nu o vom uita prea repede," a spus Howells. „Când am sosit în birou, era doar secretara, care ne-a spus că avocatul era acasă, bolnav, însă ne trimisese un mesaj prin care ne anunţa că proprietatea Derwen Fawr a fost vândută! Această veste a fost foarte greu de acceptat pentru vărul meu, care vorbea întotdeauna deschis şi fără

menajamente. Acum, într-adevăr, prezicerea era testată amarnic. Venise, într-adevăr, de la Dumnezeu sau din partea unui om? Dacă era de la Dumnezeu, proprietatea Derwen Fawr nu putea să fie vândută niciodată altcuiva. Când am plecat din birou, Domnul mi-a dat tăria de a-i spune vărului meu: «Derwen Fawr nu este vândută». Răspunsul său a fost destul de vehement: «Nu ai auzit-o pe fată spunând că Derwen Fawr *este* vândută? Cum poţi să spui că nu este? » «Pentru că Domnul mi-a spus să o cumpăr» i-am răspuns. «Cu câteva luni în urmă am tipărit acest lucru». Apoi i-am spus: «Vrei să mergi la avocat (un vechi pacient al vărului meu) să-i faci o vizită?». El a fost de acord şi a plecat imediat. I-a deschis fiica acestuia, care i-a spus că nimeni nu-1 poate vizita pe tatăl ei, deoarece este prea bolnav pentru a primi vizitatori. «Este prima dată când aud că un pacient este prea bolnav pentru a fi văzut de un medic» i-a răspuns vărul meu şi a intrat. Acolo a descoperit că sindicatul trimisese un cec cu o sumă de bani la biroul avocatului. Cecul ar fi fost acceptat în acea dimineaţă, dacă avocatul nu s-ar fi îmbolnăvit; însă, pe la ora unsprezece, a fost de acord să le refuze oferta.
Domnul mi-a spus atunci: «Trebuie să cumperi Derwen Fawr în seara aceasta, sau nu o vei mai cumpăra niciodată». Astfel, în seara aceea am mers împreună cu soţia mea să-i facem o vizită lui Lady Ruthen. Pe măsură ce ne apropiam, am văzut toate luminile stinse! «Priveşte», a spus duşmanul, «ei ştiu că veniţi şi

L

nu vor să vă primească!». Lady Ruthen nu era hotărâtă să vândă şi ne-a spus că se gândea serios să păstreze casa pentru ea însăşi. Insă i-am reamintit de promisiunea pe care mi-a făcut-o, i$_{ar}$ ginerele ei a confirmat-o. Atunci i-am oferit cu 500 de lire mai mult decât i-a oferit sindicatul şi problema a fost rezolvată. Ginerele ei mi-a cerut să-i dau avocatului o sumă de bani, ca arvună, până la semnarea contractului. Tot ce aveam pe lume erau 25 de lire, provenite din două daruri pe care le primisem în ziua aceea, deci aceasta a fost prima mea sumă depusă!".
Decizia de a cumpăra fusese luată în ajunul Crăciunului, lg preţul de 8000 de lire. în următoarele trei zile, Howells a primit cinci daruri în valoare de 250, 300,50, 25 şi 50 de lire, cu ajutorul cărora, şi împreună cu alte sume mai mici, a putut plăti avansul, asigurându-şi astfel proprietatea. El nu a fost călăuzit să accepte oferta generoasă, făcută cu câteva luni mai înainte de acel prieten, care, totuşi, 1-a ajutat substanţial după aceea. în lunea de Rusalii a anului 1930, o mie de oameni din toate părţile Ţării Galilor s-au adunat ca să comemoreze cea de-a şasea aniversare a colegiului şi dedicarea proprietăţii Derwen Fawr. Pe terenul din faţa casei se afla un piedestal mare de piatră, de mai mult de un metru înălţime, pe care era ridicată o statuie. Statuia a fost înlăturată, iar pe fiecare parte a piedestalului au fost gravate aceste două afirmaţii scripturale, ca o mărturie permanentă a credincioşiei lui Dumnezeu - „Iehova-Iire" şi „Credinţa este substanţă".

28

CEA DE A TREIA PROPRIETATE ŞI CASADECOPH

în timp ce Howells continua să plătească proprietatea Derwen Fawr, privind constant la Domnul pentru acoperirea nevoilor zilnice ale colegiului, a primit un cuvânt din partea lui Dumnezeu ca să meargă înainte şi să ridice clădiri noi. Primele două care trebuiau construite erau capela colegiului, care era menită să aibă 200 de locuri, şi o sală de conferinţe pentru 400 de oameni. Apoi urmau două cămine pentru bărbaţi şi unul pentru femei, care să găzduiască o sută de studenţi. Toate acestea se ridicau la un cost de aproximativ

6000 de lire.
în perioada în care au fost angajaţi muncitorii, s-a repetat situaţia de a nu avea nici un penny în mână; însă, deşi muncitorii erau angajaţi în mod regulat, pentru mai mult de optsprezece luni, necesitând o plată săptămânală variind între 20 şi 30 de lire, nici măcar o dată nu au fost nevoiţi să-i lase să plece fără a-şi primi salariul întreg. Chiar şi aşa, rar se întâmpla ca în zilele de vineri să aibă în mână banii necesari pentru achitarea salariilor în zilele de sâmbătă. Uneori, eliberarea nu venea o dată cu prima sosire a Poştei, sâmbăta, ci necesita rugăciune stăruitoare înaintea sosirii celei de a doua. „Domnul m-a ţinut zilnic şi oră de oră în poziţia de rămânere în El," a spus Howells, „pentru a îndeplini condiţia de a revendica răspunsuri la rugăciunile mele".
în timpul acelor luni, a fost călăuzit pentru prima dată să se r°age pentru un dar de 1000 de lire. într-o marţi dimineaţa, ■' i-a spus să oprească toţi muncitorii din lucru, să nu mai cursuri şi să dedice rugăciunii fiecare oră. Munca nu trebuia
183
să înceapă până la primirea celor 1000 de lire. în timpul acelor zile „nu s-a auzit sunetul nici unui ciocan". Zi de zi se „rugau tot mai mult, atingând Tronul cu fiecare rugăciune", până când într-o vineri dimineaţa, cele 1000 de lire au sosit. „Ce strigăt de victorie s-a auzit în tabără!"
în fiecare dimineaţă, când lăptarul suna la colegiu, dimineaţa devreme, Howells era trezit ca să-1 salute. Acesta obişnuia sa spună că Howells a descoperit ca şi el secretul de a se trezi devreme, ca găinile, dacă dorea să se descurce în lume! Când acesta a sosit în dimineaţa de după marea victorie, şi-a aşezat canistrele pe jos, domol, şi, cu mâinile în şolduri, 1-a întrebat: „Este adevărat ce am auzit?" „Ce ai auzit?" „Că aţi primit o mie de lire!" „Da, este cât se poate de adevărat". „Ei bine, se pare că în zilele acestea doar dumneavoastră şi Amy Johnson (aviatoarea) sunteţi singurii care puteţi primi bani!"
în 1932, programul de construire se apropia de sfârşit, când a sosit următoarea chemare. Howells a citit viaţa doctorului Whitfield Guinness de la Misiunea din Interiorul Chinei şi despre faptul că nimeni din această ţară nu le oferise găzduire copiilor lui, în timpul vacanţelor şcolare, deşi părinţii lui îşi deschiseseră casa atâtor oameni. El a spus că aceasta 1-a făcut să sufere mai mult decât de pe urma oricăror persecuţii îndurate în China. Dumnezeu a folosit această situaţie ca să-i vorbească lui Howells despre nevoia existentă în viaţa mai multor misionari care erau nevoiţi să-şi lase copiii în ţară. A fost una din cele mai adânci şi mai dureroase experienţe ale vieţii sale. Agonia mamelor care îşi lăsau copiii în ţara aceasta, fără casă şi fără părinţi care să le fie aproape, a venit asupra lui cu putere. Duhul Sfânt a pus această situaţie asupra lui. Stătea în camera sa, fără să mănânce sau sa doarmă, şi i se auzeau suspinele. în cele din urmă a strigat către Domnul: „Ce vrei să fac *euT* (El obişnuia să spună că există o lege - când nu mai poţi purta o povară, trebuie să o ia Duhul Sfânt.) S-a eliberat doar atunci când Domnul i-a spus: „Vreau să zideşti o casă pentru copiii misionarilor, care nu pot fi duşi împreună cu părinţii lor pe câmpul de misiune". Şi a fost de j acord. A fost, într-adevăr, o experienţă profundă, cu un rezultat remarcabil. Din acel travaliu s-a născut viziunea unei case şi *m*
184
unei şcoli pentru copiii misionarilor. Era roadă mijlocirii de acum câţiva ani, când Dumnezeu i-a spus că 1-a făcut „un tată al orfanilor". Din acea zi, la colegiu au început să se înalţe rugăciuni continue pledând cauza mamelor şi a taţilor care şi-au dovedit ascultarea prin faptul că îl iubeau pe Domnul mai mult decât pe proprii lor
copii.
Pentru a pune bazele casei, Howells a negociat câteva luni cu Corporaţia Swansea, pentru a cumpăra Sketty Park, vila lui Sir Byng Morris, care avea şaptesprezece acri de teren şi era situată în apropierea colegiului; însă, în cele din urmă, Corporaţia s-a decis să nu o vândă. în ziua următoare, a intrat pe piaţă Sketty Isaf, o proprietate de şaptesprezece acri, situată chiar pe partea opusă a drumului spre Derwen Fawr; proprietarii doreau să vândă casa doar cu cinci acri, oferind opţiunea de a cumpăra ulterior şi ceilalţi doisprezece. Locatarul era maiorul Pratt care, atunci când a auzit că Howells a început să se roage cu privire la proprietate, a spus în glumă colegilor săi de club: „Dacă Rees Howells a început să se uite peste gardul meu şi să se roage, ar fi mai bine să-mi iau tălpăşiţa înainte de a mi se întâmpla ceva!" - ceea ce a şi făcut!

Dumnezeu i-a spus lui Howells să o cumpere. Contractul a fost întocmit de agent şi înmânat lui Howells spre semnare, însă, neavând suma necesară, el s-a plimbat trei săptămâni cu documentul în buzunar. Agentul i 1-a cerut înapoi, însă Howells a evitat să-1 întâlnească! După trei săptămâni, Domnul 1-a eliberat, iar proprietatea Sketty Isaf a fost cumpărată cu 3000 de lire. Numai în perioada de scădere a preţului pieţii, în zilele de criză economică, se puteau cumpăra o casă şi terenurile aferente ei cu un asemenea Preţ scăzut, exact aşa cum Derwer Fawr ajunsese în mâinile sale 'a un preţ mult mai mic decât cel real, de pe piaţă. Mai târziu a cumpărat şi ceilalţi doisprezece acri de teren, la care s-au mai adăugat alţi şapte acri, dintr-o proprietate învecinată.

Nereuşita de a cumpăra Sketty Park şi apoi călăuzirea Domnului de a obţine o proprietate mult mai convenabilă, Sketty Isaf, ilustrează "n important principiu al credinţei, pe care Howells îl explică astfel: „întotdeauna ajungi să experimentezi nereuşita într-o Problemă care nu este cu adevărat esenţială, numai ca să primeşti

185

apoi un lucru mai bun în loc. Astfel, înainte de a cumpăra Derwen Fawr, am încercat luni în şir să cumpăr un loc mai mare, situat la câteva mile depărtare. Am ajuns în poziţia de credinţă necesară cumpărării lui, apoi oferta mi-a fost respinsă - şi ştiam că Dumnezeu era în spatele acelui refuz. în aceeaşi săptămână, a intrat pe piaţă Derwen Fawr. Acum n-aş mai schimba Derwen Fawr nici pentru două proprietăţi ca aceea. Apoi, s-a ivit ocazia de a cumpăra Sketty Park. în momentul în care Corporaţia mi-a refuzat oferta, m-am bucurat mult, deoarece am recunoscut că Dumnezeu era la mijloc; şi, în ziua următoare, era de vânzare Sketty Isaf!". Apoi a mai menţionat un lucru, care va fi amintit şi într-un alt capitol, şi anume, cum a încercat, în cele din urmă, să cumpere Sketty Hali, casa Lordului Swansea, dar a fost refuzat, după ce se ridicase la nivelul potrivit în credinţă. în locul acesteia, Domnul i-a spus să cumpere Penllergaer, şi probabil că acea mare proprietate valorează de câteva ori mai mult decât Sketty Hali.

Acelaşi principiu de credinţă a acţionat în mod vizibil în multe alte ocazii ale vieţii sale. în încercarea de a împlini un scop important, pe care i-1 dădea Domnul, era *călăuzit* să caute, să ceară şi să creadă că va obţine o anumită eliberare sau un anumit dar, pe care, însă, nu-1 obţinea în forma exactă în care îl ceruse. Celor care priveau din exterior, acest lucru li se părea adesea un eşec sau o greşeală, şi era foarte criticat din această pricină; însă efectul pe care această situaţie îl avea asupra lui - şi asupra celor din interior, care luptau alături de el în această bătălie a credinţei - era contrar: nereuşita nu făcea decât să îi întărească în urmărirea principalului obiectiv al credinţei, până reuşeau să-1 atingă. El privea eşecul ca pe o dezamăgire temporară avută *pe cale,* nu ca pe o nereuşită; ca pe un mijloc de a merge mai departe - exact aşa cum un alpinist care face ascensiunea unei culmi muntoase • crede că a atins vârful, numai ca să descopere că mai sunt şi alte piscuri, mai înalte, care îi întăresc hotărârea de a le cuceri. Acelaşi principiu va fi observat acţionând şi în lungile perioade de bătălii ale credinţei.

în perioada aceea, Colegiul Biblic avea aproximativ cincizeci] de studenţi. Unii dintre primii studenţi au fost chemaţi să facă | parte din echipa de conducere a colegiului; Tommy Howells,

186

prietenul lui Howells din Brynamman, domnişoara Margaret VVilliams şi alţii au ocupat diferite posturi de responsabilitate. Printre tutori se număra şi Rev. A. E. Glover, M.A., autorul lucrării *O mie de mile de miracole.* Unii studenţi mergeau pe câmpul de misiune sub tutela diferitelor societăţi: un cuplu, cu Misiunea din Interiorul Chinei; o parte, cu Cruciada de Evanghelizare a întregii lumi; un student s-a întors la vechiul centru misionar al lui Howells de la Rusitu, cu Misiunea Generală din Sudul Africii, iar alţii s-au implicat în slujirea din ţară.

Şcoala pentru copiii misionarilor s-a deschis în 1933, având unsprezece băieţi şi fete, inclusiv câţiva elevi din zona învecinată, care au fost acceptaţi şi participau la cursurile de zi. O dată cu dezvoltarea acesteia, s-a avut grijă să se păstreze în Casă atmosfera unei familii reale pentru copii, fără a lăsa ca aceasta să se suprapună cu atmosfera de şcoală. Frecvenţa a crescut în curând, atât în rândul şcolarilor care frecventau cursurile de zi, cât şi în rândul copiilor de misionari, iar Dumnezeu a început să trimită personal: Kenneth McDouall, M.A., ca director; domnişoara Doris Ruscoe, B.A., ca institutoare principală; domnişoara G.

Roderick, ca administrator şi mamă a copiilor, domnişoara Elaine Bodley, ca institutoare principală a Şcolii Pregătitoare şi alţi profesori şi asistenţi care şi-au oferit serviciile în mod gratuit Domnului.
în 1935, şcoala s-a mutat la Glynderwen. O dată cu dezvoltarea ei rapidă, au fost necesare alte clădiri anexe. Au fost adăugate o clădire cu dormitoare, trei clădiri cu clase şi o sală de sport. Ca de obicei, nu aveau nici un penny în mână când au sosit zidarii. Domnul nu a trimis banii pentru plata salariilor primei săptămâni decât cu a doua poştă, în ziua de sâmbătă, când a sosit un cec de 20 de lire. în cealaltă sâmbătă, Domnul a îndemnat-o pe o doamnă să-şi întrerupă pregătitul mesei, pentru a merge la colegiu cu 25 de lire. în asemenea moduri, săptămână de săptămână, au fost ridicate pe cele trei proprietăţi toate clădirile noi ale colegiului şi Şcolii, în valoare de aproximativ 30.000 de lire.
în timp ce se înălţau aceste clădiri, Howells a primit nouă daruri separate, care au totalizat 1000 de lire. Cu o anumită Ocazie, Domnul i-a spus că din toate darurile de 100 de lire şi din cele care depăşesc această cifră, trebuia să dea 20%. într-un an
187
a dat 1000 de lire lucrării lui Dumnezeu din alte părţi, deşi el însuşi se afla în nevoie, trebuind să continue lucrările începute. El a crezut întotdeauna în legea semănatului şi a primitului de o sută de ori mai mult, şi a acţionat pe baza acesteia. A început zidirea colegiului cu 2 şilingi, şi, în paisprezece ani, Domnul i-a trimis 125.000 de lire.
în timpul acestor ani, pe lângă binecuvântarea care s-a revărsat asupra multor vizitatori care îl cunoşteau deja pe Domnul, a existat o continuă succesiune de oameni care au fost conduşi la Salvatorul, fie prin întâlnirile colegiului, fie prin intrarea sub influenţa Duhului, a atmosferei locului. într-adevăr, ar trebui să scriem un volum întreg pentru a relata numeroasele întâmplări despre cum „a fost născut din nou unul şi altul, în acel loc".
188

29

CARTEA DE RUGĂCIUNI ŞI REGELE ED WARD AL VHI-LEA

în timpul primilor ani de la înfiinţarea colegiului au fost câteva exemple remarcabile de răspunsuri la rugăciune la scară naţională. Ele au precedat rugăciunea strategică mondială la care a fost chemat colegiul în anii următori. Două dintre aceste exemple sunt demne de a fi menţionate.
Controversa care a avut loc în anul 1928 asupra propunerii de a introduce Noua Carte de Rugăciuni în Biserica Angliei va rămâne în memoria oamenilor. Practic, toţi episcopii erau de acord cu aceasta, în ciuda tendinţelor ei romano-catolice; potrivit ziarelor, concluzia evidentă era că Parlamentul o va accepta. Trebuie să fi fost foarte puţini în ţară care au putut crede atunci că aceasta urma să fie respinsă de Camera Comunelor. însă, dintr-o dată, cu două zile înainte de dezbaterea din Cameră, Duhul Sfânt 1-a întrebat pe Howells dacă credea că Domnul ar putea opri votarea ei. Dacă era de aceeaşi părere, atunci trebuia să convoace o întâlnire chiar în după-masa aceea, pentru unicul scop, bine definit, de a „împiedica introducerea Noii Cărţi de Rugăciuni". El s-a luptat cu această problemă, singur cu Dumnezeu, de la ora 10 dimineaţa până la ora 1 după-amiaza, apoi a convocat întâlnirea. Prelegerile din după-masa aceea de la colegiu au fost anulate. Duhul S-a coborât cu o mare putere, iar întâlnirea a continuat până când Domnul le-a dat asigurarea deplină că vor avea biruinţă.
în dimineaţa următoare, ziarele relatau că aceasta fusese votată Şi acceptată de Camera Lorzilor; dar trebuia votată şi în Camera
189
Comunelor, chiar în ziua aceea. Duhul Sfânt î-a spus lui Howells-..Mergi înainte, fără să te îndoieşti". Scenele dramatice din Camera Comunelor vor rămâne neuitate, mai ales aceea în care unul sau doi membri au luat cuvântul înaintea unui auditoriu numeros, şj au vorbit, ca niciodată înainte, despre pericolul la care se expun dacă vor mai permite tendinţelor romano-catolice să se strecoare în Biserica Naţională. S-a raportat că atmosfera din Cameră a fost asemănătoare cu aceea a unei întâlniri religioase şi, spre uimirea tuturor, noua Carte de

Rugăciuni nu a mai fost votată; însă, aşa cum a spus Howells, „Domnul ne dăduse victoria în după-masa precedentă".
Câţiva ani mai târziu, în 1936, a avut loc serioasa criză naţională referitoare la Regele Edward al VIII-lea şi la căsătoria acestuia. Domnul a călăuzit şi de data aceasta colegiul să ia atitudine în rugăciune. Jurnalele întâlnirilor zilnice de rugăciune ne dau următoarele informaţii:
4 decembrie. Ştirile despre rege au ieşit la lumină în ziarele de dimineaţă, iar Directorul ne spune cât de grave sunt împrejurările. Ne-am întors şi seara şi ne-am rugat Domnului ca să-1 călăuzească pe rege şi să le dea înţelepciune şi discernământ tuturor celor afectaţi de această criză.
5 decembrie. Zi de rugăciune la colegiu. Situaţia în Anglia este foarte gravă, deoarece nu priveşte doar ţara noastră, ci întreg Imperiul Britanic.
6 decembrie. Zi de rugăciune şi post la colegiu. Ne rugăm pentru Imperiu în criza lui actuală. Domnul ne revelează că voia Lui este ca Edward să abdice. Domnul Howells a fost tare ca un leu în luptă şi a declarat: „Edward nu va domni, sau Domnul nu a vorbit prin mine". Am avut o victorie minunată în această seară, ni s-a făcut după credinţa noastră.
7 *decembrie.* Suntem plini de recunoştinţă în urma victoriei pe care am avut-o ieri. Ziarele ne arată că, în timp ce la sfârşitul ultimei săptămâni, regele îşi revendic poziţia, acum este dornic să facă numai ceea ce ar fi cel mai bine pentru Imperiu.
9 decembrie. Credem că Domnul îl va ajuta pe Regele Edward să ia decizia potrivită cu voia lui Dumnezeu şi că sufletul său va fi binecuvântat.
190
10 decembrie. Ne-am întors la 2.30 după-masa să-I cerem Domnului să ne conducă ţara, acum că veştile despre abdicarea Regelui Edward al VIII-lea sunt cunoscute.
// *decembrie.* Suntem mulţumitori că am avut încredere în Duhul Sfânt. Domnul a salvat Imperiul şi a ridicat standardul
în ţara noastră iubită.
Colegiul avea în sudul Ţării Galilor o asociaţie de prieteni în
continuă creştere. Mulţi dintre ei erau vizitatori frecvenţi ai acestuia
şi primeau o mare împrospătare spirituală în timpul întâlnirilor şi
a părtăşiei. Mulţi dintre ei erau susţinători credincioşi ai lucrării.
lls a putut să le slujească unora dintre ei, atât în moduri
ice, cât şi din punct de vedere spiritual.
Unul dintre ei, care fusese prieten al colegiului chiar de la
înfiinţarea lui, a trecut prin nişte încercări foarte dificile în afacerea
lui. Creditorii îl strângeau cu uşa şi, într-o zi, în disperare, i-a
cerut lui Howells să se roage ca Domnul să le scoată roţile
carelor! (Exod 14:25) Howells a descoperit că prietenul său se
alia pe punctul de a închide uşa şi de a renunţa la tot. „Nu vei face
nimic de felul acesta", a spus el. „Ce se va întâmpla cu fiii tăi?"
lat cu el la bancă şi a acoperit toate nevoile financiare ale
ia. Din ziua aceea, el a început să prospere şi, prin intermediul
iu revărsat numeroase binecuvântări asupra colegiului, timp
de mulţi ani.
Mai era un prieten al colegiului, care era diacon în biserica lui,
jnuia să participe la întâlniri. Afacerea lui a dat faliment şi
î cu o mare povară pe inimă, ca să discute cu Howells şi să
rugăciune. într-o zi, când Howells s-a dus la el în vizită, a
)erit că totul era scos la vânzare. Mama şi fiica lui plângeau,
Domnul i-a spus slujitorului Său să le asigure că el le va
i toate nevoile. Lacrimile acestora s-au transformat în lacrimi
icurie!

Cu o altă ocazie, Howells avea nevoie de bani pentru plătirea
ite, însă mai ştia de un om care se afla în aceeaşi situaţie.
e pentru amândoi ultimul termen. Howells nu avea toată
suma necesară acoperirii propriei lui nevoi, cai 40 de lire,
"isă avea 8 lire care îi erau necesare prietenului lui; prin urmare,
t dus şi i le-a dat acestuia. Când a ajun i omul
şi soţia acestuia erau pe genunchi şi se rugau pentru bani. „Puteţi să vă ridicaţi de pe genunchi", a spus el. „Domnul mi-a spus să vă eliberez". Nu a spus nimic despre propria lui nevoie, însă, când s-a întors la colegiu, a descoperit un dar în valoare de 40 de lire care îl aştepta.
într-o altă împrejurare, Howells se ruga pentru o anumită sumă de bani de care avea nevoie chiar în ziua respectivă. Era o femeie care obişnuia întotdeauna să îi dăruiască suma chiar în acea perioadă, la mijlocul trimestrului. Ea a sosit în ziua respectivă şi i-a adus eliberarea aşteptată, însă a observat că femeia era foarte apăsată. Ea i-a povestit că ginerele ei se afla într-un mare necaz şi că a fost dat în judecată. Dacă comisese delictul respectiv şi era găsit vinovat, urma să ajungă la închisoare. Procesul urma să aibă loc într-o săptămână şi ea nu mai putea dormi. Dorinţa ei era ca Howells să se roage Domnului în această privinţă, iar apoi să îi spună dacă va ajunge sau nu la închisoare. „Mă rugasem pentru banii aceia şi îi primisem prin ea," a spus el, „iar acest fapt ar fi putut să îmi influenţeze judecata. «Putea Domnul să îmi spună dacă era vinovat sau nu?» mă gândeam eu, deoarece, dacă era vinovat, Domnul nu-1 putea elibera. Pe de altă parte, dacă nu era vinovat şi era în pericol de a ajunge la închisoare, nu putea Domnul să-1 elibereze? M-am dus la etaj şi am stat acolo un timp îndelungat. După multă rugăciune, Domnul mi-a spus: «Nu este vinovat şi va fi eliberat». Atunci am întrebat-o pe femeie: *«Domnul* te-a trimis astăzi? ţi-a spus *El* că îţi voi da rezultatul?». «Da», a răspuns ea. Ca urmare, i-am răspuns: «Dacă vrei să plângi, plângi acum, înainte de a-ţi spune; însă nu trebuie să mai verşi nici o lacrimă după ce îţi spun! Nu este vinovat şi va fi eliberat»". Spre surpriza lor, juriul nu a putut delibera şi au trebuit să amâne cazul cu două zile. Apoi, când procesul a fost reluat, judecătorul a descoperit că unul dintre martori a venit cu o relatare diferită de cea făcută anterior. Martorul acuzării a fost eliminat şi judecătorul a oprit procesul. Bărbatul a fost absolvit de orice vină, şi vestea aceasta s-a răspândit prin tot oraşul.

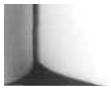

30
TRIMITEREA FIECĂREI FĂPTURI

Toamna anului 1934 a fost o perioadă minunată pentru colegiu. Howells îşi petrecea multe ore singur cu Dumnezeu, dimineaţa devreme, parcurgând cele patru evanghelii şi primind o mare lumină din partea Duhului Sfânt asupra Vieţii şi Persoanei Mântuitorului. Părea să vină la întâlnirile de dimineaţa direct din prezenţa lui Dumnezeu, iar doamna Howells, care cunoştea modul în care lucra Duhul în viaţa lui, era conştientă că Domnul îl pregătea pentru îndeplinirea unei lucrări.
în dimineaţa de după Crăciun, Duhul a început să îi vorbească chiar mai devreme decât de obicei, înainte de a se ridica din pat. Doamna Howells, fiind şi ea trează, îl tot auzea repetând: „Fiecare făptură, fiecare făptură". La ora trei noaptea era atât de sigur că Dumnezeu dorea să-i spună ceva clar, încât s-a îmbrăcat şi s-a dus în biroul lui, aflat la parter. Acolo Domnul 1-a întrebat dacă credea că Mântuitorul S-a aşteptat ca ultima Sa poruncă să fie ascultată. „Cred că da", a răspuns el. „Atunci crezi că pot împărtăşi Evanghelia fiecărei făpturi?" „Fără să mai întindem vorba" a răspuns el, „cred că poţi. Tu eşti Dumnezeu". „Eu locuiesc în tine" a spus Domnul atunci. „Pot atunci să fiu responsabil pentru aceasta prin tine?"
Howells se ruga de ani de zile ca Evanghelia să se răspândească în lume. înainte de a merge în

Africa, Duhul i-a adus în faţa ochilor Promisiunea lui Dumnezeu din Psalmul 2:8 despre Fiul Său. De atunci nu trecuse o zi fără ca el să se roage ca Mântuitorul să ajungă să aibă „neamurile ca moştenire şi părţile cele mai îndepărtate ale Pământului în stăpânire". A vrut, într-o anumită măsură, ca răspunsul
193
la propriile lui rugăciuni să se împlinească prin el, de aceea a acceptat chemarea de a merge în Africa. Pe când se afla acolo, a fost profund marcat de comentariul lui Andrew Murray asupra cuvântului Mântuitorului din Matei 9:38: „Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui". Andrew Murray a subliniat pe marginea acestui verset că numărul misionarilor de pe câmpul de misiune depinde în întregime de măsura în care cineva ascultă de acea poruncă şi se roagă pentru lucrători; şi Dumnezeu 1-a chemat pe Howells să o împlinească. în consecinţă, aceasta a fost una din căile lui Dumnezeu de a-1 pregăti pentru următoarea însărcinare, aceea de a înfiinţa un Colegiu Biblic. Ani de-a rândul el fusese un om cu o viziune mondială. însă acest cuvânt nou din partea lui Dumnezeu urma să-1 facă să-şi asume o responsabilitate directă. Acesta nu era doar un consimţământ la porunca generală de predica Evanghelia fiecărei făpturi, ci însemna, dacă porunca er acceptată, că el şi toţi aceia care o vor împlini alături de el urmau să fie slujitori angajaţi pentru tot restul vieţii lor faţă de sarcina aceasta - de a mijloci, de a merge, de a-i sluji şi pe alţii care merg - şi de a fi responsabili pentru ca fiecare făptură să audă Evanghelia.
Felul în care a interpretat Howells acest mandat în termeni concreţi a fost că, în următorii treizeci de ani, Duhul Sfânt urma să găsească pe tot cuprinsul lumii 10.000 de vase - bărbaţi şi femei - prin care să lucreze şi care să-l permită să-i ia complet în stăpânire pentru îndeplinirea acestei sarcini[3], chiar cu mulţi ani înainte de a ajunge să-1 conducă în întregime pe slujitorul Său. Urma să fie o mare nevoie de bani, însă Acela care i-a dat milioane lui David, pentru zidirea unui templu, putea la fel de bine să le dea şi celor care ridicau un templu mult mai preţios, o clădire care nu era făcută de mâini omeneşti, ci era eternă, în ceruri. Apoi i-a dat slujitorului Său acel cuvânt din Deuteronom 28:12: „Domnul îţi va deschide comoara Lui cea bună... şi vei da cu împrumut multor neamuri"; iar cuvântul era însoţit de promisiunea unui prim dar din „Comoară", în valoare de 10.000 de lire, care urma să fie o confirmare.
Rees Howells a ieşit ca un om nou din camera sa, cu o viziune şi cu o povară care niciodată nu l-au mai părăsit - cu „Viziunea fiecărei făpturi". A prezentat-o în faţa personalului din conducere
194

L

şi a studenţilor, iar acea zi de Anul Nou din 1935 a fost consacrată rugăciunii şi postului. Prezenţa lui Dumnezeu s-a făcut simţită într-un mod foarte real şi, fără a minimaliza vastitatea însărcinării, mulţi au fost cuprinşi de o adâncă şi mereu crescândă convingere că Dumnezeu urma să facă un lucru nou. La fel de real cum Salvatorul a venit în lume ca să facă ispăşire pentru fiecare făptură, tot aşa şi Duhul Sfânt Se pogorâse ca să facă ispăşirea cunoscută fiecărei creaturi, urmând să o încheie în generaţia lor. într-un sens nou, lumea a devenit parohia lor. Au început să lase ca Dumnezeu să pună în inima lor orice rugăciune care putea ajuta la propovăduirea Evangheliei fiecărei făpturi. Şi-au asumat responsabilitatea de a mijloci pentru ţări şi naţiuni, pentru misionari individuali şi societăţi. Colegiul a devenit „o casă de rugăciune pentru toate naţiunile".
O formă pe care a luat-o această luptă în rugăciune a fost mijlocirea la nivel naţional şi internaţional privitoare la orice aspect care afecta evanghelizarea lumii. Fiecare făptură trebuia să audă; prin urmare, uşile trebuiau ţinute deschise. Rugăciunile lor au devenit strategice. Trebuiau să se confrunte şi să lupte cu duşmanul, ori de câte ori acesta se opunea libertăţii de a

evangheliza. Dumnezeu pregătea un instrument - o companie care să lupte bătăliile lumii de pe genunchi.
Prima bătălie a rugăciunii la scară internaţională s-a dat în 1936, când Germania şi-a trimis soldaţii în Rhineland, încălcând Tratatul de la Locarno. „Ştiam că în Franţa urma să se declanşeze focul peste o zi", a spus Howells, „şi acesta era un indiciu sigur al unui război de talie europeană, care urma să împiedice răspândirea Evangheliei. Numai aceia care erau la colegiu îşi puteau da seama de povara pe care Duhul Sfânt a pus-o asupra noastră. «înfrânge-1 pe Hitler», mi-a spus El, şi aceasta a însemnat trei săptămâni de rugăciune şi post. Jurnalul zilnic al întâlnirilor de la colegiu din acea perioadă consemnează următoarele:
21 martie. Lucrurile sunt foarte întunecate pe continent. Ne-am rugat până la ora 11 dimineaţa şi ne-am întors la 2.30, la 6 şi la 9 după-masa. I-am cerut Domnului să se ocupe de Germania.
23 martie. Lucrurile pe continent şi în Londra sunt foarte grave. întâlnirile au durat la de ora 9 la 11 dimineaţa şi de la 6

la 9 după-masa. Ne rugăm ca Dumnezeu să se ocupe de Hitler ş[1] de naţiunea germană şi să îi tragă la răspundere.
24 martie. Criza din Europa este foarte întunecată. Toate ţărilf sunt în conflict unele cu altele. Povara care s-a lăsat asupr;[1] noastră este foarte grea, însă Domnul ne permite să pledăm c* Viziunea fiecărei făpturi să se împlinească. Domnul ne îndreaptă privirile de la situaţia ţărilor la El însuşi. întâlnirile se ţin la \ dimineaţa şi la 6 şi 9 după-masa.
Situaţia s-a menţinut neschimbată încă cinci zile. Apoi, în 2S martie, Howells a venit la întâlnire şi ne-a spus: „Rugăciunea a eşuat' Ne aflăm pe un teren alunecos. Numai mijlocirea ne va mai fi dt folos. Dumnezeu cheamă mijlocitori - bărbaţi şi femei, care să-ş' pună vieţile pe altar, să lupte cu diavolul ca şi cum s-ar lupta cu ur duşman de pe frontul de vest". Li s-a clarificat că un soldat de pe froni nu are nimic de spus referitor la direcţia în care trebuie să meargă ş;[1] la ceea ce are de făcut; nu poate avea vacanţe şi nici nu poate ţine eoni de cerinţele celor iubiţi de acasă, cum fac ceilalţi oameni; Domnul le-a spus cât se poate de clar că, dacă unii vor deveni robi credincios^ ai Duhului Sfânt pentru câştigarea fiecărei făpturi, şi-şi vor pune' vieţile în spărtură (Ezechiel 22:30), El le va da victorie şi va îndepărta războiul. Mulţi membri ai personalului de conducere şi un mare' număr de studenţi s-au predat în modul acesta. „Am reuşit să avem victorie spirituală," a spus Howells, „ştiam că Hitler nu era altceva decât o nuia în mâinile Duhului Sfânt". Jurnalul continuă:
29 martie. Perioada cea mai înfloritoare a colegiului este atâ. de îndepărtată. Aceasta a fost o zi importantă a predării, câne mulţi au acceptat provocarea martiriului.
30 martie. Focul a căzut pe altar. Duhul Sfânt S-a coborât *h* întâlnirea de seara. în timp ce ne aflam pe genunchi, cineva *i%* început refrenul: «Bine ai venit, bine ai venit, bine ai venit! Duhul(Sfânt, îţi spunem bine ai venit!». Libertatea şi puterea erau atât *dt* mari, încât am continuat să cântăm acest refren timp de o oră. ,
1 aprilie. O altă zi de închinare şi laudă aduse Domnului. E; S-a pogorât în colegiu şi 1-a transformat într-un loc nou; cântările' răzbat de la Derwen Fawr până la Glynderwen.
Din acea duminică, criza războiului din Europa s-a transforma^ într-o căutare a păcii, când s-a făcut propunerea pentru Pactul de

Pace de douăzeci şi cinci de ani. Colegiul avea asigurarea că va izbuti să-L determine pe Dumnezeu să pună capăt lui Hitler şi ameninţării naziste. De fiecare dată când acesta făcea o nouă cucerire, cum s-a întâmplat în cazul Austriei, au fost puse deoparte zile pentru rugăciune.
Cea mai mare încercare s-a produs în vara anului 1938, când a avut loc disputa lui Hitler cu privire la Cehoslovacia, finalizată cu ceea ce s-a numit criza de la Miinchen. Noi ştim acum că Vocea pe care o urma Hitler, şi care a coincis cu sfatul primit din partea câtorva consilieri ai lui de încredere, îl îndemna să atace, în vreme ce Marea Britanie continua să fie total nepregătită. Războiul părea imposibil de evitat, însă conducătorii naţiunii au stabilit o zi de rugăciune. Dumnezeu a făcut ca provocarea să pară foarte reală colegiului. Conflictul a fost deosebit de grav, zile întregi. Era o ciocnire esenţială de forţe spirituale, între

diavolul din Hitler şi Duhul Sfânt din armata de mijlocitori - un test al tăriei.
în momentul cel mai fierbinte al bătăliei, o rugăciune pe care Duhul Sfânt a inspirat-o colegiului, prin slujitorul Lui, a fost: „Doamne, supune-1 pe Hitler". A venit însă şi clipa în care strigătul travaliului spiritual s-a preschimbat într-un strigăt de victorie. Diavolul a trebuit să se retragă. Era chiar la începutul noii sesiuni a colegiului. Victoria era atât de sigură, încât Howells a schimbat ziua de deschidere într-o zi a laudei. A apărut şi un anunţ în *South Wales Evening Post* de sâmbătă, 17 septembrie: „întâlnirile (din următoarea zi de marţi) vor lua forma laudei şi a mulţumirii, deoarece Dumnezeu a înlăturat ameninţarea unui război european". Sute de oameni s-au adunat în sala de conferinţe, în acea oră întunecată, pentru a se uni în laude înălţate lui Dumnezeu. în zilele care au urmat, testul a fost din ce în ce mai dificil, însă credinţa era întărită, iar joi, în 29 septembrie, colegiul şi şcoala s-au bucurat de o vacanţă generală, pentru a sărbători victoria pe cale de a se arăta. în ziua următoare, în 30 septembrie, a fost semnat Pactul de la Miinchen, iar războiul a fost evitat.
Ce / *s-a întâmplat* lui Hitler? Singura persoană care putea să cunoască acest lucru, în acea perioadă fatală, era Neville Henderson, Ambasadorul britanic în Germania. în cartea lui *Failure of a Mission (Eşecul unei misiuni),* acesta face următoarea afirmaţie

importantă, referindu-se la reacţia elocventă pe care a avut-o Hitler. după semnarea Pactului de la Miinich: „Hitler era neliniştit şi se simţea nesigur. O parte din consilierii lui îl îndemnau să lupte împotriva Angliei, în timp ce cealaltă parte considera că armata nu era bine pregătită. Primii i-au reproşat că a acceptat declaraţia de la Miinchen, pierzând, astfel, o ocazie favorabilă. Un sentiment de stânjeneală, ca nu cumva aceştia să aibă dreptate, a mărit starea de proastă dispoziţie a lui Hitler... Vocea lui i-a spus că... nu există moment mai potrivit să înceapă [războiul] decât în acea lună de octombrie; apoi, dintr-o dată, a fost obligat să nu-şi mai ia în considerare Vocea, ci să asculte acele sfaturi ce-1 îndemnau la prudenţă... pentru prima dată nu-şi ascultase Vocea... în trecut, acţionase de mai multe ori în directă sfidare faţă de sfatul celor mai curajoşi dintre adepţii săi şi al armatei sale, şi totuşi evenimentul s-a dovedit întotdeauna a fi propice. Până la Miinchen. Acolo, pentru prima dată, fusese silit să asculte o părere opusă şi i s-a clătinat încrederea, atât în propria lui Voce călăuzitoare, cât şi în oamenii lui... «Tu eşti singurul om», i-a spus cu amărăciune lui Chamberlain, «faţă de care am făcut vreodată o concesie»".[4] Domnul „1-a supus pe Hitler". Howells a avut certitudinea acestei victorii şi a cunoscut faptul că Duhul Sfânt era mai puternic decât diavolul din Hilter. Cu un an mai târziu, când a început războiul, el a dat colegiului siguranţa că nu era nicidecum triumful lui Satan, ci „războiul lui Dumnezeu cu Fiara".
Un alt lucru care a întărit foarte mult încrederea lui Howells şi a ucenicilor lui, în acea perioadă care le-a pus la încercare credinţa, a fost acela că, în iulie 1938, cu puţin timp înainte de a avea loc această criză, Dumnezeu îi dăduse lui Howells arvuna promisă, atunci când îi împărtăşise Viziunea fiecărei făpturi - şi anume darul de 10.000 de lire.

31 ETIOPIA

La puţin timp după criza din martie 1936, a trebuit purtată lupta pentru Etiopia. A fost o bătălie lungă şi grea, care părea să se sfârşească într-un eşec sumbru. Imediat ce au fost vizibile intenţiile lui Mussolini de a invada ţara, Howells şi cei din colegiu au văzut ce se ascundea în spatele acelor acţiuni. Etiopia, prin influenţa împăratului ei, s-a deschis într-un mod nou faţă de misiunile evanghelice şi în multe regiuni exista o perspectivă largă de evanghelizare. Howells şi-a dat seama din nou că aceasta era o campanie împotriva duşmanului din Biserica Romei; deoarece, dacă Italia captura ţara, aceasta ar fi însemnat sfârşitul mărturiei protestante de acolo. Bătălia mijlocirii a durat trei săptămâni. „Era ca şi când ne luptam chiar în ţară," a spus Howells. „Nu credeam că Dumnezeu va da Etiopia pe mâna unui dictator fascist."
Bătălia s-a înteţit în cel mai înalt grad în momentul în care armata italiană a început să se apropie de capitala Addis Abeba. Jurnalul colegiului din acele zile ale anului 1936 relatează următoarele:
24 aprilie. Zi de rugăciune şi post (în afară de micul dejun). Simţim o mare povară în timp ce ne rugăm pentru etiopieni. Spre seară situaţia devine destul de grea, iar ştirile din ziar sunt foarte grave. Credem că

italienii nu vor intra în Addis Abeba.
25 aprilie. Patru întâlniri de rugăciune. Avem o mare povară de purtat. Credem că Domnul va interveni şi le va da italienilor o înfrângere.
28 aprilie. Povara este grea. Mulţi au siguranţa că italienii nu vor intra în Addis Abeba şi întreg colegiul se apropie de punctul în care va crede acest lucru mare.
29 aprilie. Ne ridicăm la nivelul credinţei puternice de a-I cere Domnului să-i oprească pe italieni.
198
199
/ *mai.* Lupta este încă foarte cumplită. Am petrecut trei ore minunate cu Domnul, pledând pentru sutele de misionari din capitală. *Domnul i-a spus Directorului că trebuie să se retragă din viaţa publică şi să mijlocească în următorii zece ani pentru naţiuni.* O. ce bucurie e să fim în viaţă şi să luăm parte la bătălia aceasta a mijlocirii!
4 mai. Zi de rugăciune şi post; simţim o mare povară pentru Addis Abeba, pe măsură ce citim despre revolta care a început când împăratul şi-a părăsit palatul. Este o zi grea, însă credem că Domnul va interveni, deşi ne permite să parcurgem testul de a alerga la mare înălţime.
5 *mai.* încă purtăm povara pentru Addis Abeba. Italienii mărşăluiesc de astăzi în ea, începând cu ora 4 după-masa.
Aceasta era prima lecţie pentru mulţi din colegiu a ceea ce am văzut că a experimentat Howells de câteva ori în viaţa lui, şi anume, moartea în mijlocire, care trebuie să preceadă învierea. Era însoţită de testul pe care aveau să-1 parcurgă mijlocitorii şi care urma să dovedească dacă aceştia vor putea umbla prin valea umilinţei, a eşecului aparent, cu o credinţă neclintită. însuşi lucrul în care au crezut nu s-a întâmplat. Italienii nu trebuiau să ocupe capitala, însă au făcut-o, iar împăratul a fost nevoit să fugă. Roma triumfase. Părea sfârşitul lucrării Evangheliei în acea ţară. Insă Howells le-a explicat celor din colegiu principiul la care se referise deja, şi anume că eşecul aparent poate fi un mijloc de a ajunge la o victorie mai mare.
Jurnalul colegiului continuă astfel:
6 mai. Directorul are mai multă lumină asupra mijlocirii, arătându-ne că, dacă nu am fi mijlocit pentru acei oameni din Etiopia, nu am fi suferit niciodată împreună cu ei; iar dacă rugăciunile noastre au fost pline de credinţă, avem doar o întârziere a răspunsului, şi nu un eşec datorat necredinţei. S-a convocat o mare întâlnire publică, la ora 7.30 după-masa, când Duhul Sfânt ni 1-a descoperit pe Iosif, „visătorul", care, deşi a rămas neclintit în ceea ce i-a arătat Dumnezeu, totuşi a trebuit să treacă prin probe îngrozitoare, însă, în cele din urmă a văzut că ceea ce crezuse a ajuns să se împlinească.
Pentru a vedea finalul relatării modului în care Dumnezeu a procedat cu colegiul, în raport cu situaţia generală a Etiopiei, vom
200

L

recapitula rapid evenimentele care au avut loc în următorii câţiva ani, deşi ne vom îndepărta destul de mult de perioada la care am ajuns să ne referim până în punctul acesta.
Deşi sosise ziua în care Mussolini capturase ţara, cei din colegiu nu şi-au pierdut credinţa. împăratul a venit în Anglia, şi apoi, în cel mai neobişnuit mod, a vizitat colegiul. Cine, dacă nu Dumnezeu, i-a putut direcţiona paşii spre grupul acesta de oameni care se rugase, probabil, într-un mod mai concentrat decât alţii pentru el şi poporul lui? Alfred Buxton, ginerele lui C. T. Studd, care era conducătorul Societăţii Misionare *Bible Churchmen* din Etiopia, ştia că în cadrul colegiului exista o casă şi o şcoală pentru copiii misionarilor şi i-a scris lui Howells ca să-1 întrebe dacă putea să-1 accepte în şcoală pe Lidj Asrate Kassa, fiul lui Ras Kassa, o rudă a împăratului. (Acum se numeşte Dejamach Asrate Kassa şi este guvernatorul general al uneia dintre cele mai mari provincii ale Etiopiei.)
Un an mai târziu, însuşi împăratul a întrebat dacă ar putea veni să viziteze colegiul şi să-1 vadă şi pe Asrate. I s-a urat un bun venit cetăţenesc în Swansea, de către primar şi soţia acestuia, alături de

consilierul David Richards şi fiica lui, apoi a fost dus la Guildhall, unde a semnat în cartea vizitatorilor. Primarul, în cuvântarea pe care i-a adresat-o, a spus că el continua să îl considere „Maiestatea Sa" şi credea că şi oamenii din Swansea erau de aceeaşi părere, şi că sperau cu toţii că într-o zi va ajunge să-şi primească din nou tronul în ţara sa. Numai Dumnezeu putea face una ca aceasta, a adăugat el. Apoi împăratul a vizitat colegiul şi şcoala, unde a luat ceaiul.
Howells tocmai cumpărase vila din Penllergaer şi i-a oferit-o împăratului pentru a locui în timpul şederii sale în Anglia, până când rugăciunile lor urmau să primească răspuns şi împăratul să-şi redobândească tronul. Mergând mai mult de o milă pe aleea cu pomi, împodobită cu trandafiri de munte şi azalee, ochii împăratului au fost inundaţi de lacrimi în timp ce îi spunea doamnei Howells: „Dacă raiul este mai frumos decât locul acesta, atunci trebuie să fie minunat. Ceea ce a făcut soţul dumneavoastră îmi reaminteşte de un proverb etiopian: Omul care nu mai aşteaptă nimic decât de la Dumnezeu poate face toate lucrurile şi nu poate

eşua niciodată". împăratul a fost, de asemenea, foarte impresionat să audă cum Howells fusese chemat să îi ajute pe refugiaţii evrei, deoarece, aşa cum a spus şi el: „Eu însumi sunt un refugiat". După câteva zile a scris:
Haile Selassie I
Alesul lui Dumnezeu, împărat al Etiopiei
Rev. şi doamnei Rees Howells,
Cu o profundă gratitudine, vreau să vă scriu astăzi cu scopul de a vă mulţumi din inimă pentru toată bunătatea pe care mi-aţi arătat-o în timpul vizitei de săptămâna trecută la colegiul dumneavoastră biblic. A fost o inspiraţie pentru mine să văd toate lucrurile minunate pe care Domnul v-a îndemnat să le faceţi pentru propriul vostru popor şi pentru cei care au aflat un loc de refugiu în ţara voastră. Mă rog ca Dumnezeu, în harul Lui, să continue să binecuvânteze această mare lucrare a Lui din belşug.
Cu drag,
al vostru (semnătura personală a împăratului).
Capelanul particular al împăratului şi ginerele lui, Abye Abebe, acum Comandant General de Brigadă şi Ministru al Războiului, au venit la colegiu pentru o perioadă ca studenţi. In vara anului 1939, împăratul însuşi şi-a petrecut două săptămâni în tabăra de pe terenurile Penllergaer şi a participat în fiecare seară la întâlnirile din colegiu. Pe la sfârşitul şederii sale, izbucnirea războiului era iminentă. S-a întors direct din tabără la Londra, iar mai târziu din Londra în ţara sa. în iunie 1941, când împăratul a intrat din nou în capitala sa, i-a trimis lui Howells următoarea telegramă:
Veţi afla că îmi exprim bucuria de a intra în capitală. Vă trimit această telegramă în amintirea simpatiei pe care mi-aţi arătat-o în trecut şi a ajutorului primit.
împăratul Haile Selassie.
La care Howells i-a răspuns:
Vă mulţumesc pentru telegramă. II lăudăm pe Dumnezeu îi fiecare zi pentru că a restaurat Etiopia şi v-a dat înapoi tronul^ Domnul să vă binecuvânteze şi să vă dea pacea.
Rees Howells, Colegiul Biblic, Swansea.

Răspunsul lui Dumnezeu a fost perfect. Expansiunea lucrării misionare în ţară, de la expulzarea italienilor, fusese aproape cea mai mare din istorie. Aşa cum urma să se întâmple mai târziu, în Războiul Mondial, nici acum răspunsul la mijlocire nu a putut fi complet până ce nu i s-a venit de hac agresorului, astfel încât acesta să nu se mai poată ridica şi să ameninţe din nou ţara; iar când misionarii s-au întors, s-a raportat în districtul Walamo că nu se poate explica trezirea care a avut loc în timpul ocupaţiei italiene, când numărul celor aproximativ 500 de convertiţi a crescut la 20.000.

'îl.

32 POGORÂREA DUHULUI

Duhul a început să lucreze din ziua aceea de 29 martie 1936, care a fost marcată de o dedicare specială, când atât de mulţi din echipa de conducere a colegiului şi dintre studenţii şi-au pus vieţile lor pe altar, ca

mijlocitori. Colegiul a ajuns în 1937, de Anul Nou, pe culme, la o împlinire extraordinară, care se poate numi „Cincizecime". Din această experienţă nu au ieşit ca un grup de indivizi consacraţi, însă detaşaţi unii de alţii, ci asemenea unui trup, în adevăratul sens al cuvântului, un organism viu, întregit, plin de o singură viaţă şi însufleţit de un singur scop. Dr. Kingsley C. Priddy, M.B., B.S., D.T.M.&H., un membru al colectivului de conducere, iar acum director al şcolii, ne oferă următoarea relatare a acelor zile:
„In vacanţa de Crăciun a anului 1936 s-a consacrat mult timp rugăciunii. Pe măsură ce ne apropiam de Anul Nou, prezenţa lui Dumnezeu a început să se facă simţită tot mai mult. Primul semn exterior pe care El 1-a manifestat într-un mod nou a fost atunci când cineva din conducere a izbucnit în rugăciune, mărturisindu-şi nevoia pe care o avea şi strigând către Duhul Sfânt ca să i-o împlinească. Apoi, am auzit că Duhul Sfânt se manifestase în slava Persoanei Sale Divine în viaţa câtorva fete studente, într-o asemenea măsură, încât acestea au plâns ore în şir înaintea Lui -zdrobite de stricăciunea propriilor lor inimi, revelată de lumina
sfinţeniei Lui.
Un sentiment copleşitor al apropierii de Dumnezeu a început să se manifeste în întregul colegiu. Era o aşteptare solemna. Ne-am amintit de cei o sută douăzeci de ucenici din Camera de Sus, înainte de Ziua Cincizecimii. Asemenea lor, doream să ne

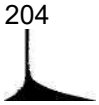
petrecem tot timpul «în rugăciuni şi cereri», fiind conştienţi de faptul că El urma să facă ceva. Dumnezeu era acolo; totuşi, simţeam în acelaşi timp că eram în aşteptarea manifestării Lui. Iar în zilele următoare, a şi venit.
însă nu s-a manifestat ca o rafală de vânt, ci Persoana Duhului Sfânt a început să ne umple gândurile în mod progresiv. Prezenţa Lui a umplut toată încăperea şi lumina Lui părea să pătrundă în cele mai ascunse cotloane ale inimilor noastre. Obişnuia să ne vorbească prin Director, la fiecare întâlnire, însă, în tăcerea propriilor noastre camere, El ni se revela multora dintre noi. Simţeam că Duhul Sfânt fusese şi înainte o Persoană reală pentru noi, în măsura în care ştiam că II primisem; iar unii dintre noi cunoscuseră mult din lucrările Sale în noi şi prin vieţile noastre. însă, acum, descoperirea Persoanei Sale era atât de extraordinară, încât toate experienţele noastre anterioare păreau inexistente. Nu a fost o apariţie vizibilă, însă El s-a făcut pe Sine însuşi atât de real înaintea ochilor noştri spirituali, încât am avut o experienţă «faţă în faţă». Iar când L-am văzut, am ştiut că nu-L văzusem niciodată cu adevărat înainte. Am spus ca şi Iov: «Urechile mele au auzit despre Tine, dar acum ochii mei te-au văzut»; şi am strigat ca şi el: «De aceea, mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în sac şi cenuşă».
în lumina purităţii Sale, vedeam în noi atât de mult *eu şi păcat.* Observam mândria şi motivele egoiste care se ascundeau în spatele tuturor acţiunilor noastre. Pofta şi autocompătimirea le descopeream în locuri în care nu le-am fi suspectat vreodată. Şi a trebuit să mărturisim că nu ştiam nimic despre Duhul Sfânt ca Persoană care locuieşte în noi. Ştiam că trupurile noastre trebuiau să fie temple ale Duhului Sfânt, dar atunci când El a accentuat întrebarea: «Cine trăieşte în trupul *vostru?»,* nu am putut spune că *El.* Prin natura Sa, El era ca şi Isus - niciodată El n-ar fi putut trăi pentru Sine, ci întotdeauna numai pentru alţii. Deşi eram oameni care Părăsiseră totul ca să-L urmeze pe Salvatorul, şi renunţasem la toate bunurile acestei lumi ca să intrăm într-o viaţă a credinţei, şi, după câte ştiam, ne predaserăm vieţile în întregime Aceluia care murise pentru noi, El ne-a arătat că: «Există o mare diferenţă între >[atn] *voastră* predată în mâinile Mele şi trăirea vieţii *Mele* în

trupul vostru». Am citit din nou cartea Faptele Apostolilor şi am descoperit că, de fapt. nu citeam faptele apostolilor, ci faptele Duhului Sfânt. Trupurile lui Petru şi ale altora deveniseră templele Sale. Duhul Sfânt, ca Persoană divină, trăia în trupurile apostolilor, exact aşa cum Mântuitorul îşi trăise viaţa pământească în trupul care s-a născut în Betleem. Şi tot ce ne cerea Duhul Sfânt era să-I dăm voinţele şi trupurile noastre: «Vă îndemn dar, fraţilor, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie...» (Romani 12:1). Ni se părea că nu mai văzusem acel verset înainte. Ne-a făcut foarte clar faptul că nu ne cerea slujirea, ci jertfirea. «Dumnezeul nostru este un foc mistuitor», iar dacă Dumnezeu

Duhul Sfânt ne lua trupurile în stăpânire, atunci viaţa *Sa* urma să consume tot ceea ce era al *nostru.*
Adesea cântasem «Vreau să fiu ca Isus», însă când am primit oferta din partea unei Persoane care este chiar ca şi Salvatorul, să vină şi să trăiască acea viaţă zilnic şi oră de oră în noi, am descoperit cât de falşi eram. Ce mult din noi dorea să mai trăiască propria noastră viaţă - şi cum ne dădeam la o parte de la această «sentinţă a morţii!» Am început acum să pricepem înţelesul cuvintelor Mântuitorului din Luca 9:24: «Căci oricine îşi va salva viaţa o va pierde, şi oricine îşi va pierde viaţa, de dragul Meu, o va câştiga».
De ce ni Se prezentase pe Sine astfel? Ne-a explicat aceasta destul de clar. Era din cauză că, în lumea de astăzi, era de făcut o lucrare pe care numai El o putea face (Ioan 16:8). Nu este de mirare că Stăpânul le-a spus ucenicilor Lui să nu plece din Ierusalim până când nu vor primi «promisiunea Tatălui». însă când aceasta avea să se împlinească, ei urmau să fie martorii Lui în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului.
Mulţi dintre noi pusesem în data de 29 martie, cu un an înainte, totul pe altar, pentru a vesti Evanghelia fiecărei făpturi. Eram gata să fim orice rotiţă din maşinăria de care avea nevoie Dumnezeu, pentru a avea izbândă în generaţia noastră. Dar acum Duhul Sfânt ne spunea, aşa cum Iehova îi spusese lui Moise: «Mă pogor Eu jos ca să îndeplinesc ce este de făcut». Iar noi ştiam ca El era atotputernic, în măsura în care era şi sfânt.
în timp ce se scurgeau acele zile ale pogorârii Lui, nu făceam decât să stăm prosternaţi la picioarele Sale. Crezusem că în

1

capitularea noastră se ascundea o anumită virtute, că noi, alături de multe mii de creştini, vom fi oamenii care vor evangheliza lumea în această generaţie. însă acum *El* venise, şi noi eram cu totul în afara acestui fapt - cu excepţia trupurilor noastre care urmau să devină templele în care va locui şi prin care va lucra El.
El a spus: «Nu am venit să vă aduc bucurie, pace sau victorie. Nu am venit să vă aduc vreo binecuvântare. Puteţi găsi în Isus tot ce vă este necesar. Ci am venit ca să vă pun *pe voi* pe cruce, ca să pot trăi în trupurile voastre, de dragul unei lumi pierdute» (Coloseni 3:3; 2 Corinteni 4:10; Galateni 2:20).
El ne-a avertizat că încercările care stăteau în faţa îndeplinirii acestei sarcini vor fi atât de mari, iar atacurile Diavolului atât de puternice, încât «carnea şi sângele» nu vor fi niciodată în stare să le ţină piept.
El ne-a arătat că, în preajma crucificării, când a avut loc adevărata confruntare cu puterile întunericului, doar Salvatorul a rămas în picioare. Toţi ucenicii au eşuat în acea oră - în ciuda tuturor predărilor, jurămintelor şi devoţiunii pe care le-au arătat faţă de Stăpân. Şi privind spre anii viitorului - prin întunericul ultimelor zile ale acestui veac, la lupta finală dintre rai şi iad, pentru împărăţiile acestei lumi - putem vedea doar o Singură Persoană care a fost «suficientă pentru toate aceste lucruri», care era a Treia Persoană plină de slavă a Dumnezeirii, trăind în aceia în care I-a fost îngăduit să trăiască.
El ne-a întâlnit unul după altul. Apoi, noi, unul după altul, am izbucnit în lacrimi de pocăinţă înaintea Lui. Pe rând a început să se audă strigătul pe care 1-a scos şi Isaia, când 1-a văzut pe Domnul şi a spus: «Vai de mine... nu sunt în regulă... sunt necurat...». Una după alta, voinţele noastre au fost zdrobite; am capitulat în faţa termenilor Săi necondiţionaţi. Unul după altul am avut revelaţia glorioasă că El a intrat; iar minunea privilegiului pe care îl aveam ne-a copleşit, pur şi simplu.
Experienţa personală a fost nemaipomenită - eram nişte oameni noi. Cuvântul Său a devenit nou. Atât de des a trebuit să coborâm Şi să diluăm Cuvântul la nivelul experienţei noastre, încât, acum, Persoana din noi insista să ne ridicăm experienţele la nivelul Cuvântului Său. Am înţeles că moartea prin răstignire a fost de durată şi că, la fel, El trebuie să Se ocupe mult timp de noi, înainte

de a putea fi cu adevărat liber să-Şi facă lucrarea prin noi. însă, ştiam un lucru - El venise şi nu putea da greş niciodată.
însă cu mult mai mult decât putea să însemne pentru noi, personal, pogorârea Lui, era ceea ce urma să

însemne aceasta pentru lume. Ne uitam la El ca la Acela în faţa căruia «naţiunile nu însemnau mai mult decât un strop de apă dintr-o găleată sau decât firul de praf de pe cumpănă». în timp ce stăteam prosternaţi cu faţa la pământ înaintea Lui, puteam spune doar atât, cu inimi pline de teamă şi respect: «Duhule Sfânt, Tu ai venit să zgudui această lume». în zilele acelea nu a fost nici o emoţie, nici un entuziasm al firii. Când puterea Sa s-a revărsat asupra noastră, după ziua aceea de 29 martie, am fost purtaţi departe, cântam şi strigam laude. însă, în aceste zile, eram atât de înfricoşaţi de Maiestatea Sfântă a Persoanei Sale, încât cu greu îndrăzneam să ne ridicăm vocile la întâlniri. Chiar şi terenurile dimprejur păreau umplute de prezenţa Lui. Când umblam alături de alţii, ne trezeam dintr-o dată că vorbeam în şoaptă. Când soseau orele târzii ale nopţii, nimănui nu-i trecea prin cap să meargă la culcare - deoarece Dumnezeu era acolo. Părea o anticipare a Oraşului Sfânt - «în care nu va mai fi noapte». Orele 2 şi 3 din noapte păreau adesea ca miezul zilei, în timp ce noi comunicam, ne rugam pentru unii care reuşeau «să pătrundă în domeniul spiritual şi să aibă victorie» sau aşteptam înaintea lui Dumnezeu în liniştea inimilor noastre.
Pogorârea Sa în modul acesta special a durat aproximativ trei săptămâni, deşi, laudă lui Dumnezeu, El a venit ca să *rămână* şi a continuat de atunci să locuiască în mijlocul nostru. însă nimeni nu deţine monopolul Duhului Sfânt. El este Dumnezeu şi, oricare ar fi experienţa noastră cu El, El este cu mult mai mare decât tot ce putem cunoaşte despre El. Orice am şti despre darurile, manifestările şi ungerile Sale, El este mai mare decât toate acestea. Indiferent în ce orice mod ni se revela, noi îi recunoşteam lucrarea măreaţă în alţii şi prin alţii. îl priveam din ce în ce mai mult pe Duhul Sfânt care s-a revărsat asupra întregii suflări, cum a profeţit Ioel, ca pe Singurul prin care Viziunea pe care ne-a arătat-o putea fi împlinită, prin vasele Sale pregătite în toate părţile lumii."
Prin această pogorâre a focului asupra jertfei, Duhul şi-a pecetluit pentru Sine un grup de mijlocitori pentru fiecare făptură. Tutori

şi învăţători, doctori şi asistente, persoane care lucrau acasă sau funcţionari, grădinari şi mecanici, îndatoririle lor erau variate, însă însărcinarea primită era aceeaşi. Mulţi studenţi au continuat să facă parte din acest grup care înălţa rugăciuni şi lucra pentru EL Există perioade în felul în care lucrează Dumnezeu cu slujitorii Lui, în care pune deoparte, pentru Sine, nu numai indivizi, ci şi grupuri, botezate, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul acesta, de un singur Duh, ca să formeze un singur trup, pentru împlinirea unui singur scop, desemnat de Dumnezeu, iar acesta era acum unul dintre ele.

iL

20l

33' CEA DE A PATRA PROPRIETATE

.■«3

ŞI EVREII

Următoarea povară care s-a lăsat asupra lui Howells a fost cu privire la evrei. Acum, în timp ce îl urmărim pe el şi pe cei din colegiu de-a lungul lunilor şi anilor în care au mijlocit pentru Israel, este remarcabil să vedem împlinirea primei faze a rugăciunii lor, prin întoarcerea evreilor şi înfiinţarea statului Israel. Când slujitorul Său a simţit pentru prima dată această povară, nu exista nici un semn exterior care să indice că acest lucru s-ar putea întâmpla! Aceasta ne reaminteşte că nici un mare eveniment din istorie, chiar dacă a fost profeţit mai dinainte în Scriptură, nu se împlineşte decât dacă Dumnezeu găseşte un trup omenesc plin de credinţă şi ascultare. Profeţiile trebuie să fie crezute, pentru a se manifesta; de asemenea, ele trebuie prezise.
Povara s-a lăsat pentru prima dată asupra lui Howells când a citit proclamaţia făcută de Italia, în 3 septembrie 1938, conform căreia toţi evreii trebuiau să dispară din Italia în următoarele şase luni. Aceasta, alături de antisemitismul care era atunci atât de cumplit în Germania, 1-a făcut să cugete la întoarcerea oamenilor lui Dumnezeu în ţara lor. La întâlniri obişnuia să spună:
3 septembrie. Simt o mare povară pentru aceşti oameni şi vreau ca Dumnezeu să o lase asupra mea. Diavolul, prin Hitler şi Mussolini, este folosit să-i trimită înapoi în propria lor ţară; este împlinirea

profeţiei; este un nou semn că acesta este sfârşitul veacurilor. Tânjesc să ajut poporul lui Dumnezeu să se întoarcă în ţara lui.
5 *septembrie.* în profeţiile lui despre a doua întoarcere a poporului lui Dumnezeu, Isaia spune, în capitolele 11 şi 12, că Dumnezeu

ţi va atrage din cele patru colţuri ale pământului. Aceasta este exact ceea ce se întâmplă astăzi. Duhul Sfânt tânjeşte să îi ajute prin cineva. Vreau ca Dumnezeu să îmi împărtăşească şi mai mult din sentimentele dureroase pe care le au aceşti oameni.
7 *septembrie.* Daniel, împreună cu Dumnezeu, a reuşit să obţină o minunată izbândă când s-a rugat pentru întoarcerea poporului lui Dumnezeu, după ce văzuse că se încheiaseră cei şaptezeci de ani de robie. Dumnezeu a trezit duhul lui Cir, cel care îi ţinuse în captivitate, pentru a le da bani ca să se întoarcă în ţara lor! El va face din nou aceasta, dacă cineva îl va crede. Cred cu fermitate că timpul neamurilor se apropie de sfârşit şi că evreii trebuie să se întoarcă în propria lor ţară, când va reveni
Stăpânul.
11 septembrie. Mă gândesc la poziţiile de mijlocire pe care le-am câştigat pentru vagabonzi, în sat, ca nazireu, pentru văduvele din India, pentru femeia bolnavă de tuberculoză, pentru copiii misionarilor. Acum Dumnezeu ne cheamă să fim responsabili pentru evrei.
Apoi a început să descrie cum Dumnezeu îi spusese categoric să fie responsabil pentru un dar de 100.000 de lire care trebuia dat evreilor, şi să creadă că-1 va primi. Şi-a petrecut zile întregi în rugăciune plină de credinţă pentru a primi această sumă.
Totuşi, după câteva săptămâni, a auzit ştirea că Hitler a „expulzat" câteva mii de copii evrei la graniţa poloneză, iar povara pe care Howells o purta a crescut. „în momentul în care am citit această ştire în ziar", a spus el în faţa celor din colegiu, „o mare suferinţă a venit peste mine. Nimeni nu ştie ce a putut însemna aceasta pentru părinţii lor. Duhul Sfânt este ca un tată, şi dacă eu aş fi fost un tată al copiilor ale căror case fuseseră distruse, nu aş fi căutat imediat un adăpost pentru ei? Duhul Sfânt suferă în acelaşi mod pentru toţi părinţii de pe continent. Dacă Cel care este în tine nu îţi face familiară suferinţa lor, nu poţi să mijloceşti pentru ei. Nu [v]ei atinge niciodată Tronul, dacă nu trimiţi la cer acel strigăt real; cuvintele nu contează deloc."
Ca de obicei, când avea o asemenea povară, era sigur că Dumnezeu îl îndemna să facă ceva. Şi, când a întrebat ce ar putea f[app], răspunsul a fost acesta: „Oferă-le o casă". Howells cumpărase

L

L

deja trei proprietăţi prin credinţă, însă acum Domnul îl chema la o nouă şi mai mare aventură în finanţe. A încercat să închirieze casa lui Percy Molyneux, un prieten al său care murise de curând, A calculat că ar putea adăposti cincizeci de copii în ea, însă proprietarii nu doreau să i-o închirieze. A încercat atunci să închirieze o altă casă, mai mare, în care ar fi putut încăpea 250 de copii. Din nou a fost refuzat. După aceea, într-o noapte, Dumnezeu ,.i-a şoptit" cuvântul „Penllergaer", numele proprietăţii de care auzise, dar pe care nu o văzuse niciodată; ştia că era una din cele mai mari din regiunea Swansea şi că proprietarul era Sir Charles Llewelyn. Când a întrebat despre ea, a descoperit că aceasta consta în 270 de acri şi că

romano-catolicii făcuseră deja o ofertă de 14.000 de lire pentru vilă şi pentru două dintre terenurile acesteia; astfel, şi-a dat seama că îl va costa nu mai puţin de 20.000 de lire.
însemnările întâlnirilor care au avut loc în prima şi chiar în a doua săptămână ne vorbesc de o rugăciune constantă în această privinţă, până când, în 26 noiembrie, a putut afirma: „O să cumpăr noua proprietate, probabil săptămâna viitoare, şi sunt gata să risc tot ce am pentru a-i ajuta pe evrei".
Când s-a dus la agent, a constatat că acesta nu avea timp de pierdut, deoarece mai avea şi alţi clienţi care erau pregătiţi să-i facă o ofertă pentru această proprietate. A trebuit să îa o decizie în douăzeci şi patru de ore. In ziua aceea a spus la întâlnire: „Toţi aceştia formează o companie care vrea să cumpere Penllergaer, iar eu trebuie să privesc la Trinitate, ca ea să fie Compania mea". Iar la următoarea întâlnire a vorbit astfel: „Astăzi mi s-a spus că aceasta va fi ultima zi în care se poate cumpăra proprietatea Penllergaer. Astfel, am făcut o ofertă mai mare decât aceea a Sindicatului. Agentul mi-a spus că va fi a noastră, şi că îi va scrie proprietarului în această seară".
Chestiunea a fost stabilită. Cu excepţia unor modificări necesare, urma să coste 20.000 de lire, deşi încă nu aveau nimic în mână. Aceasta a făcut ca lucrurile anterioare, cumpărate prin credinţă, să pară mici, însă Dumnezeu 1-a condus astfel de-a lungul anilor încât, în punctul în care am fi presupus că testul urma să fie uimitor, şi, de fapt, a şi fost, totuşi, potrivit spuselor unuia dintre
212
studenţi, el a cumpărat Penllergaer cu mai puţină agitaţie decât ar simţi mulţi oameni atunci când îşi cumpără un costum de haine! După câteva zile a fost încurajat şi de un telefon primit de la un prieten apropiat al colegiului, care spunea că, dacă Howells risca tot ce avea, ca să cumpere Penllergaer, va face şi el la fel, şi că urma să vândă pentru acel scop o proprietate primită de la tatăl
lui.
Era o proprietate extraordinară, care o depăşea cu mult pe oricare dintre celelalte trei pe care le avea. Deţinea şi o vilă mare, cu multe clădiri exterioare, alte şapte case de locuit, o fermă de casă şi grădini destinate vânzărilor, unde regretatul Sir John Llewelyn obişnuia să angajeze cincisprezece grădinari. Moşia era renumită pentru colecţia ei de copaci şi arbuşti şi fusese folosită de Universitatea Swansea pentru orele de botanică ale studenţilor. Râul şi lacul de optsprezece acri erau cunoscute între pescari datorită păstrăvilor. O plimbare minunată până la vila situată la o milă şi un sfert lungime se făcea printre straturi uriaşe de trandafiri sălbatici şi azalee.
Aici, în timp ce se plimba printre trandafirii înfloriţi, Howells a avut viziunea „celor mici, care erau persecutaţi", şi a simţit că aceştia făcuseră deja mai mult de jumătate din călătoria lor, pentru a ajunge în ţara destinului lor - Palestina - care urma să abunde în lapte şi miere.
Ziarele s-au referit la acest „Oraş de refugiu din Ţara Galilor pentru copiii refugiaţi ai evreilor", iar ziarele din Londra l-au aşezat în centrul atenţiei. Au început negocieri cu Secretarul ţării pentru a primi permisiunea de a aduce aici câteva sute de copii evrei. Toate acestea urmau să însemne o răspundere financiară mai mare şi o garanţie de 50 de lire care trebuia plătită pentru
fiecare copil.
Dumnezeu le-a cerut să facă apoi un alt pas, mai costisitor decât toate. Acesta privea darul de 100.000 de lire pentru care se rugau cei din colegiu. Aşa cum a spus Howells: „Există o regulă de aur în viaţa de credinţă, şi anume că un creştin nu îl poate determina niciodată pe Dumnezeu să îi sensibilizeze pe alţii să dea sume mai mari de bani pentru lucrarea Lui, dacă el însuşi nu le-a dat sau nu a dovedit că este doritor să le ofere, dacă ar avea
213
posibilitatea să o facă". Pe această bază. Dumnezeu îi vorbise de câteva zile, şi s-a creat o mare vâlvă în colegiu când, într-o duminică dimineaţa, el le-a spus ce îi cerea Dumnezeu şi că luase decizia. Urmau să vândă toate celelalte trei proprietăţi pe care le deţineau atunci, Glynderwen, Derwen Faer şi Sketty Isaf, care fuseseră evaluate la aproape 100.000 de lire şi să le ofere ca bani pentru evrei. Cei din colegiu şi şcoală urmau să se mute pe proprietatea Penllergaer şi să o ocupe alături de copiii evreilor. Doamna Howells a trebuit să facă faţă jertfirii tuturor acestor proprietăţi, împreună cu asociaţiile lor îndrăgite, şi să plătească preţul înfiinţării unei noi lucrări în Penllergaer. Părea de necrezut că Dumnezeu putea cu adevărat să le ceară una ca asta, însă, când 1-a auzit pe Howells că îşi asumă obligaţia în public, a ştiut

bine că decizia era finală. Ne putem noi imagina sentimentele pe care le-a avut ea, când a plecat de la întâlnire, având ochii scăldaţi în lacrimi? Ea a luptat această bătălie singură cu Dumnezeu. A lipsit de la următoarea întâlnire şi nu a mâncat nici la amiază, însă, pe la ora 3, Dumnezeu a reuşit să o facă să înţeleagă arătându-i-1 pe Avraam urcând spre vârful muntelui alături de fiul său Isaac, ca să îl ofere în întregime ca ardere de tot lui Dumnezeu. Neştiind cum ajunsese soţia lui să aibă izbândă în această problemă, Howells a predicat la acea întâlnire de după-amiază din acelaşi pasaj al Scripturii. El i-a cerut soţiei sale să încheie întâlnirea cu rugăciune şi, în urma acesteia, foarte puţini din adunare nu au plâns.
Atunci au început negocierile pentru vânzarea proprietăţilor. Armata reachiziţionase deja unele terenuri în apropiere de Derwen Fawr pentru scopuri de instruire şi începeau să se intereseze de proprietăţile colegiului. Astfel, Howells a început să negocieze cu Biroul de război această vânzare. Abia după câteva luni conducerea vestică s-a decis, în celedin urmă, să nu se mai extindă în district, iar Domnul a încetat să-şi mai testeze slujitorul în acest punct.
în acelaşi timp, s-a desfăşurat o altă serie de întâlniri în colegiu, în care Domnul le-a vorbit multora să-şi aşeze chemările misionare pe altar şi să-I permită Duhului Sfânt ca, prin intermediul lor, sa ia locul taţilor şi mamelor copiilor refugiaţi ai evreilor. A fost o predare reală din partea multora, şi, deşi acea lucrare nu era încă materializată, era o cale ciudată a înţelepciunii lui Dumnezeu,

214

deoarece însemna că acest grup de aproximativ 120 de persoane era pus deoparte de Duhul Sfânt în timpul acelor ani neaşteptaţi de război, pentru a duce o viaţă de mijlocire. Din nou Dumnezeu folosea o chemare aparentă, pentru a-şi pregăti slujitorii pentru o alta, mai înaltă. Prin aceasta înţelegem că El îşi pregătea o armată a Duhului, care urma să lupte în război de pe genunchi, pentru a elibera din nou lumea, ca fiecare făptură să audă Evanghelia.
în timp ce se pregăteau să-i primească pe copii, a fost declarat războiul cu Gemania şi planurile lor au trebuit schimbate, deşi, până la urmă, au sosit doisprezece copii evrei. Aceştia au devenit parte din familia colegiului. Acesta a fost un nou test pentru Howells. „întotdeauna când încerci să faci ceva pentru Dumnezeu, totul începe să vină împotriva ta," a spus el. „Putea exista ceva mai împotrivitor decât această situaţie în care, după ce am cumpărat proprietatea Penllergaer pentru copii, să vină războiul şi să nu-i mai pot aduce? însă, atunci când Dumnezeu îţi vorbeşte, nu te poţi îndoi niciodată de acest fapt. Dacă ceea ce ţi-a spus Dumnezeu îţi aduce mari încercări, atunci mergi înapoi la El şi lasă acea povară asupra Lui. Nimic nu putea arăta mai rău în acea perioadă decât această situaţie, deoarece era însoţită şi de o mare responsabilitate, însă nu m-am îndoit nici o clipă de călăuzirea lui Dumnezeu. Ştiam că nu era o greşeală, deşi diavolul îmi spunea aceasta. în ciuda faptului că nu mai puteam primi copiii de evrei, totuşi, prin cumpărarea acelei proprietăţi, îl ascultasem pe Dumnezeu. El ne-a spus că din aceasta urma să câştigăm mii de lire care vor fi folosite pentru împărăţie."
Cât de minunat este Dumnezeu! înainte de toate, intrarea în posesia acelei mari proprietăţi le-a dat de lucru tinerilor chemaţi de Dumnezeu în cadrul colegiului pentru a îndeplini o lucrare de mijlocire. Ei au fost ocupaţi în toţi acei ani cu tăierea buştenilor de pe proprietate şi, prin urmare, au fost scutiţi de alte servicii. Apoi, încă în timpul războiului, Howells a fost călăuzit să-şi facă Planuri pentru construirea unor case pe proprietate. A fost o călăuzire divină, deoarece, după câtva timp, guvernul a introdus [0] lege potrivit căreia pentru orice teren trebuiau plătite taxe [a]diţionale, în cazul îmbunătăţirii lui. Cu toate acestea, a fost inserată şi o clauză de scutire a taxelor, pentru orice teren ale

L

215

cărui planuri fuseseră întocmite înaintea unei anumite date calendaristice: foarte puţini au putut beneficia de această lege, însă proprietatea Penllergaer a fost una dintre ele, iar prin zidirea acelor case, mii de lire urmau să fie salvate în Tezaurul lui Dumnezeu. Vila Penllergaer a fost apoi oferită în dar doctorului Barnardo, pentru a găzdui orfani de război. Totuşi, după lungi deliberări, consiliul a decis că

transformarea, repararea şi întreţinerea acesteia se va dovedi a fi prea costisitoare. Atunci Consiliul Judeţean Glamorgan a folosit-o ca şcoală pentru copiii retardaţi. însă, proprietatea din jur urma să rămână, pentru a produce la timpul potrivit suma de bani pe care Dumnezeu i-a promis slujitorului Său că o va aduce în împărăţie.

în timpul anilor de război, evreii nu au fost uitaţi niciodată, deşi rugăciunea înălţată spre Dumnezeu a fost în primul rând pentru problemele naţiunilor; deoarece, aşa cum a spus Howells: ..Când a venit războiul, El ne-a mutat atenţia de la evrei la Fiară (o denumire pe care i-a dat-o de obicei diavolului din sistemul nazist) şi ne-a spus: «Biruiţi-o»". însă, după război, în lunile octombrie şi noiembrie ale anului 1947, au fost din nou programate zile întregi de rugăciune pentru întoarcerea evreilor în Palestina. Howells a spus: „Noi am pledat, pe baza legământului Său cu Avraam de acum 4000 de ani, ca Dumnezeu să îşi aducă poporul înapoi, în ţara lui, iar Palestina să devină din nou un stat evreu".

Provocarea cu care s-a confruntat colegiul a fost aceasta: dacă poporul evreu nu s-a întors în ţară, după războiul din 1914-1918, se va întoarce după acest război? Ei au văzut mâna lui Dumnezeu în înfiinţarea Comitetului Naţiunilor Unite, pentru a studia problema Palestinei. Ştirile care au fost publicate, conform cărora Marea Britanie urma să evacueze ţara, au provocat mulţumire. în unsprezece zile din timpul celor două luni, rugăciunea s-a concentrat asupra votului Naţiunilor Unite care urma să aibă loc. Rugăciunea era sub formă de ştafetă. în 27 noiembrie 1947, care era ziua votării, a fost multă rugăciune, însă au primit şi ştirea că împărţirea Palestinei nu se realizase. Cei din colegiu s-au întors ca să se roage şi mai mult. în acest timp, au văzut, prin credinţă, ca „îngerii lui Dumnezeu îi influenţau pe reprezentanţii la Conferinţa Naţiunilor Unite din New York pentru a acţiona în favoarea

poporului lui Dumnezeu", şi au avut certitudinea deplină a victoriei, în următoarea zi, când a sosit ştirea că Statele Unite votaseră împărţirea Palestinei, cu un procent de 33 de voturi la 13, şi că înfiinţarea Statului Israel devenise un fapt, cei din colegiu au primit vestea cu bucurie şi au considerat acea zi drept „una din cele mai importante zile pentru Duhul Sfânt din istoria ultimilor 2000 de ani. Pe parcursul tuturor acestor secole, nu a existat nici un indiciu că ţara urma să fie redată evreilor, care fuseseră împrăştiaţi pe tot pământul, însă acum, la 4000 de ani după legământul Lui cu Avraam, Dumnezeu a adunat toate naţiunile şi le-a făcut să le redea evreilor o mare parte din terenul Palestinei".

în aceeaşi perioadă, Howells a primit o neobişnuită revelaţie şi cu privire la arabi. El a spus: „Domnul mă pune deoparte pentru câteva zile, ca să-mi descopere situaţia arabilor. în Geneza 16:12, Dumnezeu i-a spus lui Ismael că «el va locui în prezenţa tuturor fraţilor săi». Aceasta este problema. Vrea Dumnezeu să spună că arabii vor locui cu evreii? Avraam 1-a iubit pe Ismael şi a dorit ca şi el să aibă parte de moştenire; şi Dumnezeu, care ştie ce spune, a declarat: «L-am binecuvântat». Arabii se închină doar unui Singur Dumnezeu. A vrut să spună Dumnezeu că ei urmau să fie binecuvântaţi, ca şi evreii? Ei le vor oferi un adăpost evreilor (Isaia 21:13-5) şi vor fi primii care vor veni la Ierusalim ca să îi aducă omagii Regelui (Isaia 60:7). Exact aşa cum am purtat povara evreilor, când a trebuit să mijlocim pentru ei, Domnul dorea acum să ne preocupăm şi de arabi. Şi ei sunt fiii lui Avraam. Putea provoca Duhul Sfânt o situaţie care să distrugă bariera dintre evrei şi arabi, astfel încât ambele popoare să se bucure de o casă şi de binecuvântare? Cu siguranţă că şi arabii sunt poporul lui Dumnezeu, dacă îi vor proteja pe evrei şi vor locui în acele ţări care trebuie să scape de sub influenţa Fiarei".

34
MIJLOCIREA PENTRU DUNKIRK

Aşa cum am observat până acum, în timpul celor patru ani anteriori izbucnirii Celui de-al Doilea Război Mondial, Domnul a început să schimbe povara asupra lui Howells, de la preocupările locale, care se concentrau pe dezvoltarea colegiului, la afaceri naţionale şi internaţionale. Aşa cum a spus Howells: „Lumea a devenit parohia noastră şi suntem călăuziţi să fim responsabili cu mijlocirea pentru ţări şi naţiuni". De asemenea, am observat cum Domnul pregătea, prin grupul de la colegiu, un instrument special de mijlocire pentru criza mondială care urma să apară.

în martie 1936, Howells a început să vadă cu claritate faptul că Hitler era agentul lui Satan care împiedica ducerea Evangheliei la fiecare făptură. De fapt, mai târziu a şi spus: „în lupta pe care am dus-o împotriva lui Hitler, întotdeauna am spus că noi nu ne împotriveam omului, ci diavolului. Mussolini este un om, însă Hitler este altfel. El poate spune până şi ziua în care acel «spirit» a intrat în el". Howells a subliniat câţiva ani la rând faptul că Dumnezeu trebuie să-1 distrugă, ca viziunea vestirii Evangheliei fiecărei persoane să fie împlinită.

Howells continua să creadă că Dumnezeu va interveni şi va preveni războiul, în ciuda faptului că norii de deasupra Europei deveneau din ce în ce mai întunecaţi. El şi-a menţinut aceasta nădejde chiar şi în ziua de 3 septembrie 1939, când s-a proclamat declaraţia de război între Marea Britanie şi Germania. Nici atunci nu s-a lăsat mişcat. Deşi oamenii spuneau că profeţia a fost greşită, el I-a mulţumit lui Dumnezeu că a făcut-o. „Dacă aş mai

avea posibilitatea de a alege să fac sau nu această profeţie", a spus el, „aş face-o din nou, chiar în seara aceasta, deşi lucrurile avi ajuns mult mai departe decât ne-am gândit că vor ajunge. Hitler trebuie înlăturat, pentru că, dacă nu va fi, se va ridica din nou în următorii doi ani. Vreau să ştiu că Duhul Sfânt este mai puternic decât diavolul din sistemul nazist. Aceasta este bătălia veacurilor, iar victoria în aceasta înseamnă victorie pentru milioane de oameni".

în ziua în care s-a făcut declaraţia de război, el a publicat următoarea afirmaţie: „Domnul ne-a descoperit că îl va distruge pe Hitler şi regimul nazist, astfel încât lumea să poată şti că Dumnezeu şi doar Dumnezeu a fost Cel care i-a împrăştiat pe dictatori. Cu trei ani şi jumătate în urmă, cei din colegiu s-au rugat această rugăciune săptămâni şi luni în şir, şi am crezut cu fermitate că Dumnezeu ne va răspunde. El a izolat Germania, ca să se poată atinge de acest sistem rău, care este Anticristul, şi să elibereze Germania, ţara Reformei. El îi va judeca pe nazişti, aşa cum a judecat armata egipteană în timpul lui Moise. Dumnezeu îl va face pe Hitler să cadă pe câmpul de bătaie sau în urma unei mari răzvrătiri a Germaniei împotriva nazismului".

Momentul în care s-a făcut declaraţia de război, care 1-a zguduit pe el şi pe cei care erau cu el, nu a făcut decât să-i trimită mai hotărâţi ca niciodată pe genunchi. Erau chemaţi acum într-un mod nou să-şi împlinească jurământul pe care-1 făcuseră cu trei ani în urmă - de a-şi da vieţile pentru „a lupta bătăliile împărăţiei, la fel de real ca şi când ar fi luptat pe frontul de vest". Această menţinere a credinţei, în ciuda războiului, cu scopul de a nu împiedica răspândirea Evangheliei, s-a dovedit a fi calea lui Dumnezeu de a lăsa asupra acelei comunităţi o responsabilitate de care nu se mai putea elibera niciodată, până la distrugerea duşmanului cu care se confrunta Dumnezeu.

Când Hitler a făcut o ofertă de pace, după o lună de ostilităţi, cei din colegiu au împărtăşit părerea primului ministru care susţinea că războiul trebuia continuat până „la răsturnarea lui Hitler", chiar dacă, asemenea multor altora, şi colegiul avea de pierdut Prin continuarea lui. Convingerea celor din colegiu a fost exprimată în titlul unei cărţi pe care Howells a scris-o în săptămânile de început ale războiului, şi pe care a publicat-o în decembrie 1939,

numită: *Dumnezeu ii sfidează pe dictatori - prezicerea căderii nazismului.* în aceasta a spus: „Dumnezeul lui Daniel îl va elibera pe pastorul Niemoller şi pe sutele de alţi creştini evanghelici germani care l-au urmat în taberele de concentrare... locurile lor vor fi luate într-o zi de liderii fanatici nazişti, dacă va mai scăpa vreunul din ei de o moarte fulgerătoare".

După ce 1-a condamnat pe Mussolini, el afirmat: ..Când Germania va fi înfrântă... Etiopia va trebui să le revină etiopienilor, şi aceasta ar putea fi. de asemenea, în planul divin al lui Dumnezeu de a evangheliza Etiopia". El a mai declarat că „bolşevismul şi Rusia Sovietică sunt folosite, în planul lui Dumnezeu, pentru a distruge regimul demonic nazist"; dar despre Stalin a spus: „Diavolul a folosit şi îl mai poate încă folosi pe acest om ca să fie cel mai mare duşman al Bisericii pe care 1-a cunoscut lumea vreodată".

Deşi încrederea lui a fost că Dumnezeu va interveni ca să se ocupe de duşman, el a scris: „S-ar putea să avem multe obstacole înainte ca El să facă acest lucru... s-ar putea ca noi, ca şi israeliţii (referindu-se la Judecători 20), să trebuiască să strigăm către Dumnezeu, în situaţia noastră disperată, pentru a primi ajutorul care, cu siguranţă, va veni".

Este cu adevărat remarcabil când privim înapoi şi ne dăm seama că aceste lucruri erau sub tipar înainte de încheierea anului 1939.

La puţin timp după aceasta, Howells a mai făcut o altă profeţie, care a fost publicată în *The Western Mail,* în 8 ianuarie, 1940, sub titlul „Directorul Colegiului Biblic din Ţara Galilor cheamă la rugăciune pentru oprirea războiului". Ei l-au citat astfel: „Dacă toţi oamenii neprihăniţi din ţară vor înălţa rugăciuni reale, suntem siguri că ne vom atinge ţinta şi vom deschide Penllergaer în lunea de Rusalii, fără război sau asuprire... ce eliberare pentru milioane de oameni, dacă Dumnezeu va interveni şi va pune capăt războiului în săptămâna de Rusalii". Nici nu ştia, atunci când a anticipat acest lucru, că zilele din preajma acelei sărbători a Rusaliilor, din 12 mai, urmau să fie cele mai negre din istoria naţiunii noastre şi că, în ultimii 400 de ani, ne-am apropiat cel mai mult de momentul în care erau să ne fie invadate ţărmurile; deoarece, în 10 mai, coloanele blindate ale lui Hitler s-au năpustit asupra Olandei şi Belgiei. Apoi data de 29 mai a fost de neuitat în istoria noastră. Ea a marcat

evacuarea de la Dunkirk, urmată la scurt timp de memorabila chemare a lui Churchill la „sânge, sudoare, trudă şi lacrimi".

în ciuda acestor obstacole aparente, când citim jurnalele întâlnirilor zilnice ale colegiului, care erau programate, în cele mai multe zile, câte trei, ne pomenim, cu siguranţă, nu în preajma unor oameni temători, sau a unui grup care se roagă, ci mai degrabă în mijlocul unor oameni care deja se află pe terenul victoriei, şi aceasta când totul în jur făcea inimile oamenilor să tremure de frică; şi lucrul care le-a dat o asemenea claritate şi asigurarea că victoria le aparţine a fost chiar „moartea" exterioară a prevestirii! Dacă spunem că Dumnezeu nu a fost cu ei, am putea foarte bine să ne punem această întrebare: „A mai existat în rândul poporului lui Dumnezeu din toată Marea Britanie, America sau de pretutindeni, un alt asemenea grup, poate o sută de oameni puternici, care să stea pe genunchi zi de zi, menţinând cu putere victoria prin credinţă, ţinându-1 pe duşman în vizor, în vederea atingerii ţintei pe care o aveau, în timp ce soldaţii noştri, de la o margine la alta a apelor, se retrăgeau milă după milă şi ţări întregi capitulau?". începând din acel moment, de-a lungul tuturor anilor de război, întregul colegiu s-a aflat în rugăciune, în fiecare seară de la ora şapte până la miezul nopţii, cu o singură pauză scurtă pentru cină; nu au făcut pauză nici o zi. în plus, mai era o oră de rugăciune în fiecare dimineaţă şi adesea şi la amiază. Au fost multe perioade speciale, când fiecare zi era dedicată în întregime rugăciunii şi postului.

In timpul întâlnirilor de dinaintea duminicii de Rusalii, Howells a spus: „Prin Dumnezeu am făcut acea profeţie, prin El o vom susţine şi prin El vom merge împotriva duşmanului. El îmi spune în seara aceasta: «Nu te teme din cauza acelei preziceri pe care ai făcut-o cunoscută, nu te teme de naziști». Mă gândesc ce glorie este aceasta, că nu trebuie să ne schimbăm deloc rugăciunile, în ciuda modului în care se desfăşoară evenimentele în prezent. Sunt atât de fericit că am avut în faţa ochilor noştri doar împărăţia, în timpul ultimelor nouă luni, şi nu am nici măcar un singur regret. Domnul a spus: «O să mă ocup de naziști». A fost o bătălie între Duhul Sfânt şi diavolul, pe care am luptat-o timp de patru ani".
în ziua de Rusalii, când, în loc de a se declara pacea, Hitler a invadat Olanda şi Belgia, doar cu două zile înainte, Howells a spus
221
la o întâlnire a colegiului: „Niciodată nu vom apăra profeţia. întrebarea este aceasta, a putut să semene Dumnezeu în noi, în cei care am crezut, vreo îndoială? Dacă Domnul vă spune că această întârziere este spre slava Lui, atunci trebuie să credeţi că această întârziere este spre slava Lui, apoi trebuie să experimentaţi victoria în această problemă. Nu ar exista nici o glorie în întârziere, dacă nu ar fi credinţa care să răzbată până la capăt. Duhul Sfânt nu greşeşte. îi pot mulţumi cu adevărat pentru întârziere. Fără această experienţă n-aş mai fi luptat pentru lume. Foarte ciudat, însă, este faptul că ceea ce în ochii lumii este moarte, pentru Duhul Sfânt este victorie".
în următoarea zi, el a spus: „N-am fi putut experimenta vreodată o moarte mai profundă decât prin amânarea împlinirii profeţiei, însă, nu putem avea înviere într-un punct într-o măsură mai mare decât aceea în care am experimentat crucea. Ieri am predicat victoria fără o victorie vizibilă. Există moarte la fiecare pas, dar de realitatea acestei morţi depinde roadă de o sută de ori mai mare.
Ne ducem la bătălie şi sunt atât de sigur de victorie ca şi de venirea zorilor. Dacă ştii că ai credinţă pentru ceva, nu vei merge oare înainte până vei obţine acel lucru? Aş dori să strig aceasta în auzul lumii întregi: Domnul este Dumnezeu!".
în timp ce naziştii treceau puhoaie prin Europa, cei din colegiu stăteau zilnic înaintea lui Dumnezeu. Vom cita din însemnările luate în timpul mesajelor ţinute de Howells la întâlniri:
16 mai, 9.30 dimineaţa: Ziua de după capitularea Olandei. Astăzi se dă, probabil, cea mai mare bătălie din istorie. Poate Dumnezeu să facă ceva astăzi? Acum, când Germania spune: «I-am pus pe aliaţi pe fugă», poate Dumnezeu să intervină? Aţinteşte-ţi ochii la Dumnezeu astăzi şi obţine această victorie.
2 după-masa: Domnul mi-a spus foarte clar că victoria este de la El şi nu de la altcineva, şi El urmează să aibă toată gloria. Dumnezeu îşi urmăreşte duşmanul vizibil şi invizibil, prin intermediul armatei şi al nostru.
5.30 după-masa: Poziţia cea mai gravă este în Franţa, însă, chiar dacă Franţa şi Marea Britanie se luptă cu atât de puţine şanse, Domnul este în stare să le ajute.
17 mai, 9.30 dimineaţa: Lucrarea pe care o va face Dumnezeu prin tine nu va fi cu nimic mai mare decât credinţa pe care o ai.
222
Victoria din noaptea trecută a venit prin observarea faptului că, indiferent cât de aproape a ajuns duşmanul, Duhul Sfânt este mai puternic decât el. Tu eşti mai responsabil pentru această victorie astăzi decât acei bărbaţi de pe câmpul de bătălie. Tu trebuie să fii mort faţă de orice altceva, în afara acestei bătălii.
1 după-masa: Deoarece te-ai dedicat pe tine însuţi, eşti responsabil. Tu nu vei mai avea pace niciodată, dacă lumea nu are pace, însă ai un loc în crăpătura Stâncii.
3.30 după-masa: Rămânem aici până la eliminarea naziştilor.
7 *după-masa:* Dacă Domnul descoperă că suntem gata să trecem prin procesul acesta de moarte şi înviere, şi că am obţinut victoria în încercare, ne va permite să ne sprijinim pe El pentru a o finaliza? Dacă am crezut sâmbăta trecută, credem şi în seara aceasta. Eu nu doresc ca mii dintre băieţii noştri să fie pierduţi. Trebuie să vină «căderea naziştilor» şi va veni acum, dacă vom izbuti. Dacă acesta ar fi fost un eşec, Dumnezeu ar fi fost împotriva noastră, însă El ne arată că este mulţumit de noi.
18 mai, 9,30 dimineaţa: Dacă Dumnezeu nu intervine astăzi într-un mod miraculos, cred că am pierdut. Aş vrea să mor, dar nu îmi pot permite să mor, nici nu ne putem permite ca Hitler să trăiască.

2.30 după-masa: Aş vrea să mă lupt cu acest duşman din nou, în tot acest sfârşit de săptămână, ca şi când ar fi sfârşitul civilizaţiei. Să nu laşi nimic în voia sorţii în această privinţă. Nu-i lăsa pe acei tineri de pe front să facă mai mult decât faci tu aici. îi cer Lui să aducă un adevărat dezastru asupra naziştilor, în acest sfârşit de săptămână.
6.30 după-masa: Deoarece Domnul ne-a dat profeţia, şi am avut victorie prin ea, iar întârzierea nu ne-a schimbat deloc credinţa, atunci trebuie să ne întoarcem şi să îl întrebăm când o va împlini. Simt în seara aceasta că, orice ar face naziştii, nu pot scăpa de Duhul Sfânt. Creştinismul este un loc sigur. Dacă ai credinţă, te Poţi lăsa în mâinile Lui şi El va interveni la timpul potrivit. Nu-L Putem întreba când are de gând să facă acest lucru, dacă nu am Primit credinţa că o va face.
9.30 după-masa: Nu este nici o luptă. Dumnezeu face lucrurile Şi tu ajungi să cunoşti ce face El. Dumnezeu este Cel care 1-a atras
223
pe Hitler de-a lungul acelei graniţe, cu cele 2500 de maşini blindate? Vreau ca Domnul să aducă confuzie asupra acestui om şi să îi distrugă maşinile blindate.
19 mai. 9,30 dimineaţa: Naziştii nu vor distruge civilizaţia. Dumnezeu se va ocupa de ei, când se vor apropia destul de mult. Când Duhul Sfânt a trecut un om de partea victoriei Sale, nu-1 vei mai convinge niciodată pe acel om că El ar putea eşua.
9.15 după-masa: Acum este timpul cel mai bun să testezi Biblia în războaie, pentru că noi înşine suntem în război.
20 mai, 9 dimineaţa: Următoarele 24 de ore vor fi criza din această mare bătălie. Ei sunt gata să ne ia ţara în fiecare moment. Istoria lumii poate fi schimbată, chiar înainte de ora mesei. Nu ni s-a mai întâmplat un asemenea lucru înainte, şi nu ştiţi de câtă credinţă este nevoie. Noi venim la Domnul în această dimineaţă şi îi spunem că ochii noştri sunt aţintiţi la El. Dacă El nu intervine, suntem pierduţi. Nu mă îndoiesc de Domnul nici o secundă, însă trebuie să fiu foarte atent.
2.30 după-masa: Mă gândesc în seara aceasta să-i trimit lui Churchill cartea *Dumnezeu îi sfidează pe dictatori,* pentru a-1 încuraja în acest moment. Armata pierde teren în fiecare zi, însă în carte am scris că omul nu e în stare să pună capăt acestei crize şi că Dumnezeu a spus: «Nu vă aşteptaţi să fac Eu acest lucru decât atunci când veţi ajunge la capătul puterilor». Singurul lucru pe care dorim ca Domnul să ni-1 clarifice este acesta: suntem noi în locul în care doreşte El să fim în acest moment? Singurul lucru pe care îl doresc este să nu mă îndoiesc în timpul crizei, şi va fi o adevărată criză.
7 *după-masa.* Astăzi i-am trimis cartea lui Chamberlain, lui Halifax şi lui Churchill - în cea mai întunecată oră.
21 mai, 9 dimineaţa. Frica de invazie. Ieri a fost ziua cea mai întunecată din istoria acestei ţări, în special după discursul Primului Ministru. Fiecare om din oraş aşteaptă ca duşmanul să ne invadeze ţara. I-am spus Domnului: «Ne dăm vieţile pentru victorie»-Trebuie să ne rugăm acum ca Domnul să-i oprească să intre în ţara aceasta.
2.30 după-masa: Trebuie să ne rugăm Domnului ca să-1 ţir pe duşman sub supraveghere. El este ca un leu care răcneşte.
224
7 *după-masa:* Premierul francez spune în seara aceasta: „Doar un miracol ne mai poate salva". Testul este dacă Biblia este adevărată. Sunt gata să îmi risc viaţa ca să o dovedesc, şi vreau să vă spun în seara aceasta că ea este cât se poate de adevărată. Verifică dacă credinţa ta este în regulă, şi, dacă este, nu trebuie să ai nici o teamă.
22 mai, 9 dimineaţa: Lumea este în panică astăzi, şi cu siguranţă că şi noi am fi, dacă nu am fi destul de siguri că Domnul ne-a vorbit. Destinul Angliei este în joc astăzi şi mâine.
2.30 după-masa: într-o bătălie ca aceasta în care suntem astăzi, nu te poţi încrede într-o întâlnire sau în sentimente. Trebuie să ne întoarcem la ceea ce ne-a spus Dumnezeu. Există un duşman pe care trebuie să-1 ţinem sub supraveghere, până când Dumnezeu va împlini lucrul cel mare.
Din noaptea de 22 mai până în 25 mai, Howells nu a mai venit la întâlniri; alţi membri ai personalului le-au condus. S-a dus singur cu Domnul, să poarte bătălia şi, aşa cum au mărturisit alţii, povara zdrobitoare a acelor zile i-a slăbit trupul. El pur şi simplu şi-a dat viaţa.

26 mai a fost o zi de rugăciune publică în Marea Britanic Aşa cum a spus Churchill în timpul serviciului de mijlocire din 26 mai în Westminster Abbey: „Englezilor nu le place deloc să-şi arate sentimentele, însă, din locul meu din strană, le pot simţi emoţiile tumultuoase, zăvorâte, şi frica adunării, dar nu de moarte, răni sau pierderi naţionale, ci de înfrângere şi de ruina finală a Britaniei".
26 mai, 9.30 dimineaţa. Howells s-a întors la întâlnirile de la colegiu şi a spus: „Tot ceea ce poţi face astăzi, când se ridică strigătul ţării, este să te afli în poziţia de a primi răspunsul lui Dumnezeu. întrebarea în această dimineaţă este: Putem noi să primim răspunsul? Dacă aţi plâns vreodată, ar trebui să plângeţi astăzi".
77.75 *dimineaţa.* Cum puteţi fi siguri că naziştii nu vor lua ţara? Toţi conducătorii ei ştiu astăzi că dacă Dumnezeu nu intervine, vom fi sclavi. Noi ne-am rugat pentru Etiopia şi pentru alte ţări, deci strigătul nostru nu este unul egoist.
2.30 după-masa: Ne îndreptăm împotriva Fiarei, aşa cum David [s]-a dus împotriva lui Goliat.
225
[1]* *27 mai, 9 dimineaţa:* „Există mijlocire şi credinţă pentru ca Domnul să poată face o faptă măreaţă. Oamenii noştri vor vedea că Dumnezeu le răspunde la rugăciuni şi vor avea toată bucuria în urma rugăciunii lor.
2.45 după-masa: Cred astăzi atât cât pot să cred. Veştile dintre cele două întâlniri au fost îngrozitoare - iadul pe pământ.
în 28 mai, Howells a fost din nou singur cu Dumnezeu. Rugăciunea la întâlniri a fost ca Dumnezeu să intervină la Dunkirk şi să salveze oamenii; iar pe măsură ce Duhul se pogora asupra lor în rugăciune şi cereri, modul în care a încheiat unul dintre ei le-a dat tuturor o asigurare: „Sunt sigur că s-a întâmplat ceva".
Ziua de 29 mai a fost ziua părăsirii Dunkirk-ului. Howells a spus: „Să fim clari în rugăciunea noastră că mijlocirea a fost câştigată. Bătălia este a Duhului Sfânt. Priviţi-L pe El în afara voastră în seara aceasta. El este pe câmpul de bătaie cu sabia scoasă".
30 mai, 7.30 după-masa: „Din punct de vedere omenesc, nu este nici o speranţă de victorie; însă Dumnezeu a spus-o. Aş putea veni în seara aceasta şi să îi cer să intervină, deoarece noi am spus deja că El va interveni. Dacă El este pe câmpul de bătaie, poate schimba situaţia, astfel încât, în locul ştirilor rele despre soldaţii noştri, să auzim veşti foarte bune. O, Dumnezeu să ne ridice în seara aceasta! Nu trebuie să intrăm în panică, gândindu-ne că vor câştiga naziştii: Germania trebuie eliberată, la fel şi Anglia şi Franţa. Şi totuşi, s-ar putea să trecem prin suferinţe mult mai mari, însă nu o să mă îndoiesc de rezultatul final. Am afirmat în termenii cei mai clari: *Duşmanul nu va invada Anglia creştină."*
Când privim acum înapoi, după toţi aceşti ani, mulţi dintre noi, cei din Marea Britanie, ne reamintim teroarea acelor zile. Ne amintim de miracolul de la Dunkirk, recunoscut de liderii noştri ca fiind o intervenţie a lui Dumnezeu, de marea calmă, care a permis bărcilor celor mai mici să traverseze, de evacuarea aproape completă a trupelor noastre şi apoi de direcţia pe care Churchill a dat-o naţiunii. Cât de mulţumitori suntem că Dumnezeu a avut acest grup de mijlocitori ascunşi, ale căror vieţi au fost puse pe altar zi de zi, pe măsură ce au stat în spărtură pentru eliberarea Britaniei.
226

35
BĂTĂLIA PENTRU MAREA BRITANIE

Următoarea bătălie a mijlocirii s-a dat împotriva raidurilor aeriene, în urma crizei generate de „bătălia pentru Marea Britanie", când Goering a încercat din răsputeri să obţină supremaţia în aer, în pregătirea invaziei Angliei. în rugăciunea pentru fiecare dintre aceste probleme, nimic nu a fost lăsat în voia sorţii sau a întâmplării. Totul a fost examinat în prezenţa lui Dumnezeu, motivele au fost cercetate, până când Duhul Sfânt i-a putut arăta slujitorului Său într-un mod clar că primirea unui răspuns la rugăciune era un drept de netăgăduit. Apoi credinţa urma să se sprijinească pe acest drept şi să obţină victoria; Howells a promis că nu se va odihni până când nu va primi asigurarea din partea lui Dumnezeu că credinţa şi-a atins ţinta, iar victoria era sigură. Şi nu era vorba doar de rugăciune şi de speranţa că va primi răspunsul. Vom cita din notiţele luate în timpul întâlnirilor din acea perioadă.

în 2 *septembrie, 1940,* Howells a spus: „Vreau să văd dacă putem afirma că suntem liberi de orice grijă, când aceste avioane sunt prin preajmă. Am alergat să stăm în spărtură, pentru a-i salva pe copiii evrei de Hitler, când îi trimitea în afara graniţelor. Putem acum revendica protecţia pentru toţi copiii misionarilor? Ar trebui să-i aduc aici pe fiecare, pentru a-i adăposti în timpul nopţii şi aş rămâne cu ei. Trebuie să ne fie frică, pentru că altora le e frică? Dacă ra-am încrezut în Dumnezeu pentru a obţine aceste proprietăţi, o să mă încred în El şi pentru protecţia lor. Aş ᵛrea ca şi voi să aveţi o temelie pentru această încredere. Avem nevoie de o adevărată temelie pentru credinţa noastră, în cazul în
227
care raidurile vor dura luni de zile. Putem să ne încredem în El, în aceste situaţii imposibile, ca şi în privinţa finanţelor?
Singurul lucru de care mă tem este să nu ies din voia lui Dumnezeu; multor oameni le este frică de consecinţe. Vreau să fiu clar în acest punct, deoarece Dumnezeu spune: «Dacă te temi de consecinţe, nu veni la Mine pentru protecţie». Există o mare diferenţă între o frică egoistă de consecinţe şi a dori protecţia lui Dumnezeu pentru că ai o lucrare de îndeplinit pentru El. Am obţinut cu adevărat victoria?"
Menţionarea de către Howells a adăpostului în care a spus că ar putea lua copii s-a referit la obligaţia sa de a oferi protecţie în timpul zilei unui număr de aproximativ 300 de studenţi. însă, pentru elevii şi copiii misionarilor, în număr de aproape şaizeci, care făceau parte din familia colegiului, Domnul îi spusese că nu trebuie să le ofere nici adăposturi şi nici măşti de gaz (deşi fiecare individ era total liber să aibă mască, dacă dorea). Dumnezeu a apărat în întregime colegiul, pe toată perioada războiului, fără a permite nici unei bombe să cadă pe proprietatea colegiului, deşi pe deasupra oraşului şi a docurilor sale strategice aveau loc raiduri foarte periculoase. Să continuăm, însă, cu informaţiile din jurnale:
3 septembrie (după un raid serios din timpul nopţii). „Sunt sigur că Domnul m-a dus să privesc oraşul de sus şi să văd proprietăţi în valoare de aproape 2.000.000 de lire. M-am gândit: «A avut vreun rost să cumpăr Penllergaer, dacă se întâmplă asemenea lucruri? Se merită să porţi o povară şi să intri în agonie de dragul împărăţiei?». Am văzut ce vor deveni aceste proprietăţi, dacă Dumnezeu nu le protejează. M-am trezit rugându-mă pentru oraş, la fel de mult cum mă rugasem pentru colegiu în noaptea anterioară.".
4 septembrie. „Situaţia în ţară devine foarte gravă, din cauza raidurilor aeriene. Nu am mai umblat înainte pe această cale. Lucrul esenţial este de a descoperi unde este Dumnezeu în toate acestea. Când te afli în pericol în fiecare noapte, îţi ia destul de mult timp să fii sigur că eşti sub protecţia lui Dumnezeu. Poţi să spui că eşti în siguranţă în timpul raidurilor aeriene? ţi-a spus Dumnezeu aceasta? Ai putea încerca să foloseşti Cuvântul lui Dumnezeu, fără a avea puterea din spatele lui. Dacă Dumnezeu
228
vrea să ne elibereze din iadul acesta, atunci va trebui să fie eliberată o anumită putere. Dacă nu eşti sigur de propria ta victorie, nu vei fi niciodată în stare să te rogi pentru eliberarea ţării. L-am legat pe diavolul în repetate rânduri, şi sper că o vom face din nou, când va veni timpul intervenţiei lui Dumnezeu în acest război".
7 *septembrie.* „Câţi oameni au fost mişcaţi de suferinţa provocată de aceste raiduri aeriene? Dacă poţi crede că ai fost eliberat de iad, de ce nu poţi crede că ai fost eliberat şi de raidurile aeriene? Am descoperit întotdeauna ceva care mi-a dat bucurie pe tot parcursul zilei şi slujba mea astăzi este de a avea protecţia lui Dumnezeu. Dar dacă nu ne încredem în El cu adevărat, de unde să vină lauda? Această pace pe care o dă Salvatorul nu este una artificială. Ea este atât de profundă, încât nici diavolul nu o poate tulbura. Nu poţi auzi lucruri în Duhul, dacă eşti tulburat sau există frică în interiorul tău. Nu poţi aduce nici o umbră de frică în prezenţa lui Dumnezeu".
8 septembrie. Ziua Naţională de Rugăciune. Ora 9 dimineaţa: „ţara noastră are numai o formă exterioară de religie, care nu este nici rece, nici fierbinte, ca şi biserica din Laodicea. Fie ca Dumnezeu să întoarcă naţiunea la El. Motivul nostru de laudă este că duşmanul nu a fost în stare să ne invadeze ţara".
La serviciul de la amiază, chiar în momentul în care Howells a început să vorbească, avioanele naziste au început să treacă pe deasupra; armele de pe câmpul de luptă au început să tragă şi sirenele să sune; însă el şi-a continuat mesajul, iar „adunarea era ca vrăjită". în acel punct, povara rugăciunii pentru protecţie şi întrebările ultimelor câtorva zile s-au preschimbat în laudă şi siguranţă. Li s-a dat o asigurare deplină a victoriei, care a răsunat în cuvintele lui Howells: „Ce victorie! Cei care sunt în Duhul, o privesc ca pe o

victorie, pentru că El a crezut în noi. Ce bucurie! Ce laudă! Poate că Dumnezeu nu ne dă credinţa pentru victorie >n război, până când nu se câştigă mai întâi victoria personală". Toate zgomotele au încetat la terminarea serviciului. Ei au cântat la sfârşit: „Moartea este învinsă, spuneţi cu bucurie toţi credincioşii". La întâlnirea din după-masa aceleiaşi zile, el a spus: „Acum Pot tipări faptul că nici un diavol nu se poate atinge de nici o
229
persoană de aici. Nu mai este nevoie să vă rugaţi. Când credeţi, încetaţi să vă mai rugaţi. Nu am mai avut o asemenea victorie până acum, îndeplinindu-ne sarcinile exact ca şi când nu ar fi fost nici un fel de război. Cum putem obţine victorie pentru lume, dacă nu credem mai întâi în ea pentru noi înşine? Nu vă puteţi încrede în nimic altceva decât în rugăciunea credinţei. Cum s-a coborât Duhul Sfânt în această dimineaţă, în timpul serviciului de comuniune, şi ne-a vorbit despre victoria Lui!"
9 septembrie. „Duhul Sfânt a găsit o credinţă egală cu ceea ce vrea El să facă. Aveţi grijă, voi toţi cei care credeţi. Credinţa este cel mai delicat lucru la care vă puteţi gândi. Ea este ca un abur. Foarte uşor poţi s-o pierzi. Victoria s-a produs ieri dimineaţă, şi, dacă nu aţi văzut-o, se poate să n-o mai vedeţi niciodată. De acum înainte, El poate conduce această bătălie, însă nu a putut-o face înainte, fără credinţă".
10 septembrie. „Ce s-ar întâmpla dacă milioane de rugăciuni s-ar înălţa în această Zi a Rugăciunii, fără ca oamenii să creadă? După victoria de duminică, există o mare libertate în rugăciune, că Dumnezeu se va ocupa cu adevărat de diavolul din naziști şi va pune capăt acestui sistem rău. Rugăciunea noastră pentru Londra este ca Dumnezeu să schimbe acum lucrurile şi să o salveze. Nu este de mirare că duşmanul îşi toarnă dispreţul asupra acestei ultime duminici naţionale de rugăciune."
Ziua de *11 septembrie,* când se dă cea mai aprigă bătălie pentru Marea Britanie asupra Londrei şi a sudului Angliei: „Au fost atât de multe locuri bombardate în Londra, chiar şi Palatul Buckingham a fost atins. Am simţit povara de a mă ruga pentru Rege şi Regină, şi cred că rugăciunile noastre vor fi ascultate. Doar privesc la Dumnezeu cum îl ia în stăpânire pe duşman".
12 septembrie: „Ne-am rugat seara trecută ca Londra să fie apărată şi ca duşmanul să nu poată pătrunde, iar Dumnezeu a răspuns la rugăciune. Dacă Dumnezeu nu-1 ia în stăpânire pe acest diavol şi nu-1 leagă, nici un om nu este în siguranţă. Dacă avem protecţie pentru proprietăţile noastre, de ce să nu obţinem protecţie şi pentru ţară? Ce minunate sunt zilele acestea".
14 septembrie. „Deoarece am crezut, Dumnezeu ne-a descoperit ce urmează să se întâmple. Fiecare făptură va auzi Evanghelia;
230
Palestina trebuie recâştigată de evrei, şi Salvatorul urmează să se întoarcă".
Churchill, în *Memoriile* sale *de război,* consideră ziua de *15 septembrie* ca „data culminantă" în acea Bătălie a Aerului. El ne relatează cum a vizitat Sala de Operaţiuni ale R.A.F. în acea zi şi a privit escadrilele duşmanului pornind, iar pe ale noastre ridicându-se să le întâmpine, şi apoi 1-a întrebat pe Mareşalul Aerului: „Ce alte rezerve avem?" „Nu mai sunt," a răspuns acesta, şi a relatat după aceea cât de grav 1-a privit Churchill. „E foarte probabil că aşa l-am privit", a adăugat Churchill. Apoi au trecut alte cinci minute în care „se părea că duşmanul se îndrepta spre casă. Deplasarea discurilor pe tablă arăta o continuă mişcare spre estul Germaniei a bombardierelor şi a avioanelor de luptă. Nu a mai fost nici un alt atac. După zece minute acţiunea s-a încheiat". Nu exista nici un motiv ca *Luftwaffe* să întoarcă acasă, chiar în momentul în care victoria lor era atât de aproape. însă noi ştim
de ce.
După război, Mareşalul Şef al Aerului, Lordul Dowding, Comandantul Şef al Comandamentului Avioanelor de Luptă în bătălia pentru Marea Britanie, a făcut acest comentariu semnificativ: „Chiar şi în timpul bătăliei se putea vedea de la o zi la alta de cât de mare ajutor exterior aveam parte. La sfârşitul bătăliei, exista un sentiment concret că avusesem parte de o intervenţie divină specială, care a schimbat succesiunea evenimentelor."
231

36
RUSIA, NORDUL AFRICII, ITALIA, ZIUA „Z"

Victoria în bătălia pentru Marea Britanie a salvat ţara de invazie, însă duşmanul a căutat să se revanşeze prin bombardamente mai puternice, declanşate fără discernământ în timpul nopţii. Acestea au continuat până în 1941. în luna ianuarie a aceluiaşi an, această bombardare constantă a Marii Britanii a devenit o povară de rugăciune pentru cei din colegiu, până când s-a transformat într-o criză.
„Mă simt mult mai puternic astăzi", a spus Howells la întâlnirea din *20 ianuarie,* „deoarece Dumnezeu m-a oprit din a mă ruga pentru acest oraş mai mult decât o fac pentru ţară. El îmi spune: «Dacă aceste raiduri aeriene se vor mai repeta, nu îţi pot garanta că vei mai fi în siguranţă. Prin urmare, vino şi roagă-te pentru încetarea lor asupra ţării»; iar eu I-am spus: «Protejează-ne, până vom avea şansa de a ne ridica şi de a ne încrede în Tine»".
Şi-au petrecut zece zile în rugăciune, iar apoi, în *28 ianuarie,* jurnalul menţionează: „Am crezut pentru protecţia ţării". Această afirmaţie a fost urmată de remarcabila cerere: „Doamne, întoarce-1 pe duşman spre Mediterană şi înlătură astfel presiunea de peste Marea Britanie, întorcând atenţia lui Hitler într-o altă direcţie". Doar cu două luni mai târziu, în *6 aprilie,* Hitler a declarat război Iugoslaviei şi Greciei, care a fost urmat de invazia Cretei şi a Africii de Nord. O dată cu aceste noi angajamente, duşmanul a fost obligat să se abată de la distrugerea Marii Britanii, şi astfel criza imediată prin care trecea ţara a trecut.
Următoarea rugăciune a fost şi mai importantă. Presupunem că, pe tot parcursul războiului, nimic nu a şocat lumea mai mult

decât momentul în care Hitler, fă^ă nici un cuvânt de avertizare, s-a întors şi a invadat Rusia. Dacă ceva a fost privit ca o intervenţie a lui Dumnezeu, pentru a-i ajuta pe Aliaţi, atunci acest eveniment a fost. Ziarele laice au vorbit despre el în termenii proverbului păgân: „Celor pe care zeii vor să-i distrugă le iau mai întâi minţile". Decizia lui Hitler a fost considerată una din cele mai mari acţiuni ale intervenţiei divine, care a atras după sine „căderea naziştilor". Invazia Rusiei a început în *22 iunie 1941,* la ora 4 dimineaţa. însă cu şapte săptămâni mai înainte, în ziua de *2 mai,* Dumnezeu a început să-i vorbească lui Howells despre Rusia, iar el a spus: „Oricât de mult ne-am dori să vedem războiul încheiat, se pare că Dumnezeu spune: «Mai este o ţară asupra căreia vreau să aduc judecata Mea, şi aceasta este Rusia, Rusia Comunistă»", în ziua următoare a zis din nou: „Rusia îmi stăruie în faţa privirilor. Este corect ca Stalin şi acoliţii lui să scape? Dacă Dumnezeu ne dă şansa, ar trebui să îi spunem să prelungească războiul, deşi prin aceasta pierdem din toate punctele de vedere?" Şi din nou: „îi cerem Domnului să slăbească Rusia şi Japonia, chiar dacă aceasta înseamnă prelungirea războiului cu încă cinci ani. Nu poate Domnul să întoarcă intenţia duşmanului spre Rusia? Dacă Dumnezeu nu se ocupă de Rusia acum, va trebui să înceapă un nou război. Sunt de părere că El trebuie să implice Rusia în război, indiferent cât de mult va însemna aceasta, afară de cazul când are un alt mod de a-i pedepsi pe comunişti". De atunci, aceasta a devenit rugăciunea principală a colegiului: „Doamne, implică Rusia în război şi ocupă-te de comunism". După şase săptămâni Rusia a intrat în război!
însă, foarte curând, pericolul a fost de altă natură. Deşi Rusia era implicată, după câteva săptămâni ea se confrunta cu o prăbuşire iminentă. Cât de bine ne amintim neliniştea cu care lumea liberă privea distrugerea progresivă a armatelor ruseşti şi apropierea constantă a naziştilor de Moscova, în timp ce hoardele germane invadau ţara. A fost o întrecere cu iarna, o repetare a renumitei invazii a lui Napoleon. Hitler a proclamat că va avea succes acolo unde Napoleon a dat greş şi că o să ierneze într-o Moscovă intactă. Urma să reuşească? Credea cineva, în acele zile agitate, că n-o va face? Armatele lui erau aproape de porţile oraşului. In

acea duminică de 19 octombrie 1941, doamna Howells ne relatează că soţul ei i-a spus foarte devreme că vrea să coboare la parter pentru a asculta ştirile de la ora şapte, cu scopul de a vedea dacă Moscova fusese cucerită. Când s-a întors, a spus că nu fusese, însă că în orice moment puteau sosi veşti rele. După câteva minute, Domnul a început să-i vorbească: „Este nevoie ca Moscova să cadă? De ce nu vă rugaţi şi nu credeţi că Eu voi salva Moscova şi că voi pune o stavilă naziştilor?"
Dr. Kenneth G. Symonds, care fusese membru în personalul de conducere al colegiului timp de doisprezece ani, ne relatează despre întâlnirea din acea duminică dimineaţa. „Directorul şi-a început mesajul prin a ne spune că primul lucru pe care Domnul i-1 împărtăşise în acea dimineaţă a fost: «Roagă-

te ca Moscova să nu cadă!». Acest lucru părea extrem de ridicol, deoarece noi auzisem că prăbuşirea acesteia era inevitabilă; însă, deşi rugăciunea ne depăşea cu totul, Duhul a pus-o totuşi asupra noastră. Se părea că El se ruga în ciuda noastră, astfel că ne-am aflat într-un travaliu spiritual pe tot parcursul zilei, până la ultima întâlnire din timpul nopţii. El ne-a inspirat atât de mult prin slujitorul Său, încât am avut asigurarea că Dumnezeu ne va răspunde. Domnul ne-a dat libertatea să ne rugăm ca naziştii să fie total învinşi de iarna rusească. Nu vom uita niciodată bucuria victoriei pe care ne-a dat-o, pe măsură ce ne creştea credinţa". în ziua următoare, veştile erau că ruşii primiseră un nou curaj şi că zăpada cădea cu nemiluita în unele zone. După patru zile, la o întâlnire, Howells a spus: „Vă spun acum: «Aşa vorbeşte Domnul: el (Hitler) iernează în mijlocul zăpezilor ruseşti»". Ştim cu toţii sfârşitul povestirii; Moscova nu a căzut niciodată, iar Goering, reamintindu-şi ulterior nenorocirile acelei ierni, a afirmat că trei milioane de oameni din floarea armatei naziste au pierit în zăpadă. Victor Kravchenko, în cartea *sa. Am ales libertatea (I Chose Freedom),* a spus: „Germanii ar fi putut realmente să cucerească Moscova în acele zile fără greutate... De ce s-au întors înapoi rămâne un mister pe care numai germanii înşişi îl pot destăinui istoriei".

Dumnezeu a început acum să îndrepte rugăciunile colegiului într-o cu totul altă direcţie. O dată cu mărşăluirea naziştilor prin Iugoslavia şi Grecia, cu capturarea Cretei şi pericolul ameninţător

•L

al lui Rommel şi al italienilor asupra nordului Africii, rugăciunea a început să se concentreze asupra ţărilor Bibliei. Aceasta a fost într-adevăr una din principalele poveri pentru rugăciune lăsate asupra celor din colegiu, deoarece cu mult înainte Dumnezeu le revelase că acesta nu era doar un război european, ci că, prin el, „după sfatul hotărât şi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu", evreii urmau să se întoarcă în Palestina, Evanghelia urma să fie vestită fiecărei făpturi, iar Salvatorul putea să se întoarcă. Astfel, imediat ce ţările Bibliei păreau a se afla în pericol de a fi invadate, Dumnezeu le-a îndreptat rugăciunea în acea direcţie. „Sunt sigur" a spus Howells, „că duşmanul nu va atinge niciodată Palestina, Siria şi Irakul". Regiunea aflată în cel mai mare pericol era Nordul Africii. O dată cu apariţia lui Rommel şi a diviziilor blindate de tancuri, Egiptul era grav ameninţat; şi dacă Egiptul se prăbuşea, uşa se deschidea larg spre Palestina. Din nou ne amintim acele zile întunecoase când Rommel ne-a făcut armatele să se retragă, încât aproape au bătut la porţile Alexandriei.

„Dacă Dumnezeu nu intervine în sprijinul Palestinei", a spus Howells, în *4 iulie 1942,* „evreii nu vor mai fi în siguranţă acolo. Aceste ţări ale Bibliei trebuie protejate, deoarece în ele se va întoarce Salvatorul. Dacă ar fi să aleg, I-aş spune lui Dumnezeu: «Ia tot ce am, dar păstrează Palestina». Vrem să îi spunem lui Dumnezeu astăzi, «afară de cazul când există un motiv special ca Egiptul să cadă: Nu lăsa să fie luată Alexandria, ci pune un obstacol în calea lui Rommel». Pot eu să port aceeaşi povară astăzi pentru Alexandria, aşa cum aş face-o dacă Swansea ar fi atacată?". Era sâmbătă şi, de obicei, în după-mesele de sâmbătă nu se programau întâlniri de rugăciune; însă în acea zi, cei din colegiu au fost chemaţi să-şi petreacă după-masa în rugăciune, pentru ca Dumnezeu să salveze Alexandria şi să întoarcă mersul războiului din nordul Africii. A fost o grea povară, însă şi o mare libertate în rugăciune. La întâlnirea din seara aceea, Howells a spus: „înseamnă oare această rugăciune insuflată de Duhul Sfânt, pe care am spus-o în această după-masă, că duşmanul *nu* va lua Alexandria? Vă vorbesc vouă, tuturor celor ce aţi luat cu adevărat parte la înălţarea rugăciunilor împotriva duşmanului, cerându-i să

se îndrepte spre Mediterană, spre Rusia, împiedicându-l să intre în Moscova! Este aceasta o rugăciune din partea Duhului Sfânt? Dacă este, putem fi siguri că duşmanul nu va lua Alexandria". Apoi, în *5 iulie:* „Tot ce vreau să ştiu este: A fost câştigată mijlocirea pentru ţările Bibliei? Dacă a fost, atunci avem dreptul de a-I cere lui Dumnezeu ca duşmanul să nu ocupe Alexandria. Primul punct de testare după Moscova este Alexandria".

în acea seară, Howells şi cei din colegiu au ajuns la victorie. „Mă gândeam că li s-ar putea permite să ia Egiptul," a spus el, „însă acum ştiu că nu va lua niciodată Egiptul - nici Alexandria şi nici Cairo". Apoi, la sfârşitul întâlnirii, a declarat: „Am fost mişcat în profunzime astăzi. Am fost asemenea unui om care îşi croieşte calea prin nisip. Acum, însă, am preluat controlul, ţin victoria în mâini, o simt".
în următoarea săptămână, au citit la ştiri cât de grave fuseseră evenimentele în nordul Africii chiar în acea sâmbătă, când a fost stabilită acea întâlnire suplimentară de rugăciune. în acel sfârşit de săptămână, evenimentele au luat o nouă întorsătură la El Alamein, şi Alexandria a fost salvată. Maiorul P. W. Rainer, care a fost responsabil cu aprovizionarea cu apă a Armatei a Opta, ne relatează un incident remarcabil şi hotărâtor din bătălia pentru Alexandria, în cartea sa, *Pipe Line to Battle (Conducte pentru bătălie)* (citat din Revista Asociaţiei Creştine a Ofiţerilor din Serviciul Comercial, din aprilie 1944.
între oamenii lui Rommel şi Alexandria se aflau rămăşiţele armatei britanice - cincizeci de tancuri, câteva zeci de mitraliere de teren şi aproximativ 5000 de soldaţi. Taberele erau egale, germanii aveau însă un avantaj, datorită armelor lor superioare de 88 mm. Ambele armate erau aproape de epuizare, din cauza căldurii, a prafului şi a lipsei de apă. Bătălia era înverşunată. Maiorul Rainer descrie astfel situaţia: „Soarele era aproape deasupra capului, iar oamenii noştri erau pe cale să ajungă rapid la capătul puterilor, când naziştii au cedat. Dacă mai dura zece minute, puteam fi noi aceia. încet, şovăitor, tancurile Mark IV au înaintat cu greu prin fumul produs chiar de ele în bătălie. Apoi s-a întâmplat un lucru incredibil: 1100 de oameni din Divizia 90 de artilerie uşoară, elita din Afrika Korps, veneau împleticindu-se de-a lungul

•L

nisipurilor sterpe cu mâinile în aer. Erau răniţi şi negri de sângele coagulat, iar limbile umflate le ieşeau din gură. înnebuniţi, smulgeau sticlele cu apă de la gâtul oamenilor noştri şi îşi turnau lichidul dătător de viaţă printre buzele uscate". Maiorul Rainer merge mai departe şi ne destăinuie motivul predării lor. Germanii erau de douăzeci şi patru de ore fără apă, când au depăşit apărarea britanică şi au descoperit o conductă de apă de 15 cm. Au făcut găuri în ea cu puştile şi au băut cu poftă. Numai după ce au luat câteva înghiţituri mari, şi-au dat seama că era apă *de mare.* Conducta tocmai fusese instalată, iar maiorul Rainer începuse să o testeze. Pentru testarea conductelor nu se folosea niciodată apă dulce, deoarece era prea scumpă. „Cu o zi mai înainte, conducta ar fi fost goală", scrie el. „După două zile ar fi fost plină cu apă dulce... Naziştii nu au detectat imediat sarea, deoarece simţul gustului lor fusese deja alterat de sete şi de apa sălcie cu care fuseseră obişnuiţi". Capitularea celor 1100 de soldaţi se poate să fi fost factorul decisiv în bătălia pentru Alexandria. Comentariul editorului ne spune: „Un asemenea fapt incredibil nu poate fi tratat ca o simplă coincidenţă. Cu siguranţă, Mâna Atotputernicului Dumnezeu este evidentă încă o dată, venind în ajutorul nostru, atunci când s-au pus în balanţă evenimente hotărâtoare".
Apoi atenţia celor din colegiu a trebuit să fie din nou îndreptată spre frontul rusesc. întrebarea era dacă ţările Bibliei urmau să fie în siguranţă. Pericolul din sud fusese înlăturat, însă, pe măsură ce germanii, care eşuaseră în încercarea lor de a cuceri Moscova, se îndreptau spre est, prin sudul Rusiei, şi se apropiau de Stalingrad, se apropiau şi de Munţii Caucaz. Trebuind să treacă din nou peste acel lanţ muntos, uşa urma să fie larg deschisă spre ţările Bibliei din nord. Dr. Symonds ne spune că „naziştii pătrunseseră deja în apărarea de la Stalingrad şi se luptau în suburbiile oraşului, când, pe neaşteptate, directorul ne-a anunţat că Duhul Sfânt îl îndemna să se roage ca Stalingradul să nu cadă. Motivul era acela că Stalingradul este poarta spre Caucaz, iar Caucazul era poarta spre ţările Bibliei. Duşmanul avusese două tentative de a ocupa aceste ţări, prima dată prin Creta, ceea ce a determinat acea rugăciune venită din partea Duhului, ca trupele naziste să se întoarcă împotriva Rusiei; şi cea de a doua, prin nordul Africii, care se finalizase cu

intervenţia divină, prin răspunsul la rugăciunea plină de credinţă cu privire la El Alamein. însă, rugăciunea aceasta pentru Stalingrad fusese cel mai greu de aplicat. Ne-am luptat timp de două săptămâni. Duhul, prin slujitorul Său, insista că eram responsabili de a face să se împlinească rugăciunea inspirată de El, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul Moscovei.

în ciuda strigătelor noastre, duşmanul continua să avanseze, până când aproape jumătate din oraş s-a aflat în mâinile lui. Bătălia care a avut loc acolo, din casă în casă, a fost una din cele mai disperate din întregul război; însă şi conflictul în Duhul era deopotrivă de disperat. Contrar oricărei raţiuni umane, pe măsură ce ştirile deveneau din ce în ce mai întunecoase, credinţa se ridica tot mai sus, până când am descoperit că duşmanul ne făcea loc. în acelaşi timp, direcţia s-a schimbat şi în bătălia vizibilă şi, spre mirarea lumii, armata nazistă a fost din nou înfrântă, fiind total zdrobită şi demoralizată. Acesta a fost un alt triumf măreţ al Duhului Sfânt."

După câteva luni, pe baza acestor patru mari bătălii în rugăciune - invazia Marii Britanii, Alexandria, Moscova şi Stalingrad, cei din colegiu au fost foarte interesaţi să vadă un articol publicat într-un ziar de către generalul J. R. C. Fuller, comentator militar, în care acesta numea patru motive pentru iminenta cădere a nazismului. El le-a numit cele patru greşeli ale lui Hitler. Greşeala nr. 1 era pierderea şansei de a invada Marea Britanie. Greşeala nr. 2 a fost nereuşita lui de a ataca Egiptul şi de a câştiga Alexandria. Greşeala nr. 3: „Pe frontul rusesc, totul depindea de căderea Moscovei. Totuşi, Hitler şi-a îndreptat atunci atenţia spre alte obiective". Greşeala nr. 4: „Ultima greşeală a lui Hitler - marele atac asupra Stalingradului".

Cu alte două ocazii ulterioare, au existat perioade de concentrare specială în rugăciune, una cu ocazia invadării Italiei şi cealaltă pentru Ziua „Z". în bătălia pentru Italia, punctul periculos a fost Salerno, unde trupele noastre au debarcat în septembrie 1943 pentru a captura unele înălţimi strategice şi a deschide calea pentru ca forţele din sud să ajungă la Roma. „Ziua debarcării la Salermo şi urmarea acesteia va rămâne întotdeauna remarcabilă în amintirea mea," spune doctorul Symonds. „Am avut prima

întâlnire de rugăciune, ca de obicei, în sala de conferinţe. Ne-am adunat din nou la 9.45 după-masa pentru ultima întâlnire la Derwen Fawr. Chiar de la început, vocea directorului avea un ton solemn şi tremura de povara mesajului care de-abia se auzea: «Domnul a pus asupra mea, între întâlniri, povara invaziei de la Salerno. Cred că oamenii noştri se află într-o mare dificultate şi că Domnul mi-a spus că, dacă nu putem avea pătrundere în rugăciune, ei se află în pericolul de a-şi pierde poziţia». Frica lui Dumnezeu s-a coborât asupra noastră, deoarece acest mesaj a venit cu totul pe neaşteptate. Nu se auziseră până atunci prin radio nici un fel de veşti oficiale în acest sens. Chiar ne bucurasem înainte că Italia era în sfârşit pe punctul de a fi eliberată de tirania fascistă şi nazistă. Nu după mult timp ne aflam pe genunchi, strigând ca Dumnezeu să intervină. Duhul ne-a luat în stăpânire şi dintr-o dată a pătruns chiar în rugăciunile noastre şi ne-am trezit lăudându-L şi bucurându-ne, crezând că Dumnezeu ne-a auzit şi a răspuns. Nu am putut să ne rugăm mai departe. Astfel, ne-am ridicat de pe genunchi şi am început să înălţăm laude. Duhul mărturisea în inimile noastre că Dumnezeu înfăptuise o intervenţie miraculoasă în Italia. Victoria a fost atât de remarcabilă, încât atunci când ne-am ridicat să cântăm m-am uitat la ceas. *Era 11 noaptea.*

Am aşteptat să auzim ştirile de la miezul nopţii. Crainicul relata cu o voce gravă exact ceea ce directorul ne spusese din partea Domnului - că, dacă nu se întâmpla un miracol, trupele noastre se aflau într-un pericol grav, acela de a pierde partea de sus a coastei înainte de sosirea dimineţii. Aceste veşti nu ne-au slujit decât ca o confirmare a călăuzirii Duhului şi ne-am simţit mai încrezători ca întotdeauna de siguranţa victoriei. Ştirile din următoarea dimineaţă erau cu mult mai pline de speranţă, însă noi aşteptam cu nerăbdare rapoartele ziarelor de pe Front. Nu am fost dezamăgiţi. Joi dimineaţa, unul din ziarele cotidiene prezenta pe prima pagină un cap de afiş scris cu litere mari: «Miracolul de la Salerno». Relatarea reporterului, care fusese personal pe front, era următoarea: «Am fost alături de trupele noastre din linia întâi în invazia de luni de la Salerno. Artileria duşmanului avansa rapid şi se trăgea necontenit. Zgomotul era teribil şi era evident că, dacă nu se întâmpla un miracol, trupele noastre nu s-ar fi putut

L

împotrivi niciodată suficient de mult avansării duşmanului şi nu ar fi putut menţine partea de sus a coastei. Dintr-o dată, fără nici un motiv explicabil, focul a încetat şi artileria nazistă şi-a oprit înaintarea. Pe scena luptei s-a instaurat o tăcere de moarte. Am aşteptat cu sufletul la gură, dar nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat la ceas - *era unsprezece noaptea.* Am continuat să aşteptăm, însă nu s-a întâmplat nimic; nu s-a întâmplat nimic toată noaptea, însă acele ore au schimbat întreaga situaţie. Poziţia în capătul superior al coastei a fost stabilită în apropierea dimineţii»."

în ultima mare bătălie în rugăciune - pentru deschiderea celui de al doilea front - vom cita din nou cuvintele lui Howells. în *6 aprilie 1944,* cu doar două luni înaintea Zilei „Z", Howells a spus la întâlniri: „Suntem preocupaţi de soarta tinerilor care sunt pe cale de a intra pe cel de al doilea front. Putem crede că tinerii noştri pot trece prin această skuaţie cu un minim de pierderi? Dacă Dumnezeu a intervenit la Moscova, la Stalingrad, la Alexandria şi în propria noastră ţară, nu poate El interveni şi pe al doilea front, pentru a nu lăsa să avem nereuşite? Avem tot dreptul de a-I cere lui Dumnezeu să intervină şi să lupte alături de tinerii noştri, deoarece liderii noştri nu doresc altceva decât Carta Atlantică, cu cele patru libertăţi ale sale, de pe urma acestui război. Dacă am obţinut victoria la Stalingrad, o putem obţine şi aici. Ştim că El este de partea oamenilor noştri şi în seara aceasta nu văd nimic altceva decât victorie."

Cu o lună mai târziu (în 7 *mai),* el spunea: „Vorbesc într-o perioadă în care 5.000.000 de oameni se înfruntă pe cel de al doilea front. Aceşti tineri din America sunt în ţara noastră şi aşteaptă invazia. Multe mii dintre ei ar putea fi pierduţi. La Verdun, în Franţa, au pierit 1.000.000. Dacă eu nu sunt chemat să lupt fizic, şi cunosc o altă cale de a-i ajuta şi n-o fac, ar trebui să fiu omorât în locul lor. Ei se confruntă cu moartea şi oricine care a înfruntat moartea ştie că acesta este un lucru serios; iar ei o înfruntă pentru tine şi pentru mine. Dacă ei suferă mai mult decât suferim noi pentru ei, aceasta va fi marea noastră ruşine de care nu vom scăpa cât vom trăi. Va fi un al doilea front săptămâna viitoare? Este în ceruri un Dumnezeu care poate interveni? Când va începe, guvernatorul Dewey din New York îşi va chema Statul

t

întreg la rugăciune. Partea cea mai rea dintre toate este că Germania este o ţară protestantă, la fel ca şi noi; însă noi nu ne luptăm împotriva naţiunii germane, ci împotriva regimului nazist. Noi credem că Dumnezeu este de partea noastră, şi El spune: «Nu voi înceta ostilităţile, până la stabilirea cartei, când lumea va fi eliberată»".

La o altă întâlnire, Dumnezeu le-a dat celor din colegiu asigurarea că, în Ziua „Z", „El urma să meargă înaintea trupelor noastre şi că acestea nu vor trebui să înfrunte nici un fel de obstacol". „Credinţa a fost atât de puternică, încât am fost în stare să luăm ca atare cele spuse," a scris cineva care era prezent. „După povara pe care o purtam, eliberarea a fost atât de mare, încât am mers în camera mea, am căzut pe genunchi şi am izbucnit în plâns. Au fost lacrimi de bucurie şi de eliberare, o totală descărcare de tensiunea imensă. Acest lucru a fost atât de real pentru mine, încât parcă frontul al doilea fusese deja stabilit, iar victoria câştigată în fapt".

în *6 iunie,* ziua deschiderii celui de-al doilea front, Howells a citit ordinul generalului Eisenhower, dat în ziua aceea trupelor de asalt, în care a spus: „Speranţele şi rugăciunile oamenilor iubitori de libertate de

pretutindeni mărşăluiesc o dată cu voi... să căutăm cu toţii stăruitor binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic peste această mare şi nobilă sarcină"; şi mai mult decât atât, prelegerea minunată a Regelui, pe care a transmis-o ţării şi prin care îşi chema solemn poporul la rugăciune şi la dedicare, cu cuvintele: „în mod sigur, nici unul din noi nu este prea ocupat ca să-şi joace rolul într-o veghe în rugăciune la nivel naţional, sau poate chiar internaţional, când se va porni marea cruciadă". La întâlnire, Howells a spus: „Dacă este să fie o Zi a Rugăciunii, aceasta ar trebui să fie o zi a victoriei şi a acţiunii lui Dumnezeu". Şi, în propria sa rugăciune de la sfârşitul acelei întâlniri, gândindu-se la asaltul trupelor deja debarcate în Normandia, el s-a rugat: „Dacă Tu n-ai fi intervenit la Dunkirk, nici unul dintre noi nu am fi aici astăzi. Deci, lasă o povară asupra noastră şi nu ne permite să fim neglijenţi. Dacă Hitler ar fi câştigat, creştinismul, civilizaţia şi libertatea ar fi dispărut. O, Doamne, protejează şi ai grijă de oamenii noştri! Nu ne lăsa să ne rugăm altfel decât am face-o
241
dacă ne-am afla pe linia frontului. Credem că sfârşitul acestei lupte va fi victoria".
In cele din urmă, în *8 iulie,* el a spus: „Nu cred că există ceva care să se compare cu noaptea în care noi am invadat Normandia. Am spus că Dumnezeu mergea în faţa oamenilor noştri şi că nu va fi ca la Dunkirk. *Daily Telegraph* a relatat că noaptea aceea a fost singura în care submarinele nu au patrulat pe canal. Modul în care s-au dus spre Normandia a depăşit orice imaginaţie - 4000 de vapoare şi 11.000 de avioane - şi nu au întâlnit nici măcar un singur vapor sau avion al duşmanului! Dumnezeu a spus: «Eu voi merge pe deasupra şi nu va fi nici un obstacol»; şi deşi, în timp ce predic, se dă o mare bătălie, mă întorc la cuvântul Său, care a spus că nu va fi nici o înfrângere".
încheierea celor şase ani de rugăciune a avut loc în iunie 1945, prin înfiinţarea Naţiunilor Unite la San Francisco. Pe aceasta nu s-au bazat nici un fel se speranţe zadarnice pentru o pace finală a lumii, deoarece rugăciunile celor din colegiu, ca Evanghelia să ajungă la fiecare făptură şi ca evreii să se întoarcă în Palestina, fuseseră întotdeauna însoţite de o mare aşteptare a întoarcerii Salvatorului în glorie şi a stabilirii împărăţiei de o mie de ani, când, în cele din urmă, va fi „pace pe pământ"; însă a fost răspunsul acelor ani de rugăciune pentru redeschiderea lumii faţă de Evanghelie, astfel încât fiecare făptură să o poată auzi în această generaţie.
242

37 CHEMAREA ACASĂ

Perioada de mijlocire s-a încheiat. în timpul războiului, Dumnezeu îi pusese pe cei din colegiu deoparte, cu scopul de a mijloci pentru lume, aşa cum, cu câţiva ani mai înainte, îl izolase şi pe Howells, pentru a sta doar în prezenţa Lui, cu scopul de a mijloci pentru un suflet pierdut. Acum, după ce războiul se terminase, legăturile de părtăşie cu câmpurile de misiune străine au fost înnoite. Cei din colegiu au menţinut întotdeauna părtăşia cu toţi slujitorii credincioşi ai lui Cristos, de pe tot cuprinsul lumii; de-a lungul anilor, studenţii au început să colaboreze cu diferite organizaţii, şi multe societăţi au fost ajutate financiar. Colegiul a fost vizitat de mulţi lideri şi membri ai multor misiuni. Din momentul înfiinţării lui, Dumnezeu îi spusese slujitorului Său să nu lase pe nici un misionar care vizitează locul să plece fără a-i dărui un cadou - chiar dacă darul pe care îl oferea era ultimul lucru pe care-1 avea. Acum, după ce colegiul a fost eliberat de povara de a se mai ruga pentru război, Domnul a început să pună din nou în inima celor de acolo nevoile existente pe câmpul de misiune. în 1947, a fost organizată Conferinţa Anuală a Fiecărei Făpturi şi instruirea studenţilor pentru toate câmpurile de misiune.
O povară deosebită care se afla pe inima lui Howells privea finanţele necesare propovăduirii Evangheliei fiecărei făpturi, care puteau să fie folosite cu generozitate pentru susţinerea financiară a slujitorilor lui Dumnezeu din toate ţările. Această povară nu 1-a părăsit decât în duminica de 15 ianuarie 1950. în întâlnirea de la ora nouă din acea seară, după ce a citit cântările lui Moise şi David, a spus: „Tot ce este în mine îl laudă pe Dumnezeu, deoarece Duhul Sfânt poate spune: «Mi-am terminat lucrarea pe
243
care mi-ai dat-o s-o fac». Fiecare făptură va auzi Evanghelia, finanţele pentru Viziune sunt sigure, iar

Regele va reveni. El avea asigurarea că Dumnezeu îi va da suma promisă de 100.000 lire, pe care urma să o investească în lucrarea Lui, proclamând roadă de o sută de ori mai mare, pentru îndeplinirea însărcinării de a duce Evanghelia la fiecare făptură.
Grupul de la colegiu nu şi-a dat seama atunci că aceasta era mai mult decât o întâlnire în care să se sărbătorească victoria pentru finanţe, ci însăşi încheierea luptei spirituale pământeşti a mijlocitorului Domnului. El şi ceilalţi din colegiu aveau credinţă pentru răpire, şi, în spiritul victoriei asupra morţii, prin ceea ce a făcut Cristos, aşteptau marea zi a revenirii Sale şi împlinirea cuvântului din Filipeni 3:21. însă, după câştigarea acestei poziţii finale a mijlocirii, a acceptat voia lui Dumnezeu în plinătatea victoriei.
După o lună s-a aflat faţă în faţă cu Salvatorul lui. Dr. Symonds, care i-a fost alături până la sfârşit, ne oferă următoarea relatare:
„Cu aproximativ doi ani înainte de chemarea sa acasă, directorul nostru iubit a avut dorinţa de a vizita locurile în care s-a întâlnit cu Duhul Sfânt, la Llandrindod Wells. Câţiva dintre noi am avut privilegiul să-1 însoţim. Sufletul lui a fost evident binecuvântat şi reîmprospătat,în timp ce stătea în faţa micii capele (acum nefolosită), unde Cristosul Glorificat i se revelase. Ne-a dus apoi să vizităm locul cortului Convenţiei şi ne-a povestit din nou modul în care Persoana Duhului Sfânt 1-a întâlnit şi i-a cerut trupul; pe măsură ce directorul rememora aceste experienţe şi toate lucrurile pe care Duhul Sfânt le făcuse în el şi prin el atunci, a fost vizibil întărit în credinţa sa că, în viitor, Duhul Sfânt va continua să biruiască toate obstacolele şi să atingă cu Evanghelia orice făptură din această generaţie.
La puţin timp după aceasta, pe când urcam un deal, am observat un întuneric îngrozitor care s-a lăsat asupra lui. A trebuit să ne oprim o vreme, deoarece era în chinurile cumplite ale unui infarct. Din aqea zi, numai câţiva dintre noi am ştiut cât de mult a suferit. Am încercat să-1 convingem să se odihnească, însă el era atât de consumat de pasiunea pentru împărăţie şi pentru sufletele oamenilor, încât niciodată nu s-a relaxat din încordarea caracteristică întâlnirilor

de rugăciune şi a altor lucrări îndeplinite pentru Regele lui. în plus, nu obişnuia să ia nici un fel de medicamente pentru a-şi îmbunătăţi starea, preferând să lase toate lucrurile, ca de obicei, în seama Domnului.
Din acea duminică noaptea, când am experimentat o asemenea victorie pentru finanţe, am fost conştienţi că directorul simţea că lucrarea sa pe pământ s-a terminat. Slujirea lui principală a fost întotdeauna una a mijlocirii. Mi-a spus adesea că, din acel moment, ar merge mai degrabă acasă, în slavă, lăsând restul lucrării pe seama unor oameni ca Iosua. Bucuria sa personală pentru toată eternitatea va fi aceea că fusese credincios în mâinile lui Dumnezeu pentru a aşeza temelia. Şi aşa s-a şi întâmplat.
în ziua de marţi, 7 februarie, domnişoara Margaret Wright, care administra spitalul colegiului, a simţit o povară specială pentru el şi, după întâlnirea de seara, s-a dus în camera lui, să vadă dacă se simţea bine. L-a descoperind traversând camera în lung şi în lat, cântând, surprinzător, unele din vechile imnuri galeze, pe care mama lui obişnuia să le cânte, despre «ţara care este mai strălucitoare decât ziua». Unul dintre acestea, tradus în engleză, sună astfel:
Frumos şi plăcut este Salvatorul meu
El este cel mai frumos dintre oameni;
Pe Regele regilor îl salut cu bucurie
Aici şi în eternitate.
Marea Lui frumuseţe
Mi-a cucerit în întregime sufletul.
Deasupra norilor şi a umbrelor
Vezi, sufletul meu, ţara Luminii,
Unde briza este întotdeauna înmiresmată,
Iar cerul e întotdeauna strălucitor;
Imensitate binecuvântată

Bucură-te acum de pacea ei perfectă.
245
Acum, în apropierea marii răpiri,
Emoţiile îmi copleşesc inima-mi tulburată,
Ştiind că voi primi
Acea moştenire divină;
Fie veşnic binecuvântaţi
Toţi cei ce îl caută pe Domnul odihnei.
Da, ne despărţim, însă nu pentru totdeauna -Speranţe pline de bucurie ne umplu sufletele; Cei care II iubesc pe Salvatorul Niciodată nu cunosc un lung şi ultim adio! Uniri pline de fericire Se află dincolo de vălul despărţitor.
în seara următoare, 8 februarie, la sfârşitul întâlnirii, părea a fi ajuns în glorie. întreaga adunare stătea în picioare şi cânta: «Dincolo de Iordan, cu binecuvântatul meu Isus». Melodia a fost aleasă chiar de el, şi nu mai fusese cântată în colegiu în ultimul an. Faţa lui a fost descrisă de unii ca semănând cu cea a lui Ştefan - cu faţa unui înger - în timp ce cânta şi îşi flutura batista. Se părea că îl salută pe Salvatorul lui şi pe sfinţii care au murit înaintea lui. Aceasta a fost ultima întâlnire la care a participat pe pământ.
După o jumătate de oră, am fost chemat să îl văd. Stătea culcat pe pat, în chinurile cumplite ale unui nou atac teribil de inimă. Spre uimirea mea, a fost de acord să ia nişte medicamente - ceea ce m-a făcut să am presimţirea că nu se mai aştepta să-şi revină, deoarece, dacă s-ar fi aşteptat, ar fi preferat să se bazeze doar pe simpla credinţă.
în timp ce zăcea acolo, în agonia pe care o puteam doar presupune - deoarece până la ultima sa suflare nu a pronunţat nici măcar un cuvânt în care să facă aluzie la propria lui suferinţă -a spus: «Este Domnul... este Domnul... Sunt în centrul voii Domnului... totul este câştigat... este Domnul».
în timpul următoarelor patru zile, înainte de a pleca Acasă, ori de câte ori îşi venea în simţiri, pronunţa numele vreunui misionar (în special Norman Grubb şi John Thomas) sau al vreunui alt
246
prieten intim, pentru care era evident că se ruga sau ne spunea despre credinţa pe care o avea în Viziunea întreagă.
Ultimele sale cuvinte au fost spuse duminică, 12 februarie, într-un moment în care era conştient. După ce m-a recunoscut, a respirat profund şi a şoptit: «Victorie... Aleluia». în acele zile i-a repetat de câteva ori şi doamnei Howells aceeaşi expresie: «Victorie glorioasă». Sfârşitul călătoriei sale pe pământ a avut loc luni, 13 februarie, la ora 10 dimineaţa. în timp ce am îngenuncheat în jurul patului său, am fost profund conştienţi de prezenţa uimitoare a lui Dumnezeu. Am şoptit rugăciunea «Facă-se voia Ta» şi I-am cerut Domnului să ne facă nişte succesori vrednici ai unui asemenea slujitor nobil al Domnului şi al Salvatorului nostru Isus Cristos". în decurs de o oră, Samuel Howells a convocat întregul personal al colegiului şi al şcolii. In modul cel mai natural, au înţeles cu toţii că Duhul lui Dumnezeu Se pogorâse în linişte asupra lui, în timp ce el îi chema pe toţi la o rededicare a vieţilor lor, pentru a îndeplini viziunea şi însărcinarea pe care le primise tatăl său.
Din acea zi, a fost evident pentru fiecare că, în ultimii treisprezece ani, de când Samuel s-a aflat la colegiu alături de tatăl şi de mama sa, Dumnezeu 1-a maturizat şi 1-a pregătit pentru a ocupa locul lui Howells. Nici un fiu nu ar putea păşi în locul unui asemenea tată doar graţie moştenirii sale naturale, însă au recunoscut cu toţii, plini de mulţumire, că aceeaşi Persoană divină, care venise să locuiască în directorul care plecase, locuia acum şi în fiul său. Astfel, Colegiul şi Şcoala continuă să aibă parte de aceeaşi călăuzire, împuternicire şi dăruire trimise de Domnul însuşi în mijlocul lor.
247